

KNJIGA 01
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=1>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 1/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

ponedjeljak, dne 13 siječnja 1969.

Mile Boban

MOJE PRVO PISMO GENERALU LUBURIĆU IZ SAN FRANCISKA

Uredništvu "DRINAPRESS"
Apartado 1523
VALENCIA - ESPANA

(Kao dio moje povijesti iz San Franciska, želim danas, nedjelja 14 siječnja 2024. godine kada prepisujem ovo pismo reći i to da sam ja iz Pariza došao u San Francisco u četvrtak 12 prosinca 1968. Ovo pismo Maksu Luburiću sam pisao mjesec dana kasnije. Mo. Mile Boban.)

San Francisco,
ponedjeljak, dne 13 siječnja 1969.

Cijenjeni Gospodine Maksu Luburiću,

Naša hrvatska dužnost me je natjerala da Vam pišem iz ove daleke zemlje. Kako Vam je i poznato da sam nedavno došao u ovaj kraj. Poznato Vam je i to da sam boravio u Parizu i bio vjerni suradnik gosp. Dabe Peranića, koji Vam je često pričao o meni i mojoj aktivnosti. Na istu me nitko nije natjerao niti sam za to čekao nečiji zov. Sama moja ljubav prema našem narodu i prema našoj Slobodnoj i Nezavisnoj Državi Hrvatskoj su u meni razvili takovu djelatnost. Kao sin potlačenog našeg hrvatskog naroda, ne smijem ostati po strani i biti pasivan, i to u doba kada nam je najpotrebnije uvjeravati, ne samo naše "koristne budale" u pravo za opstanak Nas kao Naroda, koji ima pravo na svoju Hrvatsku Državu, nego moramo i zaslijepljeni Zapad uvjeravati, koji još uvijek se boji istinu govoriti, usprkos povijesnim činjenicama i najnovijim dokazima o svim srbokomunističkim i Titinim zločinima koje su počinili nad hrvatskim narodom. O tim "uvjeravanjima" sam se osobno uvjerio ovdje u San Franciscu, gdje ima veliki broj Hrvata, ali na svu žalost su zatrovani pasivnošću i nekim slavenstvom.

Ovdje, naime, ima takozvana Hrvatska Crkva u koju trebaju ići Hrvati na sv. Misu. Glavni i jedini svećenik je neki Slovenac, father Vodušek, kako ga zovu, koji je na istoj

službi preko 30 godina. Svakog hrvatskog svećenika udaljuje iz San Franciska. Svetu Misu skoro uvijek govori na engleskom jeziku. Neki Hrvati su mu na tome zamjerali, našto im je on odgovorio: **"Ovdje ima našeg naroda koji je već davno došao ovdje i zaboravio je "naški". Ja moram govoriti onim jezikom kojim me razumiju"**. Dakle, s tim se je izgovorio i izrekao mržnju prema Hrvatima. Ja sam bio par puta u toj Crkvi i uistinu ga nisam čuo govoriti hrvatski. Neki su mi ljudi rekli da je svojevremeno govorio Sv. Misu na slovenskom, iako su Slovenci u znatnoj manjini od Hrvata. Opet su mu neki Hrvati zamjerali da tu ima više Hrvata nego Slovenaca, te da treba govoriti sv. Misu na hrvatskom jeziku. Od toga vremena taj svećenik skoro nikad nije rekao sv. Misu ni na hrvatskom ni na slovenskom već na engleskom jeziku.

Ovdje u San Franciscu postoji jedan "Hrvatski Radio Sat" koji pri sebi svega više ima nego hrvatskoga. Govori svake subote od 15:00 do 15:30 sati, znači pola sata. Moglo bi se reći da programa uopće nemaju, već se služe publicitetom kao neka karitativna ustanova koja radi za svoj interes. Otvaranje, tj. početak programa je sa nekom beznačajnom pjesmom, bez zvukova i melodije na Hrvatsku Himnu. Izgovorene riječi zvuče hrvatski s kojima se privlači slušateljstvo. Priređuju se Piknici i zabave vrlo često, koje nikad nitko ne kontrolira. To sve tako zvuči i izgleda kao da je to privatna svojina. Sve gospodski i sve uštirkano a neka Hrvatsku vrag nosi! Sve sam ovo u kratko vrijeme osobno primijetio a dosta toga čuo od onih koji ovdje već godinama žive.

Cijenjeni Gospodine i dragi generale Maksu Luburiću sve to kada sam vidio i dobro promislio bilo mi je teško pri srcu i duši. Sjetio sam se jedne Poglavnikove izreke iz prve emigracije: **"Svi oni Hrvati koji idju preko oceana neće pridonijeti niti jedne žrtve za oslobođenje hrvatskog naroda. Pojedinci mogu pomoći u maloj mjeri materijalno, ali će se i to ubrzo ugušiti"**. Vjerujte mi da je to istina. Mnogi su zaraženi dolarima. Zato sam se odlučio poraditi na tome da se stvori jedno hrvatsko društvo, koje će biti u pravom smislu "hrvatsko" i koje će okupljati sve Hrvate kojima je stalo osloboditi hrvatski narod od srbokomunizma i doći do svoje Samostalne i Nezavisne Države Hrvatske.

Prošli tjedan sam bio u San Jose imao priliku susresti prijatelja i brata Filipa Šolu. Brata Antu Kršinića iz Oaklanda nisam još imao priliku susrest ni vidjeti. Nadam se da će se to ostvariti ubrzo. Filip mi je rekao da ste mu pisali da se sastanemo. To smo se već dogovorili. Budućnost je pred nama i o tome ćemo Vas u detalje izvješćivati. Zato Vas, gospodine generale Maksu Luburiću, molim da mi pomognete u tom pothvatu i dadnete Vaše savjete. Privući pažnju Hrvata ovoga kraja na nas potrebno je najprije sa promidžbom, tj. novinama, letcima itd. Istu stvar gosp. Dabo Peranić i ja smo radili u Parizu. Početak je bio težak, ali smo uspjeli. Ne samo da se za nas nije znalo u Parizu, nego smo mi novinama, letcima i promidžbom uspjeli da Hrvati velegrada Pariza se upoznaju sa našim hrvatsko-državotvornim idejama. Tako se je led probio u Parizu i sve je bilo u redu. Istim putem se mora poći i ovdje; dijeliti letke, prodavati novine i dijeliti iste ako se ne mogu prodavati. Zato Vas molim da mi što prije pošaljete nekoliko brojeva novina, recimo 50 komada. Ako imate letaka za dijeliti pred Crkvom, molim Vas pošaljite mi što prije.

Ovog puta neka bude dosta, a ako Vas bude nešto posebno zanimalo, pišite mi a ja ću

Vas o svemu obavijestiti.

Uz naš hrvatski pozdrav Bog i Hrvati!

Vaš odani Mile Boban.
203 Brazil Ave., San Francisco, Calif. 94112.

19.5.2013, 1:04:43#4

Otporaš

DESET NAČINA ZAŠTO JE HRVAT HRVAT, piše Otporaš

DESET NAČINA ZAŠTO JE HRVAT HRVAT

- (1) Hrvat je Hrvat zato jer su mu roditelji Hrvati.
- (2) Hrvat je Hrvat zato jer je rođen kao Hrvat.
- (3) Hrvat je Hrvat zato jer je rođen u Hrvatskoj.
- (4) Hrvat je Hrvat zato jer mu se Domovina zove Hrvatska.
- (5) Hrvat je Hrvat zato jer nije imao drugog izbora osim biti Hrvat.
- (6) Hrvat je Hrvat zato jer mu je podrijetlo hrvatsko.
- (7) Hrvat je Hrvat zato jer se osjeća Hrvatom.
- (8) Hrvat je Hrvat zato jer poštuje one Hrvate koji su mu u prošlosti sačuvali ime Hrvatska.
- (9) Hrvat je Hrvat zato jer mu je to lijepo ime HRVATSKA!

(10) Hrvat je Hrvat zato jer mu je to nacionalna dužnost biti Hrvat.

DESET (10) NAČIN ZAŠTO JE HRVAT HRVAT

<https://otporas.com/deset-nacina-zasto-je-hrvat-hrvat-pise-mile-boban-otporas/>

Bog! poštovani svi na ovoj listi. posebice don Anđelko Kaćunko koeg opise redovito čitam i mnoge stvari sazna i savjete primam.

Prilažem vam svima jedan vrlo značajan intervju koji će za nepuna dva mjeseca biti 64 godine star. Ja imam moje mišljenje o sadržaju ovog intervjuja, te bih rado želio znati i vaša mišljenja.

Bog! i vrlo iskreni pozdravi svima sa našim starim pozdravom ZA KUĆU SPREMNI!!!! - jer je današnja političke elita drudge hrvatske Države 1991-1995 više projugoslavenska nego prohrvatska. Mile Boban.

INTERVIEW S GENERALOM VJEKOSLAVOM LUBURIĆEM "NOVA HRVATSKA"

"NOVA HRVATSKA" br. 3-4 1960

Intervju s Maksom Luburićem Nova Hrvatska br. 3-4 1960

Nova Hrvatska br.3-4 1960. iz Londona je imala interview s generalom Maksom Luburićem. Interview je bio ni četiri mjeseca poslije Poglavnikove smrti. Interview sam po sebi nije toliko važan, koliko je važan sadržaj i osoba koja ga je dala. Ja sam tu novinu "Nava Hrvatska br. 3-4 1960." kupio na Uskrs 1960. pred hrvatskom crkvom u Parizu. Još uvijek imam taj broj novine. Skoro sam šest desetljeća u emigraciji i mogu tvrditi da se je ovaj interview ponavljao kao i sv. Evendjelje, i poradi toga čestog ponavljanja je ovaj interview dobio vrlo važno povijesno značenje. Donosim ga ovdje na stranice Slobodne Dalmacije u cijelosti za sve Hrvatice i Hrvate koji danas, svi skupa smo veseli i slavimo oslobođenje naših hrvatskih generala, Ante Gotovine i Mladena Markača, koji su jučer, 16 studenoga 2012. Godine oslobođeni svih i najmanjih krivnja ratnih zbivanja u Drugom Ratu za Drugu Hrvatsku Državu 1991-1995. Mile Boban, Otporaš.

Dopisnik "Nove Hrvatske", koji je nakon smrti dr. Ante Pavelića došao u Madrid da napiše posebni izvještaj o tom događaju, posjetio je također generala g. Vjekoslava Luburića, koji sa svojom

porodicom živi na obiteljskom posjedu u južnoj Španiji. Naš dopisnik je zamolio g. Luburića da dadne interview za "Novu Hrvatsku" što je on vrlo rado učinio, odgovorivši opširno na sva postavljena pitanja.

Zbog visokog i važnog položaja, koji je general Luburić zauzima u hrvatskom javnom životu za vrijeme rata, kao i njegove vodeće uloge u Ustaškom Pokretu, objavljujemo ovaj interview, vjerujući da će zanimati mnoge čitaoce "Nove Hrvatske" i da će doprinijeti rasbistrivanju bar nekih pojmova naše emigracije.

PITANJE: Da li ste Vi, g. generale i nakon Vašeg razlaza s drom. Pavelićem ostali ustaša po svom uvjerenju i kako sada nakon Poglavnikove smrti gledate na Ustaški Pokret?

ODGOVOR: Ne bi bio iskren ako ne bi priznao, da sam bio, da jesam i da ću uvijek biti i ostati Ustaša. Ali, istovremeno, svjestan sam da su potrebne promjene u Ustaškom Pokretu, kao i u svakoj stranci ili organizaciji nakon izvjesnog vremena. Prilike se mijenjaju. Znam i uvjeren sam da na pr. nikad više ne će biti potrebno stvarati Ustašku Vojsku. Upravo sada pišem svojim prijateljima: Hrvatska Vojska mora biti prožeta svim vrlinama iz svih vjekova hrvatske borbe za slobodu, i tu je hrvatska vojnička slava dostigla kulminaciju u ustaškoj žrtvi i borbi. Ali mi Ustaše samo ćemo ustaškim držanjem dokazati narodu i svijetu, da smo bili, da jesmo i da ostajemo uzor budućim generacijama hrvatskih boraca. Buduća Hrvatska Vojska mora imati taj ustaških duh, ali mora biti samo i jedino Hrvatska i ne smije biti kontrolirana niti nositi obilježja bilo koje stare ili stranačke grupacije. Pogledajte samo na svijetu silu Ameriku. Američki časnici i generali mogu pripadati bilo kojoj stranci i mnogi od njih su čak na čelu različitih stranaka. Samo dobar Ustaša može doprinijeti tu žrtvu za Hrvatsku, koja ne može biti ustaška u bližoj budućnosti. Hrvatski narod mora stvoriti demokratski režim i u njemu naći sreću i slobodu, pa ako narod na parlamentarnim izborima u svom Saboru digne na vlast ustašku organizaciju osobno bi se osjećao beskrajno sretnim.

Svjestan sam poteškoća, koje čekaju Ustaški Pokret. Znam da će mnogi ustaše slijediti jedan kurs, koji nam ništa dobra neće donijeti. Oni će biti grobari naše političke akcije a spasioci ustaškog duha i imena. Teške su to riječi, ali sam potpuno svjestan njihovog značenja. Zависи od momenata, odgoja i doba, da shvatimo, da nas Hrvatska danas treba više kao Hrvate nego sutra kao preživjele Ustaše. Moramo biti više patrioti nego stranačari, jer ustaštvo je bilo radi Države. (*Hrvatske, mo. Mile.*) Prema tome treba sve podrediti potrebama Domovine.

Bila bi vječna šteta ako naši drugovi, uvjereni u svoju pozvanost i veličinu, ne budu realno gledali na događaje, jer bi to uništavalo baštinu, a milijun hrvatskih žrtava propalo bi pod biljegom, koji nam neprijatelji žele staviti na čelo. Ustaški Pokret ne može danas slijediti narod, a narod treba jedinstvo duha, kako bi hrvatska akcija i borba mogla staviti sve Hrvate u službu nezavisnosti i oslobođenja.

PITANJE: Vjerojatno Vam je poznato koliko je komunistička i velikosrpska propaganda uspjela ozloglasiti Vaše ime. Kakav je zato Vaš odgovor na sve ono što Vam se prebacuje?

ODGOVOR: Za vrijeme rata bio sam na najvišim položajima i ja se kao vojnički zapovjednik osjećam odgovornim za sva svoja djela. No koliko su ta djela bila dobra ili zla ne će suditi komunisti ni srpski šovinisti, nego Hrvati. Hrvatski je narod jedini pozvan u svojoj Državi suditi svima nama, koji smo se borili i griješili, kao i onima, koji su griješili ne boreći se ili boreći se protiv svoje Domovine Hrvatske. Pustimo dakle Narodu ulogu suca. Osobno sam spreman boriti se ali i stati pred taj sud, iako unaprijed odbijam biti bilo čiji sudac.

Hrvatski narod treba mira, reda i pravde, jer je mnogo patio, a svi smo mi ponegdje griješili i osobno se osjećam i odgovornim, pa i krivim za mnogo toga. No ne smijemo dozvoliti da dijele naše stvari

na "krive" i "dužne", jer smo u zadnjih 40 godina mogli vidjeti da je za neprijatelje naše slobode svaki Hrvat kriv i ožigosan kao zločinac. *(Zar i danas, 17 studenog 2012. godine dok ovo prepisujem, kada Srbi u Beogradu pale hrvatsku svetu zastavu, paleći hrvatsku zastavu skandiraju: Ovako će i Hrvatska gorjeti, ...bi će mesa, bi će mesa, klat ćemo Hrvate ...Eto o kojem mentalitetu ljudi je general Vjekoslav Maks Luburić govorio, za tri mjeseca biti će upravo 53 godine od ovog interview-a, mo, Mile Boban, Otporaš.)*

PITANJE: Kakvo bi uredjenje prema Vašem mišljenju trebalo vladati u budućoj Hrvatskoj?

ODGOVOR: U velikom dijelu svieta danas vlada demokracija i samo je ona kadra svladati snage međunarodnog komunizma. *(To nam je dokazao pad berlinskog zida koncek 1989 godine, Mo.)* Nama je mjesto uz te snage demokracije i htjeli mi ili ne u Hrvatskoj će vladati demokracija. Hrvati su išli sa silama osovine jer su ove pomogle hrvatski narod u borbi za slobodu, ili su se barem pokazale sklonima da nam pomognu. Da su snage demokracije bile tada sklone našoj borbi mi bi išli s njima. *(Vidjelo se je da ove snage nisu htjele pomoći Dra. Vladka Mačeka koji je bio na njihovoj strani snaga demokracije, mo.)* Danas situacija nije ista kao 1941. g. i narod očekuje slobodu od zapadnih saveznika. Našu slobodarsku borbu treba zato uskladiti sa stanje u svijetu. Treba naučiti nešto više od svijeta s kojim danas živimo i koji je napredniji od nas u političkom razvoju. Treba učvrstiti hrvatsko vanstranačko jedinstvo ljudi i oružja, jer je to uvjet da ne doživimo sudbinu ruskih emigranata.

PITANJE: Upravo ste spomenuli emigrante. kakvo je Vaše mišljenje o hrvatskoj emigraciji i što mislite kakvu ulogu mogu odigrati hrvatski emigranti.

ODGOVOR: Od emigracije ne trebamo mnogo očekivati. Velikim dijelom ona je ostarjela i preživjela u mnogom pogledu. Opasno je ako zavaravamo sebe i druge te mislimo da je drugačije. Domovina od nas očekuje mnogo više nego što mi možemo dati, a mi opet dajemo mnogo manje nego što nam je to moguće.

Društvo u Hrvatskoj se mijenja, stvaraju se nove koncepcije prava i politike, nove socijalne ideje, koje većina u hrvatskoj staroj emigraciji ne može shvatiti sve da hoće. Zato je raskorak između domovine i emigracije teško izbjeći. S tim se moramo pomiriti. Jedna pojava ipak ulijeva ohrabrenje. To je nastup novih generacija, mlađih ljudi u emigraciji koji ne trpe od one hipoteke prišlosti, koju mi nosimo. Mladi daju jpš jedine nade. Ako se ne miješaju u rasprave nas starih, put za uspjeh im je otvoren. Neka poštuju stare, ali neka idu svojim putovima. Mladi ljube majku Domovinu onako kako smo to činili mi, Ustaše, ona generacija, koja je gradila Jankapustu, i zato se bojim da će Hrvatska ikada ostati bez novih Bobana, Moškova Lorkovića i Mortidija.

PITANJE: Što Vi kao vojnik mislite o prilikama u domovini i na koji način, držite, da bi moglo doći do promjene u Hrvatskoj?

ODGOVOR: Ja vjerujem da će se hrvatski narod moći osloboditi samo i jedino borbom i da će se biološki očuvati jedino zalogom svih Hrvata, pa i onih, koji danas svjesno ili ne svjeno pomažu režimu. Treba dati mogućnost zalutalima da biraju između demokracije i svjetskog komunizma, a ni u kom slučaju ne treba postaviti alternativu: ili ustaše ili komunisti. Narod je trpio i nije isključeno da bi se odlučio za sadašnje stanje, samo zato da se spasi od novih nevolja. To bi bila tragedija za cijeli narod. Još jednom naglašavam. Hrvati će se moći osloboditi samo borbom i samo složnim nastojanjima. *(Iz ovog razmišljanja generala Luburića je četiri godine kasnije proizišla "PORUKA IZMIRENJA USTAŠA I HRVATSKIH PARTIZANA" koja je izašla u Istarskoj DRINI br. 3-4 1964., mo.)* U toj pak borbi treba računati s dalmatinskim i zagorskim bivšim partizanima, s novom jugoslavenskom vojskom, dočasnicima, časnicima, oružjem, vezama itd. Bez svega toga, bez mnogih "Hebranaga i Djilasa" nema novog ustanka u našoj zemlji, nema one djelotvorne pomoći,

koju nužno trebaju sve brojne hrvatske ilegalne skupine na terenu.

PITANJE: Kakvi su Vaši osobni planovi za budućnost i da li smatrate da smrću dra. Ante Pavelića nastupa vrijeme za Vašu ponovnu političku djelatnost?

ODGOVOR: Moj odgovor je jednostavno NE !

Smrću Poglavnika početi će napadi na njegove nasljednike, a ja sam jedan od onih, koje je najlakše napasti. Treba samo malo, da svijet grakne protiv mene i onih, koji idu s mojim imenom. Ljubim Hrvatsku i previše a da bi me mogla zavesti ideja o osobnoj političkoj afirmaciji, bez obzira na to koliko imam sljedbenika. Meni su drugovi dostojno platili vjernost za vjernost, ali to Hrvatskoj neće koristiti. Osobne osjećaje i želje dužni smo podrediti općoj stvari. Inače bi imali pravo oni, koji tvrde da sam poveo pobunu u Ustaškom Pokretu ne radi istine, drugarstva i interesa Hrvatske, nego samo zato da spasim svoje ime i svoje pozicije. Mene nije nikada vodila pa ni sada me ne vodi ambicija. Sve što sam učinio, dobro i zlo, učinio sam za Hrvatsku i danas sam svjestan, da ako je neprihvatljivo ime Poglavnika, moje je još više. Ja bi se mogao prati, možda i "oprati", da sam jednostavan vojnik, koji je slušao starije, ali ja to ne mogu i ne ću učiniti, jer sam ustaša, revolucionarac, jer sam bio na položajima i častima i jer snosim odgovornost u svakom pogledu. Želim biti dosljedan samom sebi. Vrijeme šutnje i povučenosti iskoristio sam da ojačam duh i skupim znanje, (*ja sam to nazvao "4 godine zimskog sna Maksa Luburića, 1956-1960.", mo. Otporaš.*) da se riješim balasta, (*suvišnog tereta, mo.*) kompleksa, sanja i prošlosti, koja vodi u grob. Sada mislim samo u budućnost Hrvatske, koja će moju djecu Domadoja, (*rođen 1955., mo.*) Drinu, (*rođena 1956., mo.*) Vjekoslav, (*rođen 1957., mo.*) i Miroslava (*rođena 1958. mo.*) dovesti u Ljubučki, pa makar ja i "pukovnici" morali ostaviti kosti ili u borbi ili u tuđini. Ja sam voljen prisegnuti, da se ne samo ne ću primiti nikakvog položaja, časti itd. nego i da ne ću živjeti u Hrvatskoj, ako je to bezuvjetno potrebno za smirenje i sreću naroda."

Dopisnik "Nove Hrvatske" zadržao se nakon ovog interview-a još dulje vremena u razgovoru s generalom Vjekoslavom Luburićem, koji je pokazao zanimanje naročito za aktivnost novih emigranata i stanje po izbjegličkim logorima u Italiji, Austriji i Njemačkoj.

(ANOH)

Napomena:

Eto, poslije punih pola stoljeća čuli smo šta general Luburić kaže, a što kaže on tako i misli. Sada je na nama Hrvatima da o mrtvom Luburiću, vojniku koji je sav svoj život posvetio u borbi za Hrvatsku Državu, kažemo da je svaki onaj tko se je borio za našu Hrvatsku zaslužio da mu se dadne priznanje, kao nedavno što se je dalo i onome Francuzu koji pao u borbi za Hrvatsku u Domovinskom ratu. Pozdrav svima.
Bog! Mile Boban, Otporaš.

15-09-2013 03:30 #1

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

Mnogo se je reklo i napisalo o Maksu Luburiću, ali još nije toliko dovoljno kako bi se mogla jedna ozbiljna studija o njemu napisati. rekao sam "studija" a ne knjiga, jer, koliko mi je poznato da su već u pripremi dvije knjige, jedna: **PISMA MAKSA LUBURIĆA** a druga **ŽIVOTOPIS I RAD GENERALA DRINJANINA**. Svakako da će te knjige donije priličito nama još nepoznatog materijala o Maksu Luburiću, i svakako da to neće biti neka **SABRANA DJELA O MAKSU LUBURIĆU**.

Christophe Dilbeau je francuski pisac koji se je, reklo bi se, zaljubio u Maksa Luburića i njegov hrvatsko nacionalni rad u borbi za hrvatsku Državu. I dr. Andrija Hebrang malađi u svojo predizbornoj kampanji za predsjednika RH 2009. je rekao da se je Max Luburić borio za hrvatske interese kao i njegov otac kojeg su Srbi ubili u Beogradu 1948. Vrijedno će biti pročitati ovaj članak o Maksu Luburiću i vidjeti kako Francuzi gledaju na jedno hrvatskog fanatika. Otporaš.

Vjekoslav Maks Luburić

‘Ne odustajem od časti da postanem meta!’

(Cyrano de Bergerac, IV, 4)

piše: Christophe Dolbeau

Svatko zna kako je srpskokomunistička propaganda tijekom 45 godina uspijevala pripisivati Hrvatima i njihovim čelnicima, vrlo često uz zeleno svjetlo zapadnih medija, najmrskije i najekstravagantnije zločine. Na top listi hrvatskih osoba koje je bivši sustav demonizirao nalaze se bez dvojbe Ante Pavelić i Andrija Artuković, ali također i Vjekoslav Maks Luburić, bivši ustaški general kojeg je Beograd oslikao kao rijetku vrstu dinarske nemani. Kada se dobro osmisli, svaka dezinformacija sjajno funkcionira, i to do te mjere da ona stvara kontroverze i potiče na polemike i to među samim iseljeništvom. Zatrovani medijskim linčem, neki su (možda) stvarno bili šokirani pričama o generalu, dočim su neki našli izgovor da se njime posluže kao žrtvenim jarcem. I danas na početku 21. stoljeća, takav stav se nije promijenio. Ustaški general Vjekoslav Maks Luburić i dalje služi kao antinacionalističko strašilo. U svakom slučaju, sjene starih laži i dalje lebde, osim ako se čovjek uistinu ne boji staviti povijest u svoje prave okvire. Ima tome 40 godina, tj. 20 travnja, 1969. godine, otkad je Udba likvidirala Vjekoslava Luburića, što zaslužuje da se njegovim portretom pozabavimo drugačije negoli ga se obično oslikava. Luburićev avanturistički život i njegov dramatični završetak govore u njegovu korist.

Počeci revolta

Vjekoslav Luburić rođen je 20. lipnja 1913. (ili 6. ožujka 1914., po drugima), u Humcu, malom selu pored Ljubuškog, u srcu Hercegovine, u regiji koja je toliko dala za Hrvatsku. Pohađa pučku školu u svom selu, a nakon toga odlazi u franjevačku gimnaziju na Širokom Brijegu u kojoj dobiva dobre ocjene. Njegovo se školovanje odvija mirno. Još je mlad kad započinje nasilje, kada srpska kraljevska žandarmerija ulazi naglo u njegov život. U zimi 1923. žandarmerija upada u njegovu kuću i odvodi mu oca. U Trebinju žandarmerija muči njegova oca, a u jednoj samici ga polijevaju hladnom vodom. Zatvorenik umire. Vrlo je vjerojatno da je taj nasilni čin odigrao važnu ulogu u kasnijem Luburićevu životu. Prolazi još nekoliko godina tijekom kojih jačaju nacionalistički osjećaji kod mladića. U zemlji gdje je represija nemilosrdna, gdje je zabranjeno pjevati tradicionalne pjesme i gdje se čak puca na katoličke procesije, opasno je, čak i s petnaest godina, prkositi vlasti. Na kaznu ne treba dugo čekati: mladi Luburić isključen je iz srednje škole u Mostaru. Njegovo školovanje iznenada se prekida, tako da je mladić primoran odsad raditi kao perač suđa u jednom restoranu. Kasnije radi kao pisar u jednoj štedionici za zdravstveno osiguranje. Bez dvojbe, ta su poniženja samo pojačala njegov bijes protiv srpskog okupatora. U siječnju 1929. godine nacionalistički advokat Ante Pavelić konstatira da više nije moguće voditi političku i pravnu borbu u Kraljevini Jugoslaviji i odlazi u inozemstvo da nastavi s borbom. Vjekoslav Luburić također nastoji otići, no policija ga hvata pri prelasku granice i odvodi ga odmah njegovoj majci. No usprkos svemu tomu, on ponovno pokušava bježati te dolazi u Mađarsku u Janka Pustu, gdje se skupljaju prve ustaše. U kontaktu s ostalim borcima, mnogo starijima i prekaljenima, on odsad uči o tajnim akcijama (u to

vrijeme on dobiva nadimak Maks). Malo je informacija o tom periodu njegova života, no možemo zaključiti da to vrijeme pridonosi jačanju njegovih uvjerenja. Odsad se on nalazi upleten u nemilosrdnoj borbi gdje je većina udaraca smrtonosna i gdje će dosta njegovih suputnika pasti. Tih godina režim likvidira Marka Hranilovića i Matiju Soldina (svibanj 1931.), Ivana Rosića (srpanj 1931.), Petra Oreba i Josipa Begovića (proljeće 1934.), Stjepan Duića (28. rujna 1934.), Andriju Gredičaka (25. svibnja 1935.) i Stipu Javora (27. ožujak 1936.). Luburićev je karakter očvrstnuo jer trebalo je preživjeti u Mađarskoj. Nakon zatvaranja Janke Puste, mladi čovjek jedva životari u Budimpešti, prije nego što ga je jedan seljak iz okolice unajmio kao običnog radnika. Rijetki su takvi mladi ljudi na koje takav 'univerzitet' ne ostavlja tragove, a još su rjeđi oni koji iz njih izlaze još odlučniji.

Vojnik nezavisne Hrvatske

Nakon proglašenja neovisnosti, 10. travanja 1941., Vjekoslav Luburić vraća se u zemlju kako bi se stavio na raspolaganje novoj vlasti. Sa svojih 28 godina on je siguran i gotov borac kojem se odmah daju odgovorni zadatci. Prvo postaje pomoćnik generala Servatzyja, a nakon toga radi s Mijom Babićem, nakon kojega će preuzeti čelništvo III. ureda UNS-a (Ustaške nadzorne službe). Godine 1942. dobiva čin bojnika i to kada postaje šef nove jedinice 'Ustaške obrane' čiji je zadatak borba protiv neprijateljskih infiltracija i unutarnjeg neprijatelja. Budući da se već 19 godina borio protiv srpskih vlasti, svakako da se on ne pokazuje nježan niti s četnicima, niti s partizanima, niti s njihovim simpatizerima. Svakom je jasno da gerilski rat i protugerilski rat imaju vrlo malo zajedničkog s pravilima konvencionalnog rata. Jasno je da ispred sebe čovjek ne dijeli darove, o čemu svjedoče tisuće leševa hrvatskih civila, katolika i muslimana svih uzrasta koje su srpske bande ostavljale iza sebe i to često strašno mučene. No isto tako desetine pravoslavne siročadi bit će spašeno i smješteno u institucije koje u svom trošku održava 'Ustaška obrana'. Isključivo vezan za interese Hrvatske, kad to zatreba Luburić ne oklijeva doći u sukob i s Nijemcima, što mu nekad stvara ozbiljne probleme. Tako u studenom 1942. godine Nijemci ga optužuju za incident koji se dogodio u Travniku. Nakon što je kratko vrijeme stavljen u kućni pritvor pa čak i u zatvor, on izlazi iz cijele afere zahvaljujući podršci poglavnika koji odbija pritisak Glaisea von Horstenaua da ga se izruči. Premda na terenu ima reputaciju da je čvrst i svojeglav, taj mladi časnik nema ništa od patološkog ubojice kako neki vole isticati. Vlada mu povjerava čuvanje jedne od najutjecajnijih osoba koja uživa veliki ugled u Hrvatskoj, dr. Vlatka Mačeka. Nakon što je stavljen u kućni pritvor, šef Seljačke stranke, anglofil, pacifist i uvjereni antifašist, provest će tri mjeseca kod Luburića u njegovu stanu u Buličevoj ulici i to u društvu majke i dviju njegovih sestara. Ako je vjerovati njegovim Memoarima, Maček nije imao loše mišljenje o Luburiću. Krajem 1942. Luburićeva jedinica uzima ime (Ustaški obrambeni sdrug). Ona okuplja 1500 vojnika, a u jesen 1944. godine njezin će broj iznositi 7000 ljudi. Ta borbena i pokretna jedinica nizat će operacije. Bori se na Psunju, Kozari, Ivan Planini, Posušju, Imotskom i Banjoj Luci. U listopadu 1944. godine kao znak za svoju hrabrost Vjekoslav Luburić dobiva čin pukovnika. On će dobiti visoka hrvatska odličja kao i naslov viteza. Usporedno s tim ratnim zadacima, Vjekoslav Luburić dobiva također zadatak da vodi sabirne logore u hrvatskoj državi, jedan nimalo zahvalan zadatak za vojnika koji će omogućiti njegovim protivnicima da maksimalno ocrne njegovu reputaciju (suprotno – a i to treba navesti – 'hrabrom' Lordu Kitcheneru koji je izumio prve koncentracijske logore u kojima je početkom 20. stoljeća nestalo 280.000 južnoafričkih Bura, od kojih 22.000 djece mlađe od 16 godina i 14.000 crnaca). Točna i objektivna povijest tih logora tek se mora napisati, a sve što znamo o njima dolazi isključivo od ljudi kojima je u interesu, zbog antihrvatske propagande, naslikati jednu apokaliptičku sliku. Ima već tomu mnogo godina da su neovisni povjesničari kao Ante Ciliga, Bruno Bušić ili bivši predsjednik Franjo Tuđman pokušali staviti stvari u ispravne okvire. Nije tu sve rečeno. To da ta mjesta za internaciju nisu bila mjesta za odmor i da su uvjeti života bili izuzetno teški, nitko u to ne sumnja. Ali u okvirima te epohe, je li uopće moglo biti drukčije? A što se tek zbivalo kod ostalih zaraćenih strana? Nepotrebno je naširoko opisivati ovdje paklene uvjete u sovjetskim i srpsko-komunističkim koncentracijskim logorima, no dovoljno je navesti da su tisuće zatvorenika živjeli kao mučenici u češkim logorima Jägerndorf, Lerchenfeld, Klaidovka, Burgberg, Kladno i Motol, u

poljskim logorima Bereza Kartuska, Potulice, Jaworzno, Zgoda et Lambinowice, a prema Kanađaninu James Bacqueu (Other Losses) između 167.000 i 409.000 Nijemaca umire u zatočeništvu u Francuskoj! Hrvatske zatvori nisu bili modeli, međutim zatvori drugih, a osobito zatvori 'antifašista' nisu bili nimalo ugodniji. Konačno, trebalo bi točno ustanoviti dio odgovornosti svakog na dnevnoj osnovi jer se ne može samostalno upravljati zatvorskim sustavom. Nije red tješiti se prigodnim žrtvenim jarcem kojega nam je ostavila u ostavštini komunistička propaganda. Godine 1945. Vjekoslav Luburić je general koji zapovijeda s Drugim zborom Ustaške vojske (II. ustaški sbor), a koji se sastoji od 3 divizije, koja brani crtu Slunj-Petrinja-Sisak. Zahvaćen debaklom, svibnja te godine on se povlači prema Celju i Austriji ne želeći pasti u klopku Bleiburga. Nije on tip koji se predaje. Poput nekih drugih časnika koji se ne žele priznati pobijeđenima, i on se vraća i odlazi u šumu.

S padina Papuka do Costa del Azahara

Neposredno nakon rata, brojne skupine pokušavaju nastaviti borbu za Hrvatsku: na Velebitu pukovnik Delko Bogdanić rukovodi s više od 2000 boraca, u Lici to je komandant Slavko Hajdinović koji rukovodi pokretom otpora, a u Hercegovini to je komandant Niko Vladić. Neki pak djeluju u Slunju (Mile Špehar), u Odžaku (Petar Rajkovic) u Bugojnu (Pero Arapović), u Sarajevu (Hasan Biber) ili na Širokom Brijegu (Benko Penović, Mariofil Mandić i Vinko Škrobo). Prozvani kamenjarima ili škriparima, ti nacionalistički guerillerosi nanijet će ozbiljne gubitke okupatoru (komunistički pukovnik Svetislav Stefanović procjenjuje na 2.000 gubitke Ozne i Udbe između 1945. i 1948. godine). Jedna od tih skupina otpora bira regiju Plješevica-Bilogora i planine Papuka za teatar-operacije, a s tom skupinom se ustaški general Luburić odlučio boriti. Nakon dvije i pol godine jedna teška rana konačno dovodi do kraja tu očajničku borbu. Nakon što ga tajno jedan liječnik prijatelj liječi, on ponovno uspijeva izigrati planove onih koji su se dali u potjeru za njim i koji ga vrebaju na zapadnim granicama zemlje. Suprotno svim očekivanjima, kreće prema istoku, ulazi u Mađarsku i skriva se kod prijatelja u Budimpešti. Odatle odlazi u Beč, djelomično i tada pješice prelazi na zapadnjačku zonu. Zatim dolazi u Innsbruck, a onda konačno i u Pariz. U strahu da će eventualno biti izručen u slučaju ako se otkrije njegov identitet (između 1944. godine i 1947. godine Francuska ima nekolicinu komunističkih ministara), bjegunac skrivečki ispunjava svoje materijalne potrebe kao radnik u rudniku. Nakon nekoliko mjeseci ponovno se seli da bi se smjestio u Španjolskoj, zemlji koja ne priznaje Jugoslaviju i gdje on zna da može računati na simpatije nekih čelnika i gdje je već dosta Hrvata započelo novi život. Nakon što je relativno lako dobio politički azil (nakon kratkog boravka u zatvoru u Cararabanchel) i nakon što je naučio nešto španjolskog jezika, Vjekoslav Luburić radi više poslova od koji su mnogi neočekivani: od trgovačkog putnika do uzgajivača peradi! Ženi se jednom Španjolkom, Isabelom Hernaiz, koja mu rađa četvero djece: Domagoja, Drinu, Vjekoslava i Miricu. Budući da on nije bio čovjek koji bi prihvatio anonimnost i koji bi prekrizio ruke, ne oklijeva se ponovno pojaviti na političkoj sceni i pokreće Hrvatski narodni odpor, pokret koji se začas proširio u Njemačkoj, Francuskoj, Americi i Australiji. Uvjeren u bitnu ulogu promidžbe, on priskrbljuje svom pokretu i tiskaru (gdje objavljuje časopise Obrana i Drina) a nakon toga osniva nakladu 'Drinapress'. Nakon što se seli u Caragente, 40 kilometara južno od Valencije, tamo vodi malu tiskaru koja će objaviti šezdesetak knjiga i brošura. Iz svog novog štaba general Vjekoslav Luburić širi ideje koje znatno prelaze uobičajeni govor u emigraciji. Odbacujući svaki ideološki dogmatizam i svako zatvaranje u pretjerano i sterilno idealiziranje prošlosti, on postavlja svoje akcije na isključivo patriotskoj podlozi. obraća se svim Hrvatima, uključujući i partizane i njihovu djecu (stari mostovi još postoje s klanom Hebrang i sa skupinom oko Ivana Ribara) te apelira na premošćivanje svih podjela, za bolju borbu protiv Jugoslavije i za spas Hrvatske. Takva strategija otvaranja i nacionalnog jedinstva, koja je prilično spretna (a da pritom ne niječe svoju prošlost), pokazuje jednu nedvojbeno modernu stranu koje je nespojiva s primitivnom i sirovom slikom koju neke žele zalijepiti generalu. Ne samo što to nije bio nikakav brlog aktivista koji imaju problema sa svojim vlastitim zavjerama, nego naprotiv, njegov pokret dobiva potporu više kvalitetnih emigranata od kojih su mnogi i intelektualci. Tako nalazimo uz bok Luburiću i bivšeg pukovnika Ivan Stiera, Ibrahima Pirić-Pjanića (1896.-1977.), Stjepana Crničkog (1903.-

2007.), ali također i kriminologa Žarka Šimata (1909.- 1985.), pjesnika Envera Mehmedagića, profesora Mirka Meheša (1921. – 1999.) i povjesničara Dabu Peranića. Blizak glasovitom Ocu Miguelu Oltri iz Svetog bratstva Španjolske, general ima jako dobre odnose s franjevcem Gracijanom Raspudićem (1911.- 1989.), fra Kvirinom Vasiljem (1917.- 2006). i fra Otonom Knezovićem (1890.-1964.). Svi ti ljudi surađuju u žurnalima generala u kojima Luburić uvijek piše uvodne članke i u kojima on često prenosi i neke prijevode (prevodi neke radove španjolskog stratega Jose Diaza de Villegasa, veterana s Istočnog fronta).

Dolazak ‘Jude’

Budući da je u stanju povesti ljude razočarane komunizmom i budući da uživa neosporiv prestiž kod najaktivnijih emigranta, Vjekoslav Luburić ponovno predstavlja opasnost, što ga čini ponovno glavnom metom jugoslavenskih tajnih službi. Glede zločina, ti su ljudi tada već jako dobro uhodani budući da su u nekoliko godina uspjeli likvidirati dvadesetoricu izbjeglica. Rečeno policijskim rječnikom, Luburić je meta koju je lagano lokalizirati: poznat pod nadimkom ‘general Ladislav Černošky’ i ‘général Drinjanin’ (njegov pseudonim) njega se također zove i Vicente García Pérez iz Carcagente, a tamo gdje on živi (u Ulici santa Ana) također ga se zove ‘El Polaco’ (Poljak). Kad se rastavio od svoje žene Izabele, živio je iznad tiskare sa svojim sinom Donkijem (Domagojem) čiji su se brat i sestra nalazili u jednom internatu u istom kraju. Problem jugoslavenskih agenata bio je u tome kako mu prići i kako zadobiti njegovo povjerenje. Taj posao, posao Jude, bit će dodijeljen Iliji Staniću Livaji koji dolazi u Španjolsku krajem 1967. godine. Bio je nešto stariji od dvadesetak godina. Službeno se za njega govori da je rođen u listopadu 1945. godine, premda je vjerojatnije da je taj datum negdje između 1942. i 1944. godine, osrednjeg rasta, tamne puti, kovrčave kose. Taj mladić je bio navodno keramičar po struci, a za sebe je govorio da je pobjegao iz Jugoslavije 1966. godine. Tvrdio je da je porijeklom iz Hercegovine (iz mjesta Čolopeci pored Konjica), a kao sin bivšeg Luburićeva vojnika, čije je on navodno kumče, prošao je kroz logor izbjeglica u Zirndorfu u Njemačkoj gdje je tada stupio u kontakt sa simpatizerima Otpora. Iz Njemačke Stanić odlazi u Francusku, u Pariz, Nicu i Lyon, gdje zalazi često u emigrantske krugove. Nakon toga odlazi u Madrid gdje ga hrvatska zajednica hladno dočekuje. Je li on bio stvarno poslan na zadatak (po nalogu Ane Miljasa i Fehima Halilovića), je li regrutiran u inozemstvu – to se nikad ne će znati. Kad je došao, već je znao par riječi španjolskog, što nije uobičajeno kod hrvatskih emigranata njegove dobi (glasine govore da je bavarska policija zaplijenila njegove dokumente koji su imali falsificirane španjolske vize). Bilo kako bilo, evo njega nakon nekoliko peripetija u Carcagenti gdje prepričava svoju priču Luburiću, i to s takvom uvjerljivošću da ga Luburić zapošljava u tiskari. Vrijedan na poslu i prijateljski naklonjen prema svima, ostavlja dobar dojam na one s kojima surađuje. Nakon nekoliko mjeseci čak se zaručuje s jednom mladom bolničarkom iz okolice ostavljajući tako dojam da se ozbiljno i trajno namjerava nastaniti u toj zemlji. Vrlo brzo zadobiva povjerenje generala Luburića, postaje njegova desna ruka i nudi mu stalno mjesto za stanovanje i skrivanje. Cijela 1968. godina prolazi, a da ne pobuđuje nikakve sumnju. No primjećuje se da je tijekom ljeta Stanić odsutan iz Carcagente. Službeno odlazi k svojim roditeljima u Njemačku, no viđen je u Parizu krajem rujna. U francuskom glavnom gradu, kako sam tvrdi, zatražio je politički azil te u tom smislu moli za pomoć kod sunarodnjaka. Nakon nekoliko tjedna nestaje bez ikakva objašnjenja. Neki će kasnije tvrditi da se posvađao s Luburićem, da je svađa brzo završila i da se ponovno vratio svom mjestu. Po drugima, upravo radi te svađe s Luburićem Udba ga je regrutirala, a po drugima opet, njegov boravak u Parizu imao je za svrhu da se razradi detaljno njegov zločin. Nakon svog povratka u Carcagente, ponovno radi svoj posao i unajmljuje stan koji će neko vrijeme dijeliti s misterioznim ‘prijateljem’. U stanu će ostaviti samo par svojih osobnih stvari, gotovo minimum, i ne će primati nikakvu poštu.

Ubojstvo

Ništa posebno na označava početak 1969. godine. Posao u tiskari i dalje ide. Carcagente, tu i tamo ispunjen posjetom nekog od čelnika Otpora. General ne pokazuje nikakvo nepovjerenje. On i dalje posjećuje neke Hrvate koji su se naselili u blizini i ne daje im ničim do znanja o nekoj svojoj

zabrinutosti. Nakon što su ga prijatelji pozvali, on odlazi u Barcelonu 5 i 6. travnja da bi sudjelovao na kongresu Krug španjolskih prijatelja Europe (CEDADE), jedne antikomunističke udruga čiji je pokrovitelj bivši tajnik falange i vicepredsjednik vlade Augustin Munoz Grandes. Nakon dva tjedna mračna urota ulazi u svoju zadnju fazu od koje izdvajamo značajne trenutke: 19. travnja četvorica ljudi dolazi u Carcagente i traže adresu 'Poljaka' na porti College San Antonio. Navodno oni ne odlaze do kuće generala i kasnije se njih više nikad ne vidi. U nedjelju 20. travnja Vjekoslav Luburić i njegov sin Domagoj doručkuju u društvu Ilije Stanića. Oko deset sati sin generala ide vjerojatno na misu ostavljajući svog oca i Stanića same. Prošao je jedan sat i oko 11 sati Luburić dobiva snažan udarac šipkom ili čekićem po glavi dok je bio u kuhinji pored sudopera. Srušio se na zemlju bez svijesti i nakon toga dobio još tri udaraca nožem. Ilija Stanić, a to je hipoteza, zamotat će zatim tijelo (otprilike 100 kg) u jedan zastor, odvući ga u drugu sobu i skriti ga ispod jednog kreveta. Po izjavama liječnika, general umire tek dva sata kasnije. Nakon toga ubojica čisti kuhinju i mirno sprema sebi svoj podnevni ručak. Oko 13 sati on ruča zajedno s Domagojem i kaže mu da je njegov otac morao otići u Benidrom i da ne će doći prije sutrašnjeg dana. Istu će priču ispričat povjesničaru Stanku Logariću, jednom generalovu poznaniku koji se najednom pojavljuje i sjeda za stol s ostalom dvojicom. Poslije podne, kad su Donki i Logarić otišli, Stanić mijenja odjeću, pobire neke osobne stvari i uzima taksi koji će ga odvesti do Valencije. Odatle ga jedan drugi taksi vozi do Barcelone, do Francuskog kolodvora, gdje mu se gubi trag. U Carcagenti Domagoj provodi večer sam pred televizorom, prije nego što odlazi spavati i to samo nekoliko metara od leša svog oca! Dana 21. travnja ujutro Domagoj se sprema za školu, a tada dolaze i radnici. Poslovođa Segui (Pepe) nešto je začuđen jer vrata obično otvara general. On otvara svojim vlastitim ključem i odmah primjećuje jednu veliku crnu mrlju na stropu tiskare. Reklo bi se krv. Penje se u stan, otvara sobu i otkriva leš generala. Nakon toga policija, liječnik i sudac dolaze na lice mjesta. Ispitivanje počinje a sudac Don José García Robledo pečati kuću. Dana 22. travanja pokapa se Luburića u ustaškoj uniformi, nakon zadušne mise koju slavi otac Eugenije Beluhan i na kojoj su nazočni mnogi Hrvati kao i veliki broj španjolskih prijatelja (jedan od njih će kasnije otići u Hrvatsku da uzme komad zemlje koja će se razasuti na grobu). Njegova odličja i njegova kapa bit će predani jednom španjolskom časniku, veteranu rata u Rusiji koji će ih kasnije predati starijem generalovu sinu. Takav je veoma shematski rezime i film o podmuklom atentatu koji je donio smrt generalu Luburiću, čovjeku koji se na svoj način posvetio borbi za Hrvatsku i koji je umro kao vojnik od udaraca neprijatelja. („Ako ja stradam“, pisao je on neposredno prije smrti, „svatko neka zna da sam stradao kao ustaša i kao hrvatski general.“) Bilo da opravdavamo ili ne njegovu osobu ili njegove izbore, takav put zahtjeva respekt.

Pitanja bez odgovora

Zločin u Carcagenti ostaje na žalost nekažnjen, a njegova istraga (nimalo energična) nije uspjela osvijetliti sve kotače toga stroja. Četrdeset godina nakon toga ubojstva, brojna pitanja ostaju bez odgovora. Je li Stanić radio sam, kako on to kaže u jednom snimljenom razgovoru arhiviranom kod Udbe, ili su mu pomagali četvorica nepoznatih ljudi koji su zamijećeni dan prije toga u Carcagenti? Tko su bili ti ljudi i kamo su oni otišli? Jednom čudnom koincidencijom, dva jugoslavenska broda Jugoslavija i Solin isplovila su iz luke Valencije u ponedjeljak 21 travnja 1969. godine. Izgleda da ih je španjolska policija zaustavila i da je prekontrolirala posadu. No u tom trenutku policija je tražila Stanića kojeg nije mogla naći. Dan nakon toga brodovi su se našli u međunarodnim vodama. Tko su bili nalogodavci i Stanićevi suradnici u Jugoslaviji i Njemačkoj i možda u Španjolskoj? Zašto se nije nikada ozbiljno ispitalo Stanića? Dugo vremena nije ga se moglo naći, no ta osoba nije nestala. Ima tome 15 godina kad se govorilo da je on član HDZ-a u Bosni i Hercegovini (gdje je njegova supruga radila kao tajnica kod jednog zastupnika), a u travnju 2003. katalonski novinar Francesc Bayarri čak ga je sreo u Sarajevu. Iz tog susreta on je snimio jedan film (za Malvarrosa Mediu) i napravio materijal za knjigu Susret u Sarajevu koja je objavljena 2006. u nakladi L'Eixam Edicions u Valenciji. Za vrijeme razgovara ubojica je tvrdio da je imao dvoje pomagača (što nije u skladu s njegovom prvom verzijom), no on niječe da je radio za Udbu, već priznaje da je širokogrudno plaćen za svoj zločin, no s druge strane izbjegava govoriti o svojim motivima i eventualnim

nalogodavcima. Zar se nije od njega moglo očekivati da će kazati nešto više? Što se dogodilo s cijelim sudskim dosjeom kod ispitivanja od strane španjolskog pravosuđa? Je li istina, kao što se kaže, da je on prenesen iz Alciara u Valenciju, a nakon toga u Moncadu gdje je bio uništen u poplavi? Je li uzaludno postavljati ta pitanja? Čak ako je prošlo 40 godina, djeca i unučad generala dužna su to znati. I hrvatski narod također je dužan to znati jer to je dio njegove borbe, a dakle i njegove povijesti!

Christophe Dolbeau je književnik. Suraduje s francuskim listovima Rivarol i Écrits de Paris. Autor je više djela iz područja književnosti. Između brojnih obavljenih knjiga, spomenimo Croatie, Sentinelle de l'Occident (Hrvatska, Na straži Zapada), Le Panserbisme, cancer yougoslave (Velikosrpstvo -jugoslavenska rakrana), France-Croatie (Francusko-hrvatski odnosi u razdoblju od 9. do 19. stoljeća), Les Forces Armées Croates 1941.-1945 (Hrvatske oružane snage 1941.-1945) i Face au Bolchevisme-petit dictionnaire des résistances nationales a l'Est de l'Europe 1917.-1989.

15-09-2013 23:03 #2

1. Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

ZADNJE GENERALOVO PISMO DRU. DABI PERANIĆU

general DRINJANIN
18.IV.1969.

Dragi profesore!

Jesi li ili nisi, a ako nisi, a ako, trebao bi biti, - kako sam ja rekao onom divljaku vlač. Lambertu... Pao mi je velik kamen sa prsa u pogledu knjige, (*Ovdje se radi o knjigi HRVATSKA ZA NARODNIH VLADARA koju je dr. Miljenko Dabo Peranić napisao s predgovorom od 5 studenoga 1968 god. i poslao generalu Drinjanina da ju tiska u izdanjima DRINAPRESS-a. Knjiga je tiskana poslije generalove smrti u Valenciji 1969. u izdanju DRININA KNJIŽNICA, KNJIGA br.29. Mo, Otporaš.*) jer sam se ipak bojao da negdje nismo zabrljali. Napraviti ćemo kliše, već sam ga našao. Onaj grb: ne vrijedi toliko truda, a sreća da je ukras samo, pa neka ga. Nije stari, ali to ljudi neznaju...

Hvala Kiti i Mariji (*Kita je kćer dra. Peranića a ime joj je Anita rođena u Parizu 1962. god., a marija to mu je supruga, mo, Otporaš*) na stručnjačkoj pohvali. Kako sm Ban Pepe i dobar Ilija (Ban Pepe je Španjolac, generalov radnik u tiskari, a za Iliju Stanić kaže general dva dana prije nego ga je ovaj ubio "dobar Ilija". Kakova guja u generalovim njedrima je bila i kakova Udbaška posla! te i "ja siromah" /po Čelebiji/ isto stručnjaci, sve u redu.

Hvala na vijestima iz Njemačke. Bio sam zabrinut, a pukovnik (*radi se o pukovniku Pjeniću, mo.*) iako sve javlja, nije preopširan, pa sam ipak mislio da je bilo belaja. Sve u svemu, zadovoljan sam, ali svakako bih me radovalo ako mi dospiješ dati rezumen onoga što je bilo ili - trebalo biti. Bojao sam se i radi Švedske, radi njih, naših, Keppera, itd.

Ja radim na OBRANI, (Izišle su dvije novine OBRANA za ožujak 1969. br. 105/106 i 107/108 gdje meni na naslovnoj strani Obrane general svojom rukom piše: "Dragi Mile! ovdje je bio Dabo i posebno smo ti se javili. Pišem ti i ja ovih dana. "Obranu" traži od Džebe, (*Ivan Džebe iz Cleveland-a glavni povjerenik Obrana i Drina za Ameriku i Canadu. Kako sam ja iz Pariza došao u San Francisco prije tri mjeseca, još nisam bio uspostavio stalnu adresu sa DRINAPRESS-om te mi general piše da se obratim na Džebu*) jer smo mu poslali više 50 kom. za tebe. Skoro više. Pozdrav, Tvoj Maks." (*Prva OBRANA br. 109/110 poslije generalove smrti je izišla za kolovoz 1969., mo. Otporaš.*), ali ne mislim obradivati proslave, iako nebi stiglo, ali svakako je bolje što prije, jer

kako nemam drugog posla, izbacio bih dvije OBRANE jednu za drugom. *(Na svu žalost to se nije nikada ostvarilo, jer, dok je general bio prezauzet hrvatskim poslovima, udbaški agent i plaćenik Ilija Stanić se je znoio kako najefikasnije likvidirati jednog značajnog hrvatskog generala, mo)* Spomenuti ću i IX Kongres i najaviti analizu. Imam neke stvari, ali sve te imaš i ti, podpunije.

Stvar sa Kinom je zabrenzalo Bugarsku, nema sumnje, čak nude Turskoj, Grčkoj i Jugovini obnovu Balkanskog Pakta. Ali stvar ide svojim tokom, i prema zadnjoj vijesti iz domovine u Beogradu se računa, da bi Jugovinu održali Hrvati, Srbi i Slovenci, - dok skorom računaju na gubitak albanskih i bugarskih krajeva.

Nemože mi junačko srdce odoljeti, pa ti pišem o jednom drugom problemu. Prilažem ti novine PUEBLO sa klinčanim pismom. Mislio sam da si to ti izmislio, kad tamo neki dabo pred 5000 godina već se bavio tim jadima. I drugo: pred tri dana na televiziji su davali neki tal. kulturni film o počecima Indo-evoropskih naroda itd. te su medju ostatke prastarih arijaca našli u Himalajima neke ostatke, koji se zovu KACIRI/ fonetski KACIRI/, a kako bi to bilo na drugim jezicima ne znam. No nije to čudno, nego imaju kape kao naš Klukas, iste, i imaju rezbarine drvene sa tropletom, ali isto kao u ovoj knjizi na str. 109. *(Prigledao sam tu knjigu i uistinu na strani 109 se nalaze dvije slike sa natpisom: "Ulomci kamenih ukrasa s imenom hrvatskog kralja Stjepana I Dražislava oz prie 970 g.", mo)* /Stjepan I Dražislav/ Ali čitave plohe, u drvu, čisto kao ovo i još neke, ukrasi na kućama, i zasebe posebne plohe, valjda nadgrobne. Iz drva i da o tome najveću zbirku ima muzej u FLORENCIJI, odakle su bili ti talijanski profesori koji su pravili film. Veli da ih je posjetio u svoje vrijeme Kipling (Rudyard Kipling (1865-1936) engleski pisac, mo) i pjevao kao zadnjim arijcima. Ima ih svega oko 800 glava. I nisu postali muslimani, iako su okruženi bili, jer su medju brdima i branili se, ginuli itd., ali se očuvali. Vjeruju u jednog Boga, prastaroga, imaju kult mrtvih itd. Kada bude para idi u Florenciju i traži. Ja sam ostao kao ošamućen, jer ne samo troplet i kapa, nego i likovi, kao naši gorštaci, fizionomija ista, i igraju kolo, kao naša trusa.

Možda je to sve tebi poznato, a možda i u Parizu ima tragova toga. Svakako traži: KACIR i muzej Florencija. Došen mi je ovo poslao s tim, da pošaljem Tebi / o Pagu /.

Prilažem ti izvadak iz Danice, dakle službeno u ime HKList, a ovi su slavili s nama 10 Travnja!

Gornje ti velim zato, jer su meni neki i naši, pisali da je bila pogreška pretiskati HKList br. 6, jer da bi im naškodili. *(Poznato mi je da je DRIPAPRESS tiskao zabranjeni br, 6 Hrvatskog Književnog Lista i da je bila velika polemika oko toga, mo)* Jedan mi čak veli, da su mu rođjaci pisali, da će nas HKList tužiti sudu, - da sebe zaštititi.

Novi Glas Koncila senzacija: "CRKVA U SVIJETU BR. 1" kojega si najavio da si poslao, ali još nisam dobio, donosi od Franjića biskupa članak TEOLOGIJA REVOLUCIJE, gdje je prvi puta na hrvatskom jeziku rečeno da imaju i narodi i klase pravo na revoluciju, ako su gnječeni, a ne treba čekati na Papu ili zapovijed odozgor. Ali to može značiti da i Hrvati imaju pravo na revoluciju, zar ne? Vrlo interesantno, i prenosim.

Evo upravo Domći *(generalov prvi sin, mo)* kuha ručak, a Ilija "nadžire".

Ovog časa toliko. Grli te odani general Drinjanin.

16-09-2013 03:40 #3

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

IZUM MAKSA LUBURIĆA U DESET TOČAKA

Zato je Tuđman, često do granice da postane zbog toga i dosadan, stalno i ponavljao da njegova Hrvatska demokratska zajednica nije obična politička stranka, poput ostalih na hrvatskoj političkoj sceni, nego "središnja" ili "stožerna" politička organizacija cijeloga hrvatskog naroda, u domovini i dijaspori. U biti, citirao je Luburića. Povezivanje pak domovine i dijaspore - temelj svih temelja Tuđmanove političke doktrine s kraja osamdesetih - također je, zapravo, Luburićev, a ne Tuđmanov, izum. To su povezivanje osobito razradili, na nivou operativnog političkog programa, Luburićevi sljedbenici, ideolozi Hrvatskog Narodnog Otpora, koji su deset godina nakon Luburićeve smrti, dakle 1979., u programatskom tekstu pod naslovom "Kuda ide Hrvatski Narodni Otpor?", objavljenom u "Otporu", kao prvu točku svog političkog djelovanja naveli "Nacionalno Pomirenje", kao drugu "općehrvatsko jedinstvo", kao treće "djelatnu vezu domovine i izbjeglištva", a kao petu "nadideološkijsku nacionalnu borbu". Naposljetku, i Domovinski je rat u Hrvatskoj, u svojoj biti, bio oživotvorenje "Adrese izmirenja Hrvatskog Narodnog Otpora sa Hrvatskim Partizanima", objavljene prvi put, u sklopu cjelovitoga programatskog teksta o hrvatskom izmirenju, u Istarskoj ili Luburićevoj "Drini" 1964. Tada je urednik časopisa "Otpor" bio Vlado Glavaš a Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora Mile Boban. (...)

Kratka povijest norvalske Hrvatske.

No, da bismo dokraja proniknuli u bit Tuđmanova političkog djelovanja te izbjegli sve moguće zamke mitologiziranja i, namjernog ili nenamjernog, iskrivljavanja povijesne istine, valja se striktno držati temeljne kronologije ovdje opisanih događaja. Evo je u najkraćem.

1. Godine 1964. definitivno je, na razini političkog programa, uobličena koncepcija hrvatskoga izmirenja. Temeljni programatski akt, "Adresu izmirenja", napisao je Miljenko Dabo Peranić, a Luburić taj tekst objavljuje u svojoj "Drini" (br. 3-4/1964.).
2. Tijekom šezdesetih, Franjo Tuđman, tadašnji direktor Instituta za povijest radničkog pokreta Hrvatske u Zagrebu, dobiva u ruke taj primjerak "Drine" (naravno, i druge brojeve toga časopisa). Počinje, postupno, upijati Luburićev nauk - usporedo sa svojim sve žešćim konfrontiranjima s predsjednikom hrvatskih komunista Bakarićem. Osobno sam razgovarao s osobom, tadašnjim namještenikom Instituta, koja ga je gledala kako s golemim interesom čita i proučava "Drinu".
3. Godine 1968., nakon prvotnih vrlo snažnih protivljenja, ideju o hrvatskom pomirenju usvajaju i hercegovački fratri u SAD, predvođeni fra Dominikom Mandićem (koji se od 1955. bavio isključivo povjesničarskim radom). Politički, i oni se tada počinju svrstavati u Otporaše, sljedbenike političke organizacije Hrvatski Narodni Otpor (HNO), koju je 1955. utemeljio Vkekoslav Maks Luburić, general Drinjanin.
4. Početkom osamdesetih, fratri su najmoćnija i najutjecajnija zajednica u hrvatskoj političkoj emigraciji. Pošto su usvojili Luburićev nauk, počinju smišljati plan o stvaranju samostalne hrvatske države. Hrvatski je terorizam na tlu SAD u tom trenutku bio već definitivno suzbijen, zahvaljujući energičnim naporima američke policije, ali i političkom angžamanu jednoga od vodećih hrvatskih političara u emigraciji Mate Meštovića. Fratrima je jasno da treba posegnuti za posve novim oblicima i metodama političke borbe. Svoj temeljni naum - stvaranje hrvatske države - stavljaju u funkciju svjetskog procesa rušenja komunizma i Istočnog bloka, što su ga koordinirano pokrenuli američki predsjednik Ronald Reagan i papa Ivan Pavao II. (papa Wojtyła). To će se pokazati dobitnom kombinacijom.

Kanadske turneje.

5. Fratri pokreću niz značajnih aktivnosti primarno političkoga karaktera. Jedna je od najdalekosežnijih njihov prodor u Kanadu. Gotovo u isto vrijeme - oko 1980. - osniva se Hrvatski društveno-kulturni centar u Norvalu, na jugu kanadske pokrajine Ontario (blizu Toronto), dok na sjeveru Ontarija, u Sudburyju, startaju Hrvatske iseljeničke škole Amerike, Kanade i Australije (HIŠAK), pod vodstvom fra Ljube Krasića. S Krasićem najtješnje surađuju Gojko Šušak, Ante Beljo i dr. Vinko Grubišić. Istodobno u postojbini hercegovačkih fratara, na Širokom Brijegu, fra Jozo Zovko "lansira" mit o Gospi iz Međugorja. Kreće fratarska koordinirana akcija.

6. Godine 1983. u Norvalu izlazi edicija "So Speak Croatian Dissidents" (u izdanju "ZIRAL"-a, a pod urednikovanjem fra Šimuna Šite Čorića, bivšeg pomoćnika utemeljitelja Centra u Norvalu fra Mladena Čuvala, u vrijeme dok je ovaj upravljao hrvatskom franjevačkom župom svetih Ćirila i Metoda, u 42. ulici, na njujorškom Manhattanu), u kojoj je objavljena integralna verzija Tuđmanove obrane na njegovu drugom političkom procesu u Okružnom sudu u Zagrebu, u veljači 1981., gdje ga se najviše teretilo zbog umanjivanja službenog broja žrtava u logoru Jasenovac. Ostvarena je duhovna veza između Norvala (fratara) i Tuđmana, a sve u ideje izuma Maksa Luburica: Adresa Izmirenja Ustaša i Hrvatskih Partizana.

7. Godine 1987., na prvoj Tuđmanovoj turneji po Kanadi, ostvaruje se i fizička veza između glavnih eksponenata hercegovačko-franjevačke zajednice u Sjevernoj Americi i Tuđmana. Počinju prvi politički dogovori, koji se produbljuju i utvrđuju na idućim Tuđmanovim turnejama po sjevernoameričkom kontinentu: u ljeto 1988., u jesen 1989. i u siječnju 1990., u Clevelandu se održava Prva Konvencija HDZ. Dogovori i aranžmani sklapaju se na platformi Luburićeve koncepcije o hrvatskom izmirenju. Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora Mile Boban, u dogovoru sa dužnostnicima organizacije HNO raspušta istu i predaje organizaciju HNO u ruke predsjedniku HDZ dru. Franji Tuđmanu. U najkraćem, ta je koncepcija trebala rezultirati što većom i što čistom Hrvatskom. Dakle, Hrvatskom koja će biti proširena i na Bosnu i Hercegovinu kao sastavni dio Hrvatske.

8. Dana 20. i 21. siječnja 1990., na Prvoj konvenciji HDZ-a za SAD i Kanadu, održanoj u Clevelandu, Tuđman sa svojim sjevernoameričkim partnerima dogovara scenarij Prvog Općeg sabora Hrvatske demokratske zajednice u Zagrebu, na kojem će sudjelovati i predstavnici iseljeničtva. Brzo se vraća u Zagreb i, na Drugoj sjednici Središnjeg odbora HDZ-a, održanoj 27. siječnja 1990. u Zagrebu, domaćim čelnicima HDZ-a priopćuje što je dogovoreno u Kanadi. Sabor je održan 24. i 25. veljače u "Lisinskom". Nakon Sabora, dio iseljenika se vratio, a dio je, na čelu s Gojkom Šuškom, ostao.

Šušкова misija.

9. Nedugo nakon smirivanja Hrvatsko-srpskog rata i međunarodnog priznanja Hrvatske, 1992., Gojko Šušak postaje najjačim hrvatskim političarem iza predsjednika Tuđmana. U Hrvatskoj je čovjek br. 2, a u Bosni i Hercegovini čovjek br. 1. Dobiva neslužbeni epitet "Tuđmanova gubernatora za BiH". Ubrzo počinje Hrvatsko-muslimanski rat u Bosni i Hercegovini. Tzv. druga linija zapovijedavanja u tome ratu pod kontrolom je hrvatskog ministra obrane Šuška.

10. U Hrvatskoj počinje dugo najavljivani proces tranzicije (tzv. pretvorbe). Tranzicija teče po dogovoru utvrđenom potkraj osamdesetih u Kanadi. Ključne osobe pretvorbe postaju Miroslav Kutle i Milan Kovač - Tuđmanovi hercegovački partneri u danima što su neposredno prethodili osnivanju HDZ-a.

Ovih deset točaka "Izuma Maksa Luburica" za cijelo mogu netkome pomoći u boljem razumijevanju kako je došlo do HDZ i kao je došlo do OBNOVE HRVATSKE DRŽAVE U OBLIKU R.H.

16-09-2013 09:46 #4

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Otporaš

Naslov: PISMO IZ HRVATSKE EMIGRACIJE.

Postano: sub ožu 02, 2013 00:07

Pismo mojim prijateljima, Midland, Texas, dana 25 siječnja 1984 god.

Dragi prijatelji upućujem Vam ovo pismo kao jednim od hrvatskih elita u emigraciji, iako pri tome mislim na sve one Hrvaticice i Hrvate koji još osjećaju hrvatski i misle o Hrvatskoj. Cilj i svrha ovog pisma je upozoriti Vas na neke glasine koje kolaju okolo, pa čak i iz one sredine iz koje sam se najmanje nadao.

Naime, radi se o Kići Slabinu i njegovoj nedavnoj pjevačkoj turneji po Australiji. Zar je pjevački nastup mogao biti snažniji od Vaše međusobne suradnje i uzajamnog povjerenja!? (Kao Pročelniku Hrvatskog Narodnog Otpora, HNO mnogi istaknuti Hrvati su me zvali na telefon ili pisma mi pisali i pitali me da: zašto ja kao Pročelnik organizacije Hrvatskog Narodnog Otpora dozvoljavam članovima Otpora i Hrvatskog Državotvornog Pokreta, HDP da prosvijeduju protiv hrvatskog pjevača Kiće Slabina u Australiji... U tu svrhu sam napisao ovo pismo. mo. Otporaš.) Izgleda da jest, jer su se neki pobunili na stav urednika HT, koji je otvoreno zastupao sudjelovanje Hrvata Australije tim nastupima. Rezultat je očevidan bio da su se mnoga poznanstva uzajamno napravila, zahvaljujući naporu pjevačkog zbora da obiđe taj daleki continent, ne da pjeva Australcima, urođenicima i raznim drugim etničkim skupinama, već da pjeva onima koji razumije i pjesmu i jezik, to jest svoj svojemu i uredniku HT Dinku Dediću, koji je mobilizirao mase Hrvatica i Hrvata, koji su se pomiješali sa pjevačkim zborom, i tako, svi zajedno, skupa kao jedan, učinili jedan neočekivani narodno/hrvatski delirij, na tom dalekom kontinentu.

Vi, prijatelji, koji nešto značite u javnom životu hrvatskog iseljništva trebate balansirati između naših obveza prema onima sa kojima smo godinama povezani raznim dužnostima i zadaćama djelatvornim hrvatskim osloboditeljskim radom i posjetnika koji iz Domovine dolaze i obilaze pod bilo kojim motivacijama hrvatske naseobine u zapadnom svijetu. Živi dodiri su više potrebitiji nama nego njima, jer se oni izlažu opasnostima udbaških ispitivanja i raštanja kada se povrate u Domovinu, svojim kućama.

Ja sam za oprez a ne za onaj oprez koji će svaku Hrvaticu i svakog Hrvata odvratiti od mene zato što u nju ili njega sumnjam, i na taj način ih silimo da vjeruju Udbi sve što je ova govorila, to jest da smo mi u emigraciji gori od svih paklenih đavola. U tome i jest sva igra Udbe da širi nepovjerenje među Hrvatima, koje joj je potrebno za daljnje makinacije. Ne zaboravimo da se sva Udbina snaga se sastoji u SUMNJI.

Nakon svega što se nama Hrvatima dogodilo u prošlosti, izgleda da nismo ništa naučili ni na tuđim ni na vlastitim pogreškama, niti smo promijenili dio samog našeg mentaliteta, kako bi svladali svako "nemoguće" i pridobili za naš cilj one koji su nam za našu borbu neminovno potrebni, a to su Hrvati.

Zato nemojmo u svakom Hrvatu gledati Udbaša iako ga Udbaš može na nas i poslati. Sjetimo se Franje Goreta i njegove osvete udbašima koji su ga poslali na Hrvate.

Mi ne možemo za račun zavijeta starim stazama mrziti svakoga, sumnjati u svakoga i osjećati se tako snažnima da možemo bez svakoga, navijestiti rat Rusima zbog njihova komunizma, Amerikancima zbog njihova antikomunizma, iako imaju sve moguće veze sa svim komunističkim zemljama, i računati samo na najuži krug suradnika za sve podhvate, pa čak i oslobođenje Hrvatske od svih nezgoda, sve dok se ne zavadimo, nitko nam ne treba, a kada se pokockamo, tj. Svadimo, sve k vragu pošaljemo.

Pogledajmo malo unatrag, pa ćemo vidjeti kolika je bila naša neograničena nada za predvidjeti konačni OBRAČUN između kapitalista i komunisti, tj. Amerike i Rusije. Koliko je bilo naše razočaranje kada oni nađu načina sporazumjeti se na svim točkama nesporazuma! Sve su to bile nade koje se nisu mogle nikada ostvariti poradi pomanjkanja iskrenih preduvjeta. Zato mi ne trebamo graditi naše nade ondje gdje naši predšasnici nisu uspjeli. Mi trebamo graditi naše nade sa našim hrvatskim narodom, a naš narod obiluje svim kvalifikacijama: od ribara, pjevača, studenata, radnika, seljaka, vojnika, svećenika, profesora, doktora, inženjera, svih vrsta stručnjaka, političara, pa i izroda i izdajica, a od svijtu najviše ima poštena i iskrena naroda.

Jas am za dijalog sa svakim Hrvatom, a osobito sa onim iz Domovine, iako znam da u razgovoru nema pobjednika. Moja i Vaša MISIJA i naše dužnosti su ne samo biti Ambasadorima naše Hrvatske sa strancima vani, nego je još veća to biti s Hrvatima iz Domovine, koji imaju manju mogućnost nešto saznati o Hrvatskoj u Hrvatskoj, nego kada dođu u posjetu k svojim u emigraciju. Zato su neki bezrazložno postali osjetljivi pri živom dodiru sa Hrvatima iz Domovine, kao da bi jedni drugima mogli neke tajne odati. Sve me to sili reći: kako bi sutra na bunkere jurišali i osvajali pedalj po pedalj našu Hrvatsku, kada se ustručavate pjevački nastup osvojiti kulturnim pristupom onima koji Vas jezikom razumiju? To se više nigdje u svijetu ne smije dogoditi!

Bogata i jaka Amerika je uspostavila veze sa velikom Kinom 1972 godine sa jednom utakmicom "Ping-Pong", što nije američkom predsjedniku Nixonu smetalo uspostaviti diplomatske, trgovačke i kulturne veze sa Kinom. Naprotiv, ta "Ping-Pong" utakmica je širom otvorila vrata za sva buduća prijateljska nastojanja između ta dva gigantska naroda, koje uopće ništa zajedničkoga ne veže, osim uljudnosti. Mi Hrvati ne samo da nismo uljudni, nego smo i jedan narod, jednim jezikom govorimo i MORAJU nam biti zajednički interesi.

Mi za šaku izroda i izdajnika ne smijemo žrtvovati one mase Hrvata u kojima se nalazi naša hrvatska snaga, na koju mi moramo računati. Tko o tome ne misli, taj je slijepac kod svojih zdravih očiju, ali taj svrstava u đuture Hrvate u: Ustaše i komuniste, lijeve i desne, fašiste i antifašiste, mlade i stare, dobre i zle, pismene i nepismene, u prave i krive Hrvate, navješćujući rat i jednima i drugima za rašun jugoslavenstva i spašavanje Jugoslavije.

Prije par dana sam primio pismo od jednog prijatelja koji mi piše doslovno: "...I tvoj Dedić ga ukakio s Kićom Slabincem i njegovom trobojnicom...". (Taj koji je to pismo pisao je bio Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora za Australiju gosp. Pero Čule. Dinko Dedić je bio glavni i odgovorni urednik Hrvatskog Tjednika. Mo, Otporaš.) Prvo, gosp. Dinko Dedić nije moj brat blizanac kojeg bih ja mogao zamijeniti a da se to ne bi primjetilo. Drugo, trobojnicu, tj. Hrvatsku trobojnicu su nosil oni koji se nisu bojali ju nositi, a svi oni koji su je nosili da bi se udvorili Hrvatima Australije, a ne svojim osobnim osjećajima, vjerujem da će to udvaranje skupo platiti kada se povrate kući, u Hrvatsku. Udba nije opraštala onima koji su se kitili hrvatskom trobojnicom, pa za sigurno neće oprostiti ni Kići Slabincu i njegovom pjevačkom zboru. Isticanje hrvatstva u bilo kojem obliku Udba je smatrala pravim pravcetim "ustašlukom". (Kako je "ustašluk" zakonskom jugoslavenskom odredbom tada bio zabranjen, svjedoci smo da je danas zakonskom odredbom RH također

zabranjen. Jugoslavije kao monstruozne i zločinačke države više nema, ali su kod mnogih ostali jugoslavenski osjećaji, osobito kod VRHA VLADE RH. Mo,) Sada se nameće jedno pitanje koje je pok. Franji Mikuliću (1932-1983) toliko smetalo, da je morao u Domovini uvjeravati Udbu da nije Ustaša, a kada je došao u emigraciju, gdje je mislio da je pronašao svoje istomišljenike, morao se je braniti i "suradnike" uvjeravati da nije Udbaš, itd.

Neki se opet bune da je HDP (Hrvatski Državotvorni Pokret, mo) otišao u trocističke struje, skrenuo potpuno u lijevo, kuje planove sa australiskim komunistima itd., a da je Dinko uvjereni komunist. Sve su to priče za dobro spavanje, poslije kojeg se oči dobro protrljaju da bi se čistije moglo sve vidjeti. Sve dotle dok uporno širi među strancima istina o Hrvatskoj, hrvatska državotvorna misao, traže se prijatelji i simpatizeri za hrvatsku borbu, mene ne smeta kako tko mislio, dali desno ili lijevo. Samo ja znam da HT nije prokomunističko glasilo niti je orijentiran trockistički, niti je gosp. Dinko Dedić komunist. Niti bi HT trebao biti trockistički, jer baš tada ne bi niša značio niti bi imao što kome reći.

Dragi prijatelji ja sam uvijek mislio da mi ipak nismo mentalno u godini 1945. Ali po reakciji koju čujem, čini mi se da neki još uvijek nisu shvatili nove naraštaje, njihove poglede na život, da se maldi ne zanose legendama: Muse Kesadžije, od Doboja Muje, Ive Sibirjanina ili Grčke Vještice, već formiraju svoje političke i socijalne poglede onako kako oni shvaćaju da ih najlakše mogu ostvariti. Niti smo mi bolje od njih niti su oni gori od nas, ali za sigurno smo jedni drugima drugačiji. Mi moramo voditi računa da nam mladi ne navijeste rat, a da do tog raskoraka ne dođe, mi neminovno moramo biti sa njima, jer i oni imaju pravo na svoje pravo.

Na kraju Vas molim da poradite na tome kako u Vašim naseobinama narod podignuti iz mrtvila, uvjeriti ga u nešto što bi ga moglo zanimati, naći neki način prodiranja u mase, uvijek pozitivno govoriti, moral i duh dizati, a ne baviti se jeftinim stvarima.

Ja Vas molim da ovih par riječi shvatite kao jedan razgovor ili osobno pismo. Ovo sam smatrao potrebnim reći, te ako ste me razumjeli i shvatili, onda ovo pismo nije bez svrhe, ako pak ne, onda Vi niste ništa izgubili.

U to ime ja Vas iskreno pozdravljam i ostajem u prijateljskim odnosima sa svima Vama.

Pročelnik Hrvatskog Narodnog Otpora, odani Vam Mile Boban.

Poslano:

- Miro Barešić
- Nikola Bilandžić
- Vlado Boras
- Dinko Dedić
- Leon Galić
- Vlado Glavaš
- Ante Ljubas
- Mile Markić
- Jozo Matković
- Karlo Sopta
- Nikola Štedul
- Velimir Sulić

16-09-2013 09:54 #5

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Jedno pismo!

U zrakoplovu od Clevelanda do Austina, 22 siječnja 1990.

Dragi moj Mišo, (Mišo, Mile Boban, bratić Mile Boban, Otporaša).

Neću ti pisati dugo pismo iako sam mislio. Nalazimo se inflaciji vremena, tj. dok se ovo pismo piše mnoge stvari se događaju i to u korist hrvatske slobode, demokracije i hrvatske države. Primio sam tvoje pismo prošli tjedan. Sve sam razumio i hvala ti na informacijama, i to iz više razloga:

1.) Pozvan sam na Prvu Konvenciju HDZ u Cleveland (Ohio) 20.21 siječnja 1990. Bilo je lijepo vidjeti 71 delegata iz Amerike i Kanadae. Ja sam predstavljao državu Texas. U mojim preko 1500 rodoljubnih i političkih sastanaka u emigraciji, vidio sam I doživio svašta, ali nisam doživio jedno sveopćehrvatsko oduševljenje kao na ovoj Konvenciji. Kako su Hrvati inteligentni i civiliziran narod! Bilo je tu: Doktura, profesora, inženjera, privrednika, biznesmena, svećenika, radnika I svi drugih. Lica su izrazito vesela bila I u nekoliko puta suzama radosnicama bila orošena činjenicom te je konačno došlo vrijeme the se uljudno može sjesti za okrugli stol i oni iz BRIGADA i oni iz BOJNI i raspravljati o sudbini i budućnosti hrvatskog naroda. Gosp. Franjo Tudjman - predsjednik HDZ - je krasio ovu Konvenciju.
2.) Vijesnik HDZ je državotvoran i u prvi pet brojeva je više-manje izrazio moje želje kao i želje mnogih drugih. Nadopunjavati ćemo ga od sada svi zajedno i neka nam to bude dužnost. Ja znam the ima na pomolu i drugih političkih organizacija u Hrvatskoj koje bi željele doći do punog izražaja u ovim povjesnim trenucima. i to je dobro, jer je to izražaj dobre volje, nacionalnog izražaja i demokracije. Ali, mišljenja sam the je u iseljeništvu gosp. Tudjman osvojio teren i srca mnogih. Takodjer sam mišljenja the je on jedini koji je najmjerodavniji predvoditnik hrvatskog naroda k svom nacionalnom suverenitetu u ovim povjesnim trenucima kako bi mogao skinuti crne mrlje sa svoje prošlosti i prošlosti onih Hrvata koji su svoje idealizme uzidali u zahvnoj i avnoj i tako bili prevareni. Kao što je u svoje vrijeme hrvatski general Maks Luburić izjavio the je on odgovoran za Ustašku revoluciju i kao takav je mjerodavan pružiti ruku pomirenja hrvatskim komunistima i pregovarati sa hrvatskim Srbima, jer se je borio protiv jednih I drugih. Osim toga gosp. Tudjman je poznati povjesničar koji gleda stvari najmanje sto godina unaprijed, što bi se i kako moglo reći o njemu i drugima, kakav bi se film o njemu mogao snimati, ili kao o rodu ili IZRODU. On je bez dvojbe izabrao ovo prvo i skinuo partizansku kapu kao što je i Maks Luburić skinuo ustašku. Koliko je gosp. Tudjman dalekovidan u svom programu, najbolje se može očitovati iz odgovora na upit: Šta on misli o generalu Luburiću, odgovor je glasio: Oba smo mi hrvatski generali.
3.) Na 24-25 veljače o.g. će se održati GLAVNA KONVENCIJA HDZ u Zagrebu. Najmanje dva "Chartera" će doći sa ovog američkog kontinenta s Hrvatima, delegatima HDZ. Ovi Hrvati će predstavljati iseljništvo a i svoje organizacije ako to hoće i žele. Samim ovim sazivom će se udariti pečat demokracije HDZ-ci. Ako dodje do zabrane tada će se održati u Beču. U svakom slučaju Konvencija će se održati. I HNO će imati delegate (2) koja će biti na Konvenciji u Zagrebu, odnosno Beču, jer je HNO i srcem i dušom za državotvorni program HDZ. Dužnosnici HNO su se sastali u

subotu večer (20.1.90) i raspravljali skoro cijelu noć, što i kako dalje nastaviti s radom HNO. Odlučeno je će je za sada misija HNO dovršena i te se naša buduća djelatnost usmjerava u pravcu rada HDZ. Predlagalo se je te ja, tvoj stric, podjem kao delegat, ali opreznosti radi - jer nikada ne znaš šta se može desiti - izabrana su druga dvojica. Ja ću tebi naknadno javiti. Ti svakako nastoj biti nazočan na Konvenciji kao promatrač. Svakako nastoj - kažem nastoj - sa svojom ekipom pridonijeti što više možeš će se preko TV Zagreb prenosi što više. Delegati dolaze u petak a odlaze u ponedjeljak. Neće biti vremena za razbacivanje.

4.) HDZ je u iseljeništvu do sada - u ovo kratko vrijeme - uspjelo povratiti poljuljanu I izgubljenu nadu među Hrvatima tako the se sada svaki osjeća kao the je deset stopa visok. To oduševljenje nam je potrebno jer se pred nama nalazi velika i o povratiti ono izgubljeno u krilo Hrvatske. U protivnom slučaju će biti zli jezika koji će širiti priče the je HDZ prodalo BiH kao što je bilo zli jezika koji su govorili the je Poglavnik prodao Dalmaciju Talijanima, iako nikada nisu mogli pokazati kopiju čeka.

5.) Raspitaj se kod uprave HDZ za savjete kako osnovati ogranke u Sl. Požegi (ogranak HDZ Mato Boban) i u Sovićima - Grude (ogranak HDZ Braća Šimići ili slično. Svakako ime se stavi na raspolaganje. Nemoj stati po strani. Predloži u upravi HDZ potrebu jednog MOTTO-GESLO oko kojeg će se Hrvati i građani Hrvatske okupljati. Predloži ovaj kojeg sam ja predložio u nedjelju na Konvenciji a gosp. Tudjman zapisao: **NAŠ PROGRAM, NAŠE IME A ZOVEMO SE HRVATSKA DEMOKRATSKA ZAJEDNICA.**

6.) U mome pismu mojim komšijama - na Veliki petak 1988. - sam priložio sliku Nikaraguanaca kako su se oni sastali i učinili Nikaraguansko Nacionalno Izmirenje. Tada sam rekao the ću se svim raspoloživim i demokratskim sredstvima boriti the I ja budem na slici Hrvatskog Nacionalnog Izmirenja. I hvala Bogu to se je ostvarilo u Clevelandu (Ohio) u nedjelju 21.1.1990. (Slika je uistinu izišla u časopisu Matice Iseljenika Hrvatske na stranici 42 za prosinac 2009., mo). Tko vjeruje I čeka, taj dočeka. Ja sam zagovarao, vjerovao i dočekaao the budem na slici Hrvatskog Izmirenja. Sada to trebaju bez bojazni I drugi uciniti. Navik on zgine ki živi ko janje.

Tvoj Stric Milan.

Mišo, bilo bi dobro the napraviš kopiju ovog pisma i pošalješ na Hrvatski Tjednik u Australiju P.O.Box 293. St. Albans, Vic. 3021, Australia. Svakako ga podaj upravi vijesnika HDZ s molbom the ga objave ako smatraju za shodno i the bi mogao i druge poticati the prigrlje program HDZ. Javi se. Volite tvoj stric Milan. Pozdravi sve.

Ovo je kopija pisma koju sam dobio ima tome dugo. Kako je sadržaj zanimljiv meni m smatram the bi moga biti zanimljiv i drugima, tim vise the je sadasnja politika RH protiv Tudjmana, pa the se vidi kako je prije bilo.

16-09-2013 14:54 #6

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

BISERI I IDEJE VODILJE GENERALA DRINJANINA

- 1968 -

-
"Mi smo za Hrvatsku Revoluciju i u toj Revoluciji ima mjesta svakom Hrvatu u borbi za Hrvatsku Državu, a ne za ovaji ili onaj politički režim" -

- 1968 -

- "Hrvatske Oružane Snage moraju znati preboljeti rane prošlosti i UZDIĆI SE NAD SVE IDEOLOGIJE i biti sluge Domovine, a ne gospodari Domovine, i još manje sluge OSOBA, STRANAKA, IDEOLOGIJA I KLASA".

- 1966 -

-
"Hrvatska mora nadoživjeti preživjele ustaše, raspršene "seljake", odebljale partizane, buntovne hrvatske komuniste, sve ideologije, sve osobe, sve stranke, sve programe i sve razlike."

- 1967 -

-
"Kao politički zreo i nacionalno svjestan narod moramo organizirati svoju političku borbu bez natruha ideologija, a svoje oružane i revolucionarne snage postaviti tako, da ne služe osobe, pokrete, režime, ideologije, nego samo i jedino HRVATSKU DRŽAVNU IDEJU, HRVATSKI NAROD I HRVATSKU BUDUĆNOST!"

-1967 –

“Ranković će naučiti hrvatske komuniste moliti očenaš, general Drinjanin Anti Kršeniću 13 svibnja 1967. Povodom Deklaracije hrvatskog književnog jezika.”

-1968 -

-
"Predugo smo mi Hrvati mislili glavom svojih stranačkih i ideoloških šefova i predugo smo bili pasivni objekti političkog rada, problemi su bili rezultati takvog stanja i predugo traje naša pobuna duhova, a da bi smo htjeli kročiti stazama prošlosti".

- DR. ANTE CILIGA - OBRANA svibanj 1970, str. 11

-"Naša

je emigracija od 1945/1969 dala samo dvije MARKANTNE LIČNOSTI: prof. Krunoslava Draganovića i Vjekoslava Maksa Luburića... Oni su se istakli nizom inicijativa, koje su dale obilježje života ove emigracije... Luburić se afirmirao kao jedna od NAJVAŽNIJIH i NAJMARKANTNIJIH ličnosti ove emigracije ... stanovite VOJNIČKE kao i stanovite POLITIČKE sposobnosti Luburićeva su NEDVOJBENE i POZETIVNE ... PRIRODNA INTELIGENCIJA LUBURIĆA BILA JE VANREDNA ... DALEKO IZNAD DRUGIH VODJA I VODJICA NAŠE EMIGRACIJE. PA I ONIH S DOKTORATIMA..."

- DANICA - 17 prosinca 1969., Tjednik hrvatskih franjevaca u Chicagu

-

Da vidimo šta kaže Luburićev ideološki i politički protivnik i bivši zatvorenik u Sabirnom Logoru Jasenovac, dr. Ante Ciliga (1898/1992): -

"Uvjereni smo zato, da će hrvatski narod, kada jednom bude ujedinjen i oslobođen, kada svlada svoju dosadačnju plemensku razdrobljenost i pocijepanost, u oslobođenu domovinu, kao simbol hrvatske slobode i ujedinjenja, prenijeti u zajednički grob u zagreb, na Miragoj, tijela onih neujedinjenih u životu svojih vodja, Mačeka i Pavelića, a da će Luburićevo tijelo biti prevezeno na viječni počinak u njegovu Hercegovinu, u njegov Ljubuški, te da će na putu u Zagrebu, biti izloženo mrtvom borcu i opće priznanje. Koliko god je on griješio, u prvom redu u onoj prvoj fazi svojega života, bilo iz ideolškog fanatizma, bilo iz dinarske svojevolutnosti, nikada on nije griješio zbog koristoljublja; sve što je učinio, činio je za ideju, kako ju je on shvaćao, nikada za novac, za bogatstvo, za materialno dobro, za ugodan i lak život. To je najveće priznanje, koje će mu povijest dati". Iz "DANICE" 17.12.1969.

17-09-2013 18:41 #7

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Pisma Vjekoslava Maksa Luburića - generala Drinjanina

Osobno

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

4.X.1960.

Bratskom "NAPRIDKU"

Buenos Aires, Argentina

Dragi moj prijatelju Tutavac!

Dobio sam na vrime Vaša pisma, kao i "Napridak", onaj poslat avionski, a i paket što je poslat "volovskom" poštom. ("Volovskom" poštom u ovom slušaju znači, parobrodom, mo) hvala na pažni i ja ću nastojati uzvratiti.

Pročitao sam sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedni riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one, posli smrti Poglavnika. Čestitam Vam od srca, i dao Vam Bog snage, pa izdržali do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu, lipo ju je i čuti. Ali eto, život nam nametnuo nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako će se uspiti povratiti na riči naših didova i baka. Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubiški, za vrime škole, veli dobra starica: "ama sinko, kako ti to meni govoriš..."Mislio ja, da sam valjda izlanuo što god, pa de se starica naljutila, a kad tamo starica mene ispravlja, pa veli:

"zaboravio ti na školama sine moj govoriti našim lipim jezikom hrvackim". Nadam se da će se i ta i neukusna pogrdna našeg jezika s vrimenom ispraviti i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro dilo na dobrom hrvačkom jeziku i ikavicom. Ako se takva šta odluči, a Vi računajte samnom.

Hvala Vam na onako lipim ričima, koje ste o meni u! Napridku" napisali. Ostanite samostalni, borite se za ideal, nebojte se dušmana ni čankolizaca, i izvršiti ćete časno svoju dužnost. I branite naš lipi jezik od nakaza. Svi će Vam poštteni ljudi pomoći.

Poslao sam Vam jedan paket "DRINA" pa dogovorite se sa Štirom o prodaji. Šta dobijte za te, neka bude prilog "DRINE"za "NAPRIDAK" a ja ću Vam osobno uvik poslati sve što tiskam.

Oglasite "DRINU" u "NAPRIDKU" i napravite izpravku, kako sam to pisao Štiru.

Bog Vas pratio u svemu što budete radili, a kada god budete mislili, da nešto mogu za Vas učiniti, obratite se na mene. Znao sam uvik ciniti nesebični i patriotski rad.
Odani Vam Vaš
Maks.

(Pere (Bilić) Tutavac, Dančanje kod Mostara 9 srpnja 1913., Buenos Aires 9 listopada 1985, je bio novinar, publicista, jeziko slovac glavni i odgovorni uredni novine isključivo na starom hrvatskom jezeku IKAVICA. napisao je nekoliko knjiga na ikavskom jeziku. On mi je poklonio svu korespodenciju između njega i generala Drinjanina. Mnodo sam mu zahvalan za ova pisma koja ću iznositi na stranicama uzdanica forums free. Otporaš)

Nastavlja se. Otporaš.

Pisma Vjekoslava Maksa Luburića - generala Drinjanina.
Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960. (**Prvi (1) dio**)

Pere Tutavac
Dupuy 87 - Buenos Aires
Bs.Aires, 25. prosinca 1960. (Kako se po datumu može vidjeti, ovo pismo je pisano na sami dan Božića, mo)

Poštovani i dragi g. Generale!

prije svega želim Vam javiti, da sam u redu primio paket "Drine", tj. 56 komada, kao i Božićnu čestitku upućenu hrvatskim vojnicima. Hvala Vam na svemu najiskrenije. "Drinu" po malo prilažem "Napridku" i šaljem naokolo mojim "predplatnicima". Do danas sam na račun toga dobio 20.- (dvadeset) pesosa... (što bi po današnjem kursu moglo značiti nekoliko lipa, mo) Ne možete si zamisliti, do koje su mire naši ljudi nemarni (da ne rečem drugačije). Jednak je omir i s "Napridkom". Već godinu dana šaljem list na sve strane na ime ljudi do čijih sam adresa došao, a da u 95% slučajeva nema ni glasa od njih - iako se novine ne povraćaju; što je najbolji znak, da ih primaju i da ih redovito primaju...Ali što da Vam o tom pišem, kad i Vi sami znadete, kako se "zaradjuje" s poslovima ovakve vrsti. Medjutim, "ima nešto što nas naprid kreće", bez obzira na sva nerazumjevanja, poteškoće - i ne prilike, koje nam na svakom koraku prave "predstavnici" i "veliki rodoljubi".

Početkom prosinca o.g. u Argentini su povišene i cine tiskanju, tako da mi ni uz najbolju volju nije

bilo moguće "odškrnuti" koliko je bilo potrebno za izdati Božićni broj. Možda će izići do konca godine - ili u sličnu 1961. Čim izadje poslati ću Vam kao i obično.

Ako nemate ništa protiv, ja bih želio u kojem od narednih brojeva doniti Vaše misljenje o "Napridku" i hrvatskom jeziku, kako ste iznili u pismu od 4. listopada 1960., izostavivši ono što nije za javnost. Dakle, po priliki, ovako:

"Bratskom Napridku" - Buenos Aires, Argentina

Dobio sam i pročitao sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedne riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one posli smrti. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržite do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti.....

Lipo je čitati našu ikavicu. Lipo ju je i čuti, ali, eto nametnuše nam nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako ćemo uspiti povratiti se na riči naših didova i baka.

Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubuški, za vreme škola, veli dobra starica: (Maksova majka Marija, djevojačko prezime Soldo, rođena 1886 umrla 1989, dakle živjela 103 godine, mo) "Ama, sinko, kako ti to meni govoriš?"...Mislilo ja da sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica ljutila, a kad tamo ona mene ispravlja, pa veli: "Zaboravio ti na školama, sine moj, govoriti našim lipim jezikom hrvatskim!"...

Nadam se, da će se i ta nepravda i neukusna pogrđa našeg jezika s vremenom izpraviti - i dobro bi bilo, da se tiaka kakvo dobro dilo na dobrom hrvatskom jeziku ikavicom.

Ostanite i nadalje samostalni. Borite se za ideal! ne bojte se dušmana i čanjkolizaca, i izvršit ćete častno svoju dužnost. Branite naš lipi jezik od nakaze! Svi će Vam pošteni ljudi pomoći. Bog vas pratio u svemu što budete radili! Znao sam uvijek ciniti nesebični i rodoljubni rad.

Odani Vam Vaš Maks".

Već odavna sam u vezi i dopisivanju s fra. Knezovićem. (Fra Oto Knezović je bio hrvatski svećenik u Chicagu i napisao je knjigu očevdinih dogodovština POKOLJ HRVATSKE VOJSKE, mo) on je već star čovik, što jasno dolazi do izražaja i u njegovim radovima i pisanju po novinama. napisao je "Povist Hrvata", koju smatra svojim Glavnim dilom - i htio bi ju izdati za života. Kako je to teža stvar (t.j. s materialne, nivčane strane) sam ne može.

Nastavlja se. Otopraš.

18-09-2013 03:01 #8

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

**RIMSKI POZDRAV NIJE HRVATSKI POZDRAV, KAŽE MAKS LUBURIĆ
PROVOKATORI, CRNE ODORE I VOJNIČKI POZDRAV.**

Priredio: Tomislav JONJIĆ

Puno smo puta na ovim stranicama spomenuli kako crna odora i nisu nikakve oznake ni manifestacije hrvatstva. Naprotiv, i jedno i drugo je i onda i danas kompromitiralo hrvatsku borbu, i uvijek će ju kompromitirati. No, uvijek ima budala i provokatora, koji će se time služiti. Budale, zato što su budale, a provokatori - zato što su za to plaćeni. Na ovaj ili na onaj način. Takvima je suvišno ponavljati, ali onima drugima - koji se provokatorima opiru - nije naodmet znati, kako je došlo do crne odore u jednoj postrojbi tadašnjih hrvatskih oružanih snaga i otkud se među Hrvatima pojavio pozdrav koji već svojim imenom pokazuje da nije hrvatski. U nastavku donosimo tri dokumenta s naznakom izvora, i bez pravopisnih ili sadržajnih intervencija, smatrajući da je svaki daljnji komentar posve suvišan:

1. Odredba o nošenju i upotrebi ustaške odore

Toč. 4.

- a) Ustaška vojnica sivo-zelenkaste svijetle boje,
- b) Ustaški pokret sivo-zelenkaste tamne boje i
- c) Ustaška nadzorna služba tamnosive boje.

(- Zagreb, 23. lipnja 1941., obj. u: Ustaša, Vijesnik Hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, god. 11./1941., br. 3., Zagreb, 3. srpnja 1941., 17.)

2. Odore

Jure Francetić. U krugovima mladih ustaša on je tražio one, koji će biti u mogućnosti pružiti hrvatskoj domovini sve ono, što vodi do cilja - do pobjede nad odmetnicima. (...)

U sveobćoj žurbi, koju je nametalo pljačkanje odmetnika i stizavanje iz dana u dan sve žalostnijih viesti, trebalo je ove mladiće obući, trebalo im je dati ustašku odoru. Veze sa zaledjem bile su međjutim svaki čas prekidane, te se nije moglo tako na brzu ruku dobiti odgovarajuće sukno za ustaške odore. Tako se ,eto, u prvom času osnivanja 'Crne Legije' pojavila poteškoća, koju je trebalo odkloniti.

Nu, baš toj poteškoći današnji pripadnici 'Crne legije' imaju zahvaliti da se zovu - 'Crna legija'. Ovim imenom oni su prozvani kasnije, kada su obučeni u crne odore... A te crne odore bile su im načinjene na brzu ruku i to iz jednog podržavljenog skladišta, u kojemu je pronadjena velika zaliha crnog sukna... > (, Hrvatski narod - Glasilo Hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, god. IV./1942., br. 518, Zagreb, 2. rujna 1942., 3. Skoro istim riječima je nastanak Crne legije opisan u članku , objavljenom među velikim brojem tekstova o Juri Francetiću povodom smrti, u HN, god. V./1943., br. 694, Zagreb, 30. ožujka 1943., 3.)

3. General Drinjanin [V. Luburić]: NAŠ VOJNIČKI POZDRAV

Mimohod hrvatskih zrakoplovaca 10. travnja 1942.

Ima i dva neposredna razloga, da se ta pitanja postavljaju. Tri četiri mlada čovjeka, za koje se, istinu treba reći, ne zna tko su i što su, počeli su nametati pozdrav uzdignutom rukom, tvrdeći, da je to naš vojnički i ustaški pozdrav. U tom nametanju su postali čak i agresivni, tvrdeći, da su izdajnici i srbske sluge oni, koji neće prihvatiti taj pozdrav. S druge strane stoji, da nas srbokomunisti u zadnja

vremena već sustavno napadaju, da smo fašisti i nacisti, kada je toga nestalo i tamo, gdje ga je bilo, a kod nas, Bogu hvala, niti je toga čuda bilo, niti ćemo dozvoliti da bude. Pa su razumni ljudi počeli tražiti razjašnjenja. I mi ih rado dajemo.

"Rimski pozdrav", tj. pozdrav uzdignutom rukom, nije bio ni vojnički ni ustaški pozdrav. Taj je pozdrav pod sticajem okolnosti za vrijeme rata bio prihvaćen djelomično, i to tako, da nam ga nisu nametnuli ni Njemci ni Talijani, nego nam je taj pozdrav nametnula ulica. Tako, kako velim, nametnula ga ulica, kada smo se vratili u domovinu. Postalo je to moderno. Danas više nije i nadamo se, da neće biti. Ništa nas ne veže uz taj pozdrav, kojega istini za volju nije izmislio ni Mussolini ni Hitler, nego je to pozdrav još od vremena rimskih legija, kako se to može viditi u današnjim filmovima, koje prave Amerikanci i koji sigurno nemaju razloga izvrtati činjenice. Znamo to i iz povjestnih prikaza onoga doba, da se pozdravljalo starije dizanjem ruke i zato se zvao "rimski pozdrav".

Bilo je mnogo pokreta, koji su taj pozdrav upotrebljavali, bilo je naroda, koji su u raznim okolnostima pozdravljali tako, pa i obični ljudi na cesti mnogo puta mahnu ili dignu ruku na pozdrav. Vidi se i na političkim skupštinama i u najdemokratskijim zemljama, gdje govornik dizanjem ruke ili jednom gestom, koja tome mnogo sliči, pozdravlja ostale. U Španjolskoj i dan danas pozdravlja Falanga rimskim pozdravom, nosi razne rimske embleme tako na pr. "Guardia Civil" (oružništvo), a na javnim zborovima general Franko pozdravlja masu vrlo često rimskim pozdravom svakako kao nacionalni vođa Falange. Ima tradicije. Nu mi Hrvati nemamo u tome tradicije i nemamo ju zašta praviti, jer nas malo toga dobra podsjeća i na rimske legije i na kasnije fašiste, jer su jedni i drugi dolazili k nama samo osvajati našu obalu i naše more.

Kako smo imali smisla za te rimske običaje, neka bude u dokaz u našim starim vojničkim ustaškim logorima, koje je Poglavnik bio osnovao u fašističkoj Italiji. Nikada nitko u tim logorima nije digao ruke na rimski pozdrav, a da ne govorimo o logorima u Mađarskoj (Janka Pusta i Baza Pusta), gdje se je živilo i radilo baš ustaški.

Razlog? Jednostavno zato, jer nismo bili fašisti ni nacisti ni Rimljani, pa nismo imali zašta upotrebljavati rimski, fašistički i nacistički pozdrav.

Hrvatska ratna mornarica

Drugi i glavni: mi smo bili Ustaše, tj. vojnici nove revolucionarne Hrvatske i pozdravljali smo vojnički. U našem vojn. pravilniku je stajalo jasno i određeno, da smo vojnici i da je naš pozdrav vojnički i to stari domobranski pozdrav, tj. desnu ruku saviti dotičavši se malim prstom donjeg ruba vojničke kape itd.

U svim logorima je vladao isti pravilnik. Ustaše su bili vojnici članovi USTAŠA - HRVATSKE REVOLUCIONARNE ORGANIZACIJE /U - HRO/. Nošene su čisto vojničke uniforme zakopčane pod vratom. Čitava je organizacija stajala na vojničkim temeljima. Vršene su vojničke vježbe. Živilo se vojnički. Najmanji ustaški borbeni sastav bio je roj i poluroj, zatim vod, kao kod Domobranstva, zatim sat, bojna, sdrug itd. Na čelu su stajali dorojnici, rojnici, vodnici, zastavnici, poručnici, satnici, bojnici, dopukovnici, krilnici. U ustaškoj vojsci nije bilo generala, nego samo pukovnika - krilnika (za vrijeme rata jedan krilnik je u rangu generala, a u vrijeme mira bio je obični pukovnik).

Išlo se na "prijavke". Pozdravilo vojnički i odzdravilo. Ništa više. Kao i u svim vojskama svijeta. To dokumentarno dokazuje fotografija. Ustaše na prijavku, čitanje dnevne zapov[i]jedi, raspored straže itd. itd.

Sama je organizacija bila vojnička. GLAVNI USTAŠKI STAN - kao vrhovna uprava, je čisto vojnička institucija. U ona vremena nije bilo drugog cilja, nego oružanom revolucionarnom borbom

osloboditi Hrvatsku od srpske okupacije. Nije bilo demagogije, nije se govorilo o strankama, o politici, o strančarenju, nije bilo kompleksa i ogromna većina nije ni znala da postoje fašisti, nacisti, kao ni to, kako i na koji način pozdravljaju. Dok su to još mogli viditi na ulici oni, koji su prolazili kroz Italiju, u Mađarskoj ni to; da je netko pozdravio uzdignutom rukom, mislili bi da je lud, neodgojen ili što slično. Tek mnogo kasnije počeli su studenti i mađarski "Streljasti Križevi" po uzoru na ostale upotrebljavati rimski pozdrav.

Državni poglavar s vojnicima

Ni kasniji život emigranata nije ništa izm[en]jenio na stvari, jer čim smo se našli na vojničkoj dužnosti na Markovu Trgu, mi smo pozdravljali hrvatskim vojničkim pozdravom.

Još je živ negdje Pivac, pukovnik Devčić, koji je bio na Markovu Trgu neko vrijeme zapovjednik Poglavnikove Straže, a živ je i Dabiša (pukovnik, nekada zapovjednik jednog logora u Italiji), kao i mnogo drugih starih boraca, koji to mogu potvrditi. Na Markovu Trgu smo organizirali **POGLAVNIKOVU TJELESNU BOJNU (P.T.B.)**. Kasnije smo Babić, Devčić, Baljak, itd. stvorili "**USTAŠKU OBRANU**" i stvorili više Ustaških Bojni u Zagrebu, Hercegovini, Karlobagu, Lici itd. I na Markovu Trgu, u PTB-i, u jedinicama **OBRANE**, kao i u **USTAŠKOJ PUKOVNIJI**, koju je u Zagrebačkom Zboru postrojavao kasniji general Sertić (tada bojničnik) i u Ustaškim Pripremnim Bojnama (Servatzi, Moškov itd.) i kasnije u proširenoj jedinici **POGLAVNIKOVA TJELESNOG SDRUGA**, najprije se pozdravljalo vojnički. Prvi Ustaški Obrambeni Sdrug u Bihaću, Petrovcu, Lipiku, Pakracu itd. pozdravljao je vojnički, kako to mogu potvrditi stotine fotografija onoga doba. U prvoj dočastničkoj i častničkoj školi Ustaške Obrane pozdravljalo se vojnički.

"Rimski pozdrav", tj. uzdignutom rukom, prihvaćen je tek kasnije i to, ni manje ni više, pritiskom ulice. Zagreb je dočekao njemačke oklopne jedinice razdragano i kao osloboditelje mahanjem i dizanjem ruku. Kasnije se je na ustaškim političkim sastancima upotrebljavao taj pozdrav, a da ni sami ne znamo kako. Počeli smo i sami pozdravljati tako.

Stvaranjem **USTAŠKIH PRIPREMNIH BOJNA** na području Stožera i mobiliziranjem istih i stavljanjem u djelatno stanje zapravo se je prihvatilo rimski pozdrav, tj. dizanjem ruku. I kako je ustanak Srba na strani komunista pokrenuo i naš hrvatski ustanak na strani antikomunista, a pod vodstvom Njemačke, prihvatio se taj pozdrav kao prkos i kao simbol, a i onda je još bilo oporbe u našim elitnim ustaškim vojničkim jedinicama, da se prihvati rimski pozdrav.

Poglavnik je to sto puta rekao, da nam je ulica nametla taj pozdrav, pa iako ga je Ustaški Pokret, kao politička snaga, prihvatio, nije mu se sviđjalo, da to bude vojnički pozdrav i to znam apsolutno sigurno i iz osobnih sjećanja, da je znao reći, da čim se srede prilike, da vojska uvede naš stari vojnički pozdrav, tj. stari domobranski pozdrav, sličan kakvog imaju sve vojske na svijetu.

Rusi su nam dali primjer: oni svoje mase pozdravljaju dizanjem šake i upotrebljavaju taj pozdrav na mitinzima, ali neka se Bog smiluje onom vojniku, koji bi tako pozdravio, pa makar svi maršali bili komunisti. I čim je izbio rat i vidilo se, da treba stvar normalizirati, Staljin je uveo u rusku vojsku normalne vojničke činove, plaće, nazive, pozdrave, oznake.

Kada je proglašena Slovačka, onda je isto bila stvorena neke vrsti revolucionarne vojske, gdje nije bilo činova, govorili su svi sa "Ti", nije bilo oznaka, ali je toga brzo nestalo. Osobno sam bio dobar prijatelj s generalom Františekom, zapovjednikom postrojbenog odjela, kao i s generalom Čatlošem, glavarem Glavnog Stožera, i oni su mi govorili kako su brzo uvidili pogriješku nekih eksperimenata. Vojska je vojska i u nju treba uvesti vojnički duh, vojničke tradicije, vojničke oblike, vojničku stegu.

Tako smo i mi ustaški zapovjednici prihvatili nešto revolucionarno, vremensko. Već je Francuska revolucija prom[en]ila strukturu francuske vojske, ubrzala joj korak svojim budnicama, dala vanjske oznake. A na kraju je i ta vojska dobila svoj normalni izgled i kada je Napoleon postao Emperadorom Evrope, nije trebao posebno preustrojstvo voditi, jer je njegova vojska bila pod vodstvom starih revolucionaraca, prije narednika, koji ne samo da su postali generali i maršali, nego su se i kitili kao i oni prije revolucije pa i nosili već zvučne titule grofova, baruna, knezova itd. Kada pomislimo, da je najkonzervativnija dinastija Bernadotta u Švedskoj nastala iz nekada Napoleonova revolucionarnog sarđenta, onda nam je jasno, da sve vojske u danim časovima prihvaćaju nešto revolucionarno, ali onda brzo normaliziraju odnose i, jer žele spasiti tekovine revolucije, postaju konzervativci i brane običaje i tradiciju. Tako smo i mi u danom času prihvatili od ulice rimski pozdrav, ali i zabacili isti kao strani običaj bez tradicija u hrvatskom narodu i u hrvatskoj vojsci.

Danas se više nitko i ne sjeća, da je nekada jedan dio naše revolucion. vojske tako pozdravljao. Više je nego sumnjivo, da ima Hrvata, koji se toga i ne sjećaju, a žele nametnuti taj pozdrav, koji nama samo može škoditi. Prema tome, oprez sa takovima. Nastojte im protumačiti sve to, a gdje to ne uspije, onda će trebati poduzeti druge korake, jer je stvar dosta jasna. Srbokomunisti nastoje svim sredstvima prikazati nas ostacima nekog fašizma i nacizma, jer znaju, da je to omraženo. Zato je sveta dužnost svakog svjestnog Hrvata i posebno vojnika, da budno pazi na svaki korak dušmana. I posebno u ovakovim vanjskim aspektima, pozdravima itd. Jasno je da srbokomunisti žele, da se uvede taj pozdrav, kako bi se onda moglo reći anglosaskom svijetu: evo vam Hrvata, ostataka nacista i fašista, protiv kojih ste se borili. Žele tako kompromitirati naša nastojanja, naš novi revolucionarni pohod, koji nema ništa zajedničkoga sa političkim i ideološkim smicalicama. Mi smo kao narod Hrvati, kao moderni ljudi mi smo demokrate, kao borci za slobodu smo revolucionarci, i kao sluge domovine i odani sinovi smo vojnici SVOJE HRVATSKE VOJSKE.

Nismo imali ništa sa fašističkim pozdravom, iliti rimskim, ni kada smo bili u vojničkim logorima fašističke Italije, zašto bi to bili danas, kada je i onima, koje Bog nije obdario s mozgom genija jasno, da u svijetu stoje dvije snage: komunisti i antikomunisti.

Slično je i sa mnogim drugim pozdravima: BOG i HRVATI, ZA DOM SPREMNI, BOG ŽIVI, VJERA U BOGA I SELJAČKA SLOGA itd. Svako vrijeme donosi nešto nova. I teorije i taktike i odora i oružja i ustrojbeni sistem, sve se to mijenja, upodpunjuje, preobraćuje, prihvaća i odbacuje. Možda će i opet niknuti stranke, pokreti, koji će uvesti nove popularne pozdrave. Veliki vojnički umovi uvijek su davali svoja obilježja. Zrinski, Jelačić itd. ostavili su tragove. Tako i ustaška era. Stalna na svijetu jeste samo promjena! Nu, naš vojnički pozdrav, kao i svih vojska na svijetu je jedan i taj se neće izmijeniti. Ima stvari koje se ne mijenjaju, a jedna od tih je već univerzalno prihvaćeni vojnički pozdrav.> (Drina, god. XIII./ 1963., br.1, Madrid, 1963., 131.-137. Otporaš.)

Posljednje uređivanje od Bobani : 18-09-2013 at 03:06

22-09-2013 00:52 #9

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Annie Boban

To: Annie Boban.

Picture of Annie Boban.

Pismo Mile Boban Miljenki Peranić 10.8.1969.

Annie Boban

Thu, Jul 26, 2012 at 5:34 AM.

Austin, Texas 7. kolovoza 2012.

Draga sestro Kate,

Sa velikim čuđenjem sam jutros primio ovo pismo od Ivana Prcele iz Clevlanda. On je ovo poslao meni a da i ne zna da je meni, jer ja se sa njim kadkada dopisujem mojim drugim e-mailom pod imenom Gabro Vuškić.

Ja sam ovo pismo pisao na francuskom jeziku mom vjenčanom kumu dru. Miljenki Dabi Peranić. Na njega je pala sumnja da je bio sudionik u ubojstvu generala Drinjanina. On je tužio francuskim vlastima neke Hrvate, naše zajedničke prijatelje, da su ga htijeli ubiti kao sumnjivu osobu. Među njima je bio i Adolf Horvat, koji da je izjavio policiji da sam mu ja dao pištolj kojeg je kod njega pronašla pariška policija prilikom premetačine njegove kuće. Kako je sada moje ime bilo upleteno na policiji, kum Dabo je tražio od mene da mu kažem istinu glede ovog pištolja. Ja sam mu odgovori na francuskom jeziku tako da se ne muče s prijevodom. Kako je to pismo dospijelo doći u ruke Ivana Prcele, ne znam. Svakako prijevod je dobar i točan. Imam original. Nisam ga još usporedio s ovim prijevodom, jer se još vrlo dobro sjećam sadržaja pisma kojeg sam pisao, za par dana bit će upravo prije 43 godine.

Onaj Josip Boban je od Ivandina brata sin, dakle rođeni rođijak braće Ivandića: Zvonke, Filipa i Lukse. Luksa je oženio Ljubu Ćikinu, Ćilića sestru. Ovaj Josip je rođen 1922. ili u Banja Luci ili u okolici. Poznavao sam ga i bio mi je sumnjiv. U ta "blažina" vremena svaki Hrvat Hrvat je bio sumnjiv ako nije govorio kako je njemu odgovaralo. Pošto sam ja u to doba pripadao T.R.U.P-u TAJNI, REVOLUCIONARNI USTAŠKI POKRET i bio zaklet, položio sam prisegu odmah u početku 1960 godine, ideje su nam bile "ustaške", tj. tko god ne govori povoljno o Ustašama, sumnjiv je.

Ovdje sve fala Bogu pod kontrolom. Sinić i noćas smo imali našeg malog i ljubkog unuka Cash-a s nama. Kako nismo svaki dan zajedno i kako nam svaki dan ne vidi lice, u početku je malo rezerviran. Kasnije kad se privikne uvijek se na nas smije, pogotovu kada se ja malo "izbeljim" i sl. Pozdrav svima. Bog! Tvoj brat Milan.

Download the original attachment.

San Francisco, 10. kolovoza 1969

Dragi moj prijatelju Miljenko,

Sa zadovoljstvom sam primio Vaše pismo i sadržaj sam razumio. Ovoga puta nemam namjeru pisati Vam u detalje, nego želim Vam samo dati istinu o svojoj osobi za vrijeme moje boravka u Francuskoj. Izjavljujem, da nikada nisam posjedovao ni nosio vatreno oružje. Jasno je, da sam pred nekima izjavljivao da posjedujem pištolj. To samo zato da onima, koji su me jedanput htjeli napasti, dadem znati da sam naoružan. Drugim riječima, da ih prestrašim. Kao Hrvat dajem riječ, da nikome nikada nisam dao nikakvo oružje, ni alarmantno ni vatreno. To što gospodin Adolf Horvat jamči jest

laž.

Vi znate, dragi moj prijatelju Miljenko, da se je od agenata Jugoslavenske ambasade i od nekih hrvatskih "rodoljuba" meni u Parizu nekoliko puta prijetilo smrću. Zato sam bio na oprezu da se ne povjeravam izvjesnim "prijateljima." Iz jednostavnog razloga jer su mi bili sumnjivi i jer je Pariška prefektura vjerovala više njima nego meni. Da Vam stvar razjasnim, podsjećam Vas na moj razgovor s Policijskom prefekturom od 2. svibnja 1966., od 9:15 do 11:17 sati. Toga dana sam zapazio, koliko smo mi (Hrvati) zaštićeni od Policijske Prefektуре i koliko ona vjeruje Jugoslavenskoj ambasadi i njezinim ovdašnjim sluganima.

Susreo sam nedavno gospodina Ivana JAKIĆA ovdje u San Franciscu, koji je bio i živio u Parizu i koji mi je govorio o osobama najsumnjivijim za našu stvar jer, prema njegovim riječima, on je uvijek bio u njihovoj okolini da ih mogne demaskirati. On jamči, da su oni četiri puta organizirali atentate na mene. Svaki put on Im se usprotivio. Ta gospoda su: Grga TOPALOVIĆ, braća ČAPINI, neki Josip BOBAN (o kojima sam ti jednom govorio. On je u baru-kafiću u Belleville-u pred gospodom Jozom SLIŠKOVIĆEM i Slobodanom VLAŠIĆEM prošle godine rekao: "Da naša hrvatska stvar podje s mrtve točke, treba ubiti generala Maksa Luburića u Španjolskoj te Milu Bobana, Dabu-Peranića, Čavčića i Ivana Baruna ovdje u Parizu)." Zatim (ubiti) Antu Granića (čiji je nesvjesni sluga Slavo LEKO). Matu KRALJEVIĆA se sumnjiči za prošlogodišnju smrt Ante ZAVAORA i Josipa KRTELIĆA u Trstu. O svemu tome čuo sam govoriti dok sam još bio u Parizu a gospodin Jakić mi je to potvrdio. Njemu su poznate mnoge stvari. Ako se ikakvim sredstvom njega može prisiliti da progovori, moglo bi se mnogo toga doznati.

Ne gubite kuražu! Naprijed za našu Slobodu! Bijafra nam mora služiti kao primjer. Za nacionalnu Slobodu nikakva žrtva nije velika. Čak i najgore: uzidati svoje kosti za Slobodu Hrvatske, je sveta stvar. Ponudjena Sloboda rizik nam pruža - okrvariti će nam naš narodni ponos - Što je naša sloboda više krvlju natopljena tim više se nju ljubi i poštiva.

Dobar dan (*pozdrav od sviju nas, mo*) od svih nas maloj Kiti i Mariji a Vas pozdravljam s našim hrvatskim pozdravom: Za dom spremni!

M. Boban

22-09-2013 00:53 #10

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Pismo dr. Miljenki Dabi Peraniću.

Pismo Mile Boban Miljenki Peranić 10.8.1969.

Austin, Texas 7. kolovoza 2012.

Draga sestro Kate,

Sa velikim čuđenjem sam jutros primio ovo pismo od Ivana Prcele iz Clevlanda. On je ovo poslao meni a da i ne zna da je meni, jer ja se sa njim kadkada dopisujem mojim drugim e-mailom pod

imenom Gabro Vuškić.

Ja sam ovo pismo pisao na francuskom jeziku mom vjenčanom kumu dru. Miljenki Dabi Peranić. Na njega je pala sumnja da je bio sudionik u ubojstvu generala Drinjanina. On je tužio francuskim vlastima neke Hrvate, naše zajedničke prijatelje, da su ga htjeli ubiti kao sumnjivu osobu. Među njima je bio i Adolf Horvat, koji da je izjavio policiji da sam mu ja dao pištolj kojeg je kod njega pronašla pariška policija prilikom premetačine njegove kuće. Kako je sada moje ime bilo upleteno na policiji, kum Dabo je tražio od mene da mu kažem istinu glede ovog pištolja. Ja sam mu odgovorio na francuskom jeziku tako da se ne muče s prijevodom. Kako je to pismo dospjelo doći u ruke Ivana Prcela, ne znam. Svakako prijevod je dobar i točan. Imam original. Nisam ga još usporedio s ovim prijevodom, jer se još vrlo dobro sjećam sadržaja pisma kojeg sam pisao, za par dana bit će upravo prije 43 godine.

Onaj Josip Boban je od Ivandina brata sin, dakle rođeni rođijak braće Ivandića: Zvonke, Filipa i Lukse. Luksa je oženio Ljubu Ćikinu, Ćilića sestru. Ovaj Josip je rođen 1922. ili u Banja Luci ili u okolici. Poznao sam ga i bio mi je sumnjiv. U ta "blažina" vremena svaki Hrvat Hrvat je bio sumnjiv ako nije govorio kako je njemu odgovaralo. Pošto sam ja u to doba pripadao T.R.U.P-u TAJNI, REVOLUCIONARNI USTAŠKI POKRET i bio zaklet, položio sam prisegu odmah u početku 1960 godine, ideje su nam bile "ustaške", tj. tko god ne govori povoljno o Ustašama, sumnjiv je.

Ovdje sve fala Bogu pod kontrolom. Sinić i noćas smo imali našeg malog i ljubkog unuka Cash-a s nama. Kako nismo svaki dan zajedno i kako nam svaki dan ne vidi lice, u početku je malo rezerviran. Kasnije kad se privikne uvijek se na nas smije, pogotovu kada se ja malo "izbeljim" i sl. Pozdrav svima. Bog! Tvoj brat Milan.

Download the original attachment.

San Francisco, 10. kolovoza 1969.

Dragi moj prijatelju Miljenko,

Sa zadovoljstvom sam primio Vaše pismo i sadržaj sam razumio. Ovoga puta nemam namjeru pisati Vam u detalje, nego želim Vam samo dati istinu o svojoj osobi za vrijeme mojega boravka u Francuskoj. Izjavljujem, da nikada nisam posjedovao ni nosio vatreno oružje. Jasno je, da sam pred nekima izjavljivao da posjedujem pištolj. To samo zato da onima, koji su me jedanput htjeli napasti, dadem znati da sam naoružan. Drugim riječima, da ih prestrašim. Kao Hrvat dajem riječ, da nikome nikada nisam dao nikakvo oružje, ni alarmantno ni vatreno. To što gospodin Adolf Horvat jamči jest laž.

Vi znate, dragi moj prijatelju Miljenko, da se je od agenata Jugoslavenske ambasade i od nekih hrvatskih "rodoljuba" meni u Parizu nekoliko puta prijetilo smrću. Zato sam bio na oprezu da se ne povjeravam izvjesnim "prijateljima." Iz jednostavnog razloga jer su mi bili sumnjivi i jer je Pariška prefektura vjerovala više njima nego meni. Da Vam stvar razjasnim, podsjećam Vas na moj razgovor s Policijskom prefekturom od 2. svibnja 1966., od 9:15 do 11:17 sati. Toga dana sam zapazio, koliko smo mi (Hrvati) zaštićeni od Policijske Prefektore i koliko ona vjeruje Jugoslavenskoj ambasadi i njezinim ovdašnjim sluganima.

Susreo sam nedavno gospodina Ivana JAKIĆA ovdje u San Franciscu, koji je bio i živio u Parizu i koji mi je govorio o osobama najsumnjivijim za našu stvar jer, prema njegovim riječima, on je uvijek bio u njihovoj okolini da ih mogne demaskirati. On jamči, da su oni četiri puta organizirali atentate na mene. Svaki put on Im se usprotivio. Ta gospoda su: Grga TOPALović, braća ĆAPINI,

neki Josip BOBAN (o kojima sam ti jednom govorio. On je u baru-kafiću u Belleville-u pred gospodom Jozom SLIŠKOVIĆEM i Slobodanom VLAŠIĆEM prošle godine rekao: "Da naša hrvatska stvar podje s mrtve točke, treba ubiti generala Maksa Luburića u Španjolskoj te Milu Bobana, Dabu-Peranića, Čavčića i Ivana Baruna ovdje u Parizu)." Zatim (ubiti) Antu Granića (čiji je nesvjesni sluga Slavo LEKO). Matu KRALJEVIĆA se sumnjiči za prošlogodišnju smrt Ante ZAVAORA i Josipa KRTELIĆA u Trstu. O svemu tome čuo sam govoriti dok sam još bio u Parizu a gospodin Jakić mi je to potvrdio. Njemu su poznate mnoge stvari. Ako se ikakvim sredstvom njega može prisiliti da progovori, moglo bi se mnogo toga doznati.

Ne gubite kuražu! Naprijed za našu Slobodu! Bijafra nam mora služiti kao primjer. Za nacionalnu Slobodu nikakva žrtva nije velika. Čak i najgore: uzidati svoje kosti za Slobodu Hrvatske, je sveta stvar. Ponudjena Sloboda rizik nam pruža - okrvariti će nam naš narodni ponos - Što je naša sloboda više krvlju natopljena tim više se nju ljubi i poštiva.

Dobar dan (*pozdrav od sviju nas, mo*) od svih nas maloj Kiti i Mariji a Vas pozdravljam s našim hrvatskim pozdravom: Za dom spremni!

M. Boban

22-09-2013 15:36 #11

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

HRVATSKA I USTAŠTVO (br.39)

Kažu da su mnogi protiv mene. Zapamti: Samo oni koji su se o bilo čemu ogriješili o dobro Hrvatske. general DRINJANIN u pismu dru. Miljenki Dabi Paraniću 1967.

Piše: general DRINJANIN povodom smrti dra. V. Mačeka

" OBRANA " br. 27 1965 godine

NEZAHVALNA ULOGA ČUVARA DR. MAČEKA

Dosada sam iznio nekoliko misli ne radi toga, jer bi one imale neku posebnu važnost za tok događaja, još manje za dra. V. Mačeka, Ali imale su presudnu važnost za mene osobno, kao i za one drugove, koji su samnom bili na Janka Pusti. Mnogo toga se je dogodilo radi dra. V. Mačeka, pa kako je to imalo odsudna značenja za tok događaja na Janka Pusti, i za mene osobno - valjalo je o tome govoriti i onda, kada ni sam dr. V. Maček eventualno nije htio uticati na te događaje.

Odatle moj "kompleks Maček", koji me je pratio do onda, kada sam došao do uvjerenja, da dr. V. Maček neće više uticati na razvoj događaja i da je naša sudbina u rukama Poglavnika dra. A. Pavelića. Mi nismo vjerovali u Banovinu, niti u evoluciju kraljevske Jugoslavije, kao što ni danas - u 1965-oj - ne vjerujem u evoluciju komunističke Jugoslavije, (*Koliko proročanstava u svojim opisima je izrekao general DRINJANIN, to je ne shvatljivo za mnoge, ali svakako nije ne shvatljivo za one koji su svojim životima trasirali put do državotvorne Države Hrvatske, a medju tima je bio i legendarni general Maks Luburić, moja opaska*) i u neke mogućnosti sa tobožnjom današnjom

Hrvatskom Republikom. Svaku je Jugoslaviju trebalo rušiti i treba rušiti ovu današnju. Pitanja dra. V. Mačeka bilo je za mene već čisto političko, i bio sam voljan slijediti dra. A. Pavelića, ne samo protiv Jugoslavije, kralja i Srba, nego i protiv dra. V. Mačeka.

Zatvaranje hrvatskih rodoljuba u logor Kruščica, u Vitezu kraj Travnika, kao i prebijanje nekih omladinaca po oružnicima, redarstvu i "Zaštitarima" - oslobodila me je svih predrasuda, i ja sam u dru. V. Mačeku, pri dolasku u Hrvatsku, gledao neprijatelja hrvatske države. *(Na svu žalost, što su sve "Zaštitari" radili i kako su se stvari razvijale tijekom rata, ne samo da su šurovali sa komunistima i partizanima, nego su im u svoj hrvatskoj vojničkoj omreži prilazili i rame uz rame se borili protiv naše Hrvatske Države, to se punim jezikom zove LJUBOMORA, moja opaska).*

Kada sam pak saznao i detalje o pokušaju dra. V. Mačeka, da spasi Jugoslaviju i u zadnji čas, kada u nju već ni sami Srbi nisu više vjerovali, uvjeralo me je, da su sve mjere, koje bi bile poduzete protiv njega i njegovih pristaša, bile podpuno opravdane.

Znam, da je nepopularno danas tako govoriti. Svijestan sam, da je to donekle i u suprotnosti s mojim današnjim djelovanjem. Medjutim, ne bih bio iskren čovjek, kada bih danas nastojao prikazati moje osjećaje drugačijim, nego su u stvarnosti bili. *(Ovdje je potrebno istaknuti da je general Drinjanin jedini od svih hrvatskih vojničkih zapovjednika drugog svjetskog rata da je nešto napisao i ostevio povijesničarima da mogu nešto napisati i s naše hrvatske strane o hrvatskoj vojničkoj povijesti. Doduše i puk. Ivan Babić je nešto pisao kao feljtoni u "Novoj Hrvatskoj" iz Londona, što svakako treba uzeti u obzir. Sada se postavlja jedno ozbiljno pitanje: Zašto drugi hrvatski časnici nisu pisali o svojim uspomenuama u stvaranju i obrani Hrvatske Države. Odgovor je jednostavan: Pobili ih Titini partizani, moja opaska)* Moglo bi izgledati i kao da se opravdam ili možda ulagujem nasljednicima dra. V. Mačeka u vodstvu HSS-e. Moglo bi čak izgledati, kao da perem sebe od odgovornosti i svaljujem krivnju na druge, t.j. starije. Ne, ja sam bio sporazuman s uhićenjem dra. V. Mačeka, i bio sam sporazuman s razoružanjem jednog dijela "Zaštite", koji je bio infiltriran komunističkim utjecajem.

Kada su pojedine grupe "Zaštite" u Zagrebu, pod utjecajem vina i unutarnjeg gnjeva, i vjerojatno komunističkog huškanja, počele po zagrebačkim ulicama praviti izgrede - kličući dru. V. Mačeku i vrijeđajući Poglavnika, intervenirali smo, i ja sam osobno intervenirao. Skupa sa pok. Mijom Babićem očistili smo najprije zagrebačke ulice od bučnih grupa "Zaštitara", tako da smo ih jednostavno pobacali u kamione, a da ih nismo ni razoružali; a nakon te operacije, pred zoru slijedećeg dana, upali smo s malim grupama povratnika u privremene vojarne "Zaštite". Tada smo bili doveli s nama stručnjake antikomunističkog odjela zagrebačkog redarstva i, prema kartoteci, odstranili sve one, koji su bili poznati kao komunisti i iste internirali. *(Eto, sada se može jasno vidjeti do koje mjere HSS-a je bila infiltrirana komunistima, a zna se da su ovi bili i ostali poznati kao rušitelji Hrvatske Države, moja opaska)* Ostalima smo dali mogućnost, da obavjeste svoje, posebno one na Trešnjevski, da im donesu građanska odjela, nakon čega su bili otpušteni svojim domovima. Sam službujući časnik konjaničke čete "Zaštite" preko telefona pozvao je sve časnike, i oni su u glavnom sami izvršili selekciju. Jedan dio se odmah uputio u ustasške postrojbe i bili su upućeni u l. Ustašku Dobrovoljačku Pukovnicu u Zagrebački Zbor i Obrtnu Školu, gdje je pukovnica imala svoje nastambe, urede i skladišta.

xxx

Možda će se mnogi znojiti od muke kada budu ovo čitali. Potpuno ću ih razumijeti. Zašto? Zato što do sada njihove oči nisu imale priliku ovako nešto vidjeti, niti njihove uši nisu se navikli ovako nešto čitati. Do sada sve što je pisano i o čemu se slobodno smije govoriti i pisati je to, što su drugi o nama pisali, te na što su se naše oči i usi navikle.

Nastavlja se. Otporaš.

22-09-2013 17:05 #12

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

prkos.com objavljeno 26.05 2009.u 15:26h

(Autor: Otporaš NASLOVNICA)

HRVATSKA I USTAŠTVO (br.38)

U Hrvatskoj nema toliko drveta da bi se mogli napraviti križevi onima koji su svoje živote dali braneći Hrvatsku Dražavu. Zato im odajmo **VJECITU POČAST!**

Piše: general DRINJANIN povodom smrti dra. V. Mačeka

" OBRANA " br. 26. 1965 godine.

MAČEK IZMEDJU JANKA PUSTE I OPLENCA

On je bio zapravo, barem za mene osobno, vijesnik jedne nove orijentacije, gdje pripadnici HSS-a prilaze Ustaškom pokretu na jedan politički način. Oni, koji su odlazili prije Marseille-a, dolazili su individualno, jer su bili skloni revolucionarnom djelovanju, ili su k nama došli, jer su revolucionarna djela počinili, pa su se kod nas sklonuli. Ili su pak bili poslani - da vide šta se kod nas radi. Novi ljudi, kao Mihovil Sertić, koji nije bio rod onome ličkom Tomici Sertić, govorili su nam već o jednoj jasnoj orijentaciji jednog dijela HSS-a prema ustaškom vodji i ustaškom programu. *(Ovdje napominjem da je vrlo važno pratiti gelerala Drinjanina ove opise iz kojih će se mnogo što-šta saznati o djelovanju HSS-e za vrijeme drugog svjetskog rata i simpatijama prema partizanima. Kada se sve ovo uzme u obzir tek tada će nam biti jasno zašto je uvijek dolazilo do sukoba između dvije hrvatske vojske; Domobrana i Ustaša, iako su i jedni i drugi bili sastavni dio HOS-a, moja opaska)* Dok smo mi prije svi smatrali Mačeka svojim vodjom, a Poglavnika tek revolucionarnim predvodnikom - sada nam dolaze ljudi iz domovine -, koji govore o orijentaciji desnog krila HSS-a, a koje sve više naginje revolucionarnoj djelatnosti.

U doba između Marseille-a i DESETOG TRAVNJA bilo je i drugih događaja, koji su učvršćavali našu vjeru u ustaški radikalni smjer. Stari Ivica Frank otvoreno je govorio, da je jedini Poglavnik, koji može ostvariti hrvatsku državu.

Stigao je bio u Madjarsku i dr. Andrija Artuković, za koga se je znalo što i kako misli, a u Pešti je bio i DID MARKO Došen. I počeli su dolaziti iz Domovine rodbina i prijatelji onih, koji su samo potvrdjivali naša vjerovanja, da će Mačekova cik-cak putovanja i sporazumi i ministrovanje u raznim beogradskim vladama - samo otvoriti put novom ustaškom vodji.

Kada je Jeftić otišao na izbore 1935. godine sa parolom, da se glasa za Janka Pustu ili za Oplenac, hrvatski je narod još njednom slijedio dra. Mačeka u njegovim beogradskim manevrima - u uvjerenju, da će znati iskoristiti osjećaj hrvatskoga naroda. Neće biti teško nikome zamisliti što je za nas značila ta parola, jer, eto, naša mučenička i patnička Janka Pusta, nakon toliko iskušenja - postaje simbol - za kojega treba glasati onaj, tko nije voljan plakati na Oplencu za kraljem -

krvnikom, i u to ime zajedno s Jeftićem "čuvati Jugoslaviju". *(Maček je taj bio i koji je još reka: "kako smo dobre sreće, ostat će nam živ", misleći na kralja kada je bio ubijen u Marseille-u 9 listopada 1934 god., a nije se još znalo dali je mrtav ili ne, moja opaska)*

Kada je bilo jasno, da uza sve prevare, nasilja i izborne geometrije, Maček ipak ima još jednom potvrđenu legitimaciju hrvatskog naroda, Beograd pokušava s novim prevarama. Za nas je Hrvate bilo podpuno svejedno tko su bili partneri Mačeka s beogradske strane. Za nas su bili i ostaju jednak Aleksandar i princ Pavle; bio nam je isti general Živković i general Simović; jednako smo prezirali cincara Cvetkovića ili armenskoga porijekla Stojadinovića. Svi su oni za nas Hrvate bili isti i predstavljali su uvijek Veliku Srbiju.

Dolazak Stojadinovića na vlast donosi nove momente. Ne želim pisati o stvarima u kojima nisam sudjelovao, jer izlazi iz okvira uspomena na dra. Mačeka, ali Stojadinović je s Italijom već bio u dogovoru. To se je osjetilo u postupku prema Hrvatima. Stojadinović je tada napravio ono, što danas rade Tito i Ranković, t.j. nude ljudima mogućnost povratka u domovinu samo zato, da se skrši snagu i moral emigracije. Mnogi su, birajući između više zala, odabrali povratak u domovinu, prema onoj "pa što Bog da". Ovdje nisu važni datumi, imena, nego su važne činjenice, a jedna je činjenica - da se je u domovinu povratio prije desetog travnja i ustaški Doglavnik dr. Mile Budak, pa i Jure Francetić, i mnogi drugi. *(Osobno sam par njih poznao koji su se (po)vratili i to je bilo 1937 godine. Pričali su mi da su se po zadatku vratili, što bi se moglo i povjerovati, jer su svi bili istaknuti Ustaše u HOS, moja opaska)*

Kad god je Stojadinović prolazio kroz Madjarsku - onda su vlasti hvatale Hrvate i pritvarale na desetak dana. Svatko si može zamisliti psihološku atmosferu među nama emigrantima, kad su stigli prvi glasovi o tome, da nova hrvatska Banovina stvara prvi sabirni logor i u njega zatvara istaknute hrvatske nacionaliste, a Maček podpisuje danas s jednim, sutra s drugima razne ugovore i sporazume. Spomenut ćemo jednu sličicu takvoga raspoloženja, a koja je posebno simptomatična. Mihovil Sertić je zamolio jednom dopisnicom uredništvo "Hrvatskog Dnevnika", t.j. novine HSS-a, a da bi mu istu slali i da ćemo rado platiti predplatu. To svom starom stranačkom drugu, koji je radi srpskih progona, kao urednik jedne novine HSS-a, morao spašavati glavu i s obitelji bježati u Madjarsku, odgovorili su - da oni sa izdajnicima nemaju posla! Taj je čovjek plakao kao malo dijete, jer nije vjerovao, da bi jedna hrvatska Banovina, s hrvatskim Banom, i stranačkim mu drugom Subašićem na čelu, mogla njega smatrati izdajnikom. Tada je Mihovil postao Ustaša, kasnije ustaški pukovnik, a vjerujem da se i danas u slobodnom svijetu (negdje u Juž, Ameriki), ako je živ, takvim osjeća.

Približavao se DESETI TRAVANJA. Ja sam okupio našu malu četicu, iskopao odore i oružje. Kada je bio bombariran Beograd jasno je bilo - da je došlo naše vrijeme.

Pokojni Djuro Kemfelja, popularni Djuka, nekada glavni zapovjednik građanske i Seljačke Zaštite, bio je uhićen 1941. god. nekoliko dana i kasnije oslobođen. On mi je osobno pričao, da ga je Maček bio uputio u Bjelovar, da tamo uguši pobunu u 106. Pješačkom puku, gdje je narednik Cvek već proglasio HRVATSKU DRŽAVU! *(već 7 Travnja 1941. godine, narednik Petar Cvek, je na svoju ruku i bez sudjelovanja politike, njemačke vojske, Ustaša i Poglavnika, proglasio Hrvatsku Državu, moja opaska)*. On je bio interniran s jednom grupom HSS-ovaca i, kako nisam imao ljudi, njemu sam dao jedan pištolj, da čuva svoje drugove, koji su upravo dovedeni u sabirni logor u Kraplju. Djuka me je zagrljio i rekao mi, da sam bio delikatniji nego njegov stranački vodja. On je odbio bio da svladava Ustaše u Bjelovaru, a vodstvo Zaštite predao Zvonku Kovačiću i Krunoslavu Batušiću, te otišao svojoj kući. *(Sve je to dr. V. Maček radio da sačuva njegovu i srpsku Jugoslaviju, moja opaska.)*

Spomenuo sam to kasnije i dru. Mačeku, u mojim mnogobrojnim razgovorima sa njim, pa ću u

daljnim nastavcima napisati sjećanja i glavne točke tih razgovora, ukoliko ih se budem sjetio.

Tako je pobijedila moja Janka Pusta ne samo Oplenac, nego i neodlučnost Mačekovu, (*Ovdje treba spomenuti i knjigu talijanskog povijesničara Alfreda Breccia, JUGOSLAVIJA 1939-1941 DIPLOMAZIA DELLA NEUTRALITA, u kojoj on opisiva Mačekovu Nedoraslost Kao Političara u Tom Sudbonosnom Razdoblju 1939-1941.,moja opaska*) koja je bila glavna krivnja svim njegovim političkim neuspjesima. Moj osobni dojam mi daje znati, i to ću kasnije dokazati, da se nije toliko baš radilo o mirotvorstvu i pacifizmu, pa čak ni o demokraciji, - jer sam u Mačeku upoznao pomalo i diktatora, - koji nije nikoga pitao kad je odlučivao, a upoznao sam i ratoborna čovjeka, kad je časovito bio uvjerenja - da rat treba voditi.

Medjutim, jedno je sigurno: Maček je pošteno, rekao bih, apsolutno pošteno i naivno - vodio sve svoje korake i mjenjao taktiku. Isto tako sam čvrsto uvjeren, da je mnogo manje volio Srbe i smatrao se Slovencem, nego to ljudi vjeruju. On je bio apsolutno pošten čovjek i apsolutni hrvatski rodoljub. Nu bio je političar i njegova je politika, kako je i sam priznao 5 travnja 1941., doživila neuspjeh. Pobijedila je Janka Pusta Oplenac, i uništila dra. Vladka Mačeka, kao možebitni most medju te dvije koncepcije.

(Slijedi: NEZAHVALNA ULOGA ČUVARA DRA. MAČEKA)

xxx

Ovdje treba spomenuti da je general DRINJANIN bio zadužen od hrvatske državne vlade za sigurnost dra. Mačeka.

Nastavlja se. Otporaš.

22-09-2013 21:12 #13

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

domobran.prkos.com objavljeno: 25.05.2009. u 14:42h

(Autor: Otporaš NASLOVNICA)

HRVATSKA I USTAŠTVO (37)

Svjesni odgovornosti pred Bogom i Narodom, mi ćemo reći istinu, a ostatak života posvetiti odgoju mladih Hrvata za Hrvatsku Državu. General Drinjanin.

Piše: general DRINJANIN povodom smrti dra. V. Mačeka

" OBRANA " br. 26. 1965 godine.

MAČEK IZMEDJU JANKA PUSTE I OPLENCA

Vele, kad je Mačeku bila saopćena vijest o atentatu na kralja krvnika, i dok se nije još znalo za njegovu smrt - a da je on rekao: " Kakve smo sreće, još će ostati na životu !".

Svi stariji, koji su u ono doba još znali što je značila Aleksandrova diktatura za hrvatski narod znaju, da je takvi i sličan osjećaj vladao sigurno među 999 od tisuću Hrvata. Mladji pak znaju iz pričanja starijih, i neće biti teško vjerovati, da su tada svi Hrvati bez razlike, pa čak malobrojni i hrvatski komunisti, očekivali smrt kralja - krvnika, kao početak jedne nove epohe.

Hrvatska Seljačka Stranka još uvijek je bila najmoćnija politička organizacija hrvatskog naroda, iako je radikalni, državotvorni program Poglavnika bio okupio dobar dio omladine, mnogo gradjanstva uopće, te seljačtva u onim krajevima, gdje smo živijeli izmješano sa Srbima. Ne treba ni govoriti o tome, da je Sveučilište bilo tako- rekuć ustaško i da je dio časnika hrvatskog porijekla, iz djelatnog kadra jugoslavenske vojske počeo misliti na Poglavnika.

Rekli smo, da se je Poglavnik s aktom u Marseille-u predstavio već kao novi vodja, koji je - stupivši na povijesno tlo - diktirao svu kasniju hrvatsku politiku. Možda ni sam nije bio toga svijestan, ali je to bilo tako kod mnogih i svakako kod mene je to uvjerenje bilo sasma izgrađeno.

Pa ipak Maček je bio tu, bez obzira dali u zatvoru kod Srba ili u Kupincu - i još je uvijek većina naroda gledala s povjerenjem u njega. On je s nekim stoičkim mirom gledao da vrag odnese Srbiju i diktaturu, i vjerovao je, da će ipak nekako doći do "slobodne Hrvatske". Ona naša mlada generacija nije više vjerovala u Mačeka ni u njegove metode, ali su ga naši očevi slijedili i on je još uvijek pred stranim svijetom vodja hrvatskog naroda. On je to povjerenje dobio na izborima, a njegovo tamnovanje davalo mu je pred očima naroda i pred stranim svijetom ulogu martira za hrvatsku slobodu.

Svatko mu je predbacivao, da je prekršio onu Radićevu: "Nikada više u Beograd!", ali - dok smo mi mladja borbena generacija uzeli to kao jednu definitivnu borbenu parolu, - većina je ipak vjerovala da "bu stari Maček nadmudril Vlahe". Beograd je gubio živce. Srbsko je držanje bilo isto ono kralja Aleksandra i Puniše Račića, i malo je bilo Hrvata, koji su bilo kome vjerovali u Beogradu.

Ali Maček je bio uvjeren, da će sa pasivnim odporom i kulturnim i gospodarskim razvitkom natjerati Srbe na popuštanje.

U tom i jest bila njegova tragedija, jer je za volju mira pristupio, kao član beogradske vlade, Trojnom Paktu, t.j. Nijemcima, Italiji i Japanu, a kasnije je, kao predsjednik vlade generala Simovića, naredio mobilizaciju za to, da se brani Jugoslavija. (*Kakve li slučajnosti između tada dra. Mačeka i predsjednika jugoslavenske vlade 1990 godine, Stjepana Mesića, koji je također naredio mobilizaciju JNA da se brani Jugoslavija. Ostalo je, zna se, poznato, moja opaska*) Njegova nesigurna rika dovela je u sumnju mnoge ljude, a za mene glavni izvor bila su dva Sertića.

Prvi je bio Tomica Sertić, glavnoštožerni jugoslavenski časnik, zapovjednik jedne elitne gorske jedinice. On je prebjegao u Madjarsku poslije Marseille-a i pričao nam o stanju među Hrvatima, koji su služili u jugoslavenskoj vojsci. On nam je dao jasnu sliku o Hrvatima časnicima iz njegove generacije, koji su trpili strahovita poniženja, posebno oni u Srbiji i Macedoniji, gdje su se većina morali dnevno ponižavati, da bi mogli ostati vojnici i da bi jednoga dana mogli biti korisni svojoj hrvatskoj vojsci i svojoj hrvatskoj domovini. Tadanji bojnič, Tomislav Sertić, bio je jako ozbiljan čovjek i bio je zaljubljen u svoje vojničko zvanje. Kada je jedan od starijih naših časnika, koji je služio u austro-ugarskoj vojsci, govorio u prilog Mačeka, koji da će ostvariti hrvatsku državu, bojnič Sertić, kasniji general i zapovjednik Ustaške Vojnice, dao mu je lekciju, koja je nama služila kao putokaz. On je vjerovao, da Maček nikada Hrvatske ostvariti neće, jer će ga beogradjani iskoristiti, istrošiti, odbaciti i kompromitirati pred njegovim vlastitim narodom. On nam je prvi put dao jasnu sliku o raspoloženju hrvatskog vojnika; onih, koji su služili svoj vojni rok ili onih, koji su bili djelatni časnici ili dočasnici. On nam je govorio o budućim hrvatskim generalima, koji će u dani čas pokrenuti hrvatske jedinice, koje se nalaze pod njihovim zapovjedništvima - protiv Beograda i svake

Jugoslavije. On je zapravo kompletirao moj vidokrug u pogledu konkretnih koraka za oslobodjenje Hrvatske. Za nas vojnike oslobodjenje Hrvatske značilo je nešto konkretno.

To konkretno je bilo: borbom u ratu, ustanku ili revoluciji pokrenuti duhove, ljude i oružja protiv svakog Beograda, te stvaranje brane na Drini (*o čemu je jutros komentator east-zagreb komentirao sponzarošu na ovom portalu, da je današnja Hrvatska najmanja od svih Hrvatskih u prošlosti, moja opaska*), Jadranu i drugim granicama - unutar kojih je trebalo organizirati hrvatsku DRŽAVU. Možda ove redke ne bih ni pisao kada ne bih danas vidio - iz razgovora sa mladjom generacijom - da i ta generacija misli isto tako.

Drugi Sertić bio je Mihovil, nekada odgovorni urednik "Narodnog Vala", t.j. lista, kojega su utemeljili Stjepan i Antun Radić. O je bio i urednik i revije, koja se je zvala, mislim "Evolucija" i čiji je zadatak bio zapravo više otupljivanje oštrice novog nacionalističkog smjera, nego li borba protiv Beograda. On je bio uvjereni HSS - ovac, ali se je teško razočarao i počeo djelovati u duhu REVOLUCIJE a ne evolucije. Proveli smo mnogo dana u razgovorima o našim problemima i drago bi mi bilo, ako ovi redci dodju do njega, da se osjeti ponukanim napisati uspomene iz onoga doba.

xxx

Vidjeli ste kako general DRINJANIN kaže za Mihovila Sertića: "da se osjeti ponukanim napisati uspomene iz onoga doba". I ja tako kažem. I svi bi trebali tako reći: da se uspomene iz onoga doba zapišu i napišu, tako da novi hrvatski naraštaji imaju pred sobom sve - pa i najmanje - dogodovštine zapisane, kako bi oni mogli reći, a ne mi danas, TKO JE BIO TKO!!! A TKO JE BIO NITKO!!!

Nastavlja se. Otporaš.

22-09-2013 23:58 #14

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE VJENČAO MAKSA LUBURIĆE?

by: Otporaš

3rd December 2012, 13:00.

FRA. BRANKO MARIĆ VJENČAO MAKSA LUBURIĆA.

HRVATSKI NARODNI ODPOR.

Ured Glavnog Tajnika.

Stan, 5.XII.1953.

Nekolicini braće u Kanadi!

Za prvi čas, da Vam se javim ovim skupnim pismom, a skoro ćemo opet po redu svakom odgovarati i učiniti potrebno. Znete i sami mali zastoju u našim vezama, a radi moje ženidbe. Eto, kad smo već kod toga, da Vam kažem par rieči i o tome.

U prvom redu, topla hvala na čestitkama i telegramima, a molim Vas, da i drugima u svojoj okolini

izrazite zahvalnost moju i moje supruge na tom sjećanju i na čestitkama, kao i na darovima, a poslije ćemo se svakome posebno zahvaliti. Ovaj čas moram u Madrid radi Božićne DRINE, koja je i tako zakasnila radi tehničkih poteškoća u tiskari, koja je zauzeta, iako je materijal već odavno spreman čekao.

Par prijatelja je izrazilo bojazan radi toga, jer je žena Španjolka. Nu ona je visoka dužnosnica Frankove Falange, tj. španjolskih Ustaša, koji su na svietu nama najbliži Pokret, koji je toliko krvi dao kao naš, borio se i pobedio komunizam, te nas razumije. Uskoro će i oni ustati na svoje noge, jer su dugim godinama progona i izolacije ekonomski slabi. Mi kao katolici i muslimani, kao Ustaše i Hrvati kod njih uživamo simpatije kao nitko drugi i vjerujem, da će moj brak ne samo koristiti, nego će možda biti i odsudan kod ovdašnjih krugova, a to je neobično važno. Inače španjolska žena je sigurno primjer, kakva treba biti žena, vjerna, dobra i uzorna u svakom pogledu. Moja je iz ugledne obitelji, i odgoja od 9 godine kod časnih sestara, što ovdje svi čine. Ona je već Hrvatica i kaže, da je iz Ljuguškog...Uči Hrvatski i ako Bog da sina, samo će se hrvatski govoriti. *(E!, moj generale. Nisi ti sam koji je stranjinju oženio i mislio točno tako kao i ti. Ja sam oženio stranjinju, francuskinju. Imam šestero (6) djece. Kako su se djeca rađala, rasla, supruga je sa njima uvijek govorila francuski, dakle materinskim jezikom, a ja kada dođem s posla, kada sam kući i kada smo skupa, govorim s njima hrvatski. S moje strane je to bilo plemenito i lijepo, jer sam ja to tako htijelo, a sa njihove strane za njih je to bilo vrlo naporno. Sa suprugom sam se dogovorio da jedan dan govorimo hrvatski, drugi dan francuski, treći dan engleski, a nedjelja, slobodan dan, neka se govori kako tko hoće. Kada je dan hrvatskog jezika, u kući se najviše šuti, dok ja govorim. Kada je dan francuskog i engleskog, tada u kući sva čeljad razgovara...Tek sam tada shvatio koliku ulogu škola, ulica, sredina utječu na odgoj djece, zatim majka koja je 90% sa djecom više nego suprug, otac djece. Zato se i kaže: govorim matreinskim jezikom., mo, Otporaš)* Ona neće smetati moj rad, nego ga pomoći i kako je iz dobre obitelji, stvar će krenuti samo napried. Dakle u svakom slučaju samo je dobro. Rekao sam već jednom : nas je mnogo više, nego naših hrvatskih djevojaka, a na nekim mjestima ih uopće nema, kao ovdje. Nas je pak malo i treba misliti na rod. Zašto da se baš zatre naš rod, koji smo sve dali, pobijeni kod kuće?

Inače, ženio sam se u Bilbao, u jednom velikom gradu, u ustaškoj generalskoj uniformi, sa emigrantskim pločicama, *(ovdje se misli na "emigrantske pločice" koje su nosili svi Ustaše povratnici iz prve emigracije, mo)* našim odlikovanjima, oznakama, i sve, kao da je usred Zagreba 1941. god. Ženio me fra. Branko, naš franjevac i ustaški borac i bili nazočni mnogi hrvatski borci, dok ste drugi duhom bili nazočni o čemu je, na veliko veselje obitelji, govorilo oko 1000 karata i telegrama sa svih strana svieta.

Ja idem u Madrid, nu pišite mi na adresu : Roberto Campos Caballer, Apartado 979, Valencia, Espana., jer se skoro vraćam i tako ću dobiti prije u ruke poštu, nego preko madridske adrese. Taj sektor vodim osobno i svakako meni treba doći. NETREBA pisati ništa drugo, niti Drinjanin, niti išta, jer je to moje ime, *(Već sam o tome pisao u izvješću Stjepana Crničkog, da je imao velikih poteškoća sa bankom, poštom i sudstvom, jer je Roberto Campos Caballer bilo generalovo službeno ime kod španjolskih vlasti, mo)* i samo smeta.

Kako se primiču Božićni praznici, te Vas molim, da u moje ime čestitate svim katolicima Božić i svima Novu Godinu, našu vojničku Novu Godinu. Zakasnio sam i ne mogu svima posebno čestitati baš radi DRINE, a toliko nas je već, da ne znam gdje bih počeo ni sa korespondencijom, ni čestitkama, a ima sto drugih poslova. Braća će razumiti. Ja mislim na sve, kao i Vi svi na mene, i to neka nam bude dosta. Recite svima to, i naka se braća ne ljute na mene, što neću svakom posebno čestitati. Vi to učinite u ciljoj Vašoj okolini u ime moje i u ime Stožera.

Nalazim se u stalnom kontaktu sa vodjama PRVOG ANTIKOMUNISTIČKOG KONGRESA što će se održati u Meksiku 27.V. Vjereujem da će se nešto učiniti i da će se i o nama čuti. Imat ću

osobnog predstavnika.

Pojačajte rad sa strancima, posebno sa sklonima, Ukrajincima, Macedoncima, Slovacima, Madžarima itd. Lakiše je probijati led skupa sa drugima. Nije istina da su raspušteni, nego su najurili van ludoga Buća i Jelića, (*dr., dr., Stjepan Buć i Branko Jelić, mo*) jer su se uvjerali, baš na osnovu veza sa nama na terenu, da ovi nemaju nikoga, nego Poglavnika. Na sjednicama su stranci branili Poglavnika protiv ove živine i na kraju su ih najurili. Osim toga ovi ne vole Čehe, Srbe i Ruse radi imperijalizma, pa to nama konvenira. Upozorite strance na naše prilike.

O glasovima, koje stalno iz Madrida šalju naši "beati" (*u ovom smislu riječ "beati" bi mogla značiti: naši "blaženi", naši "srećonoše" i naši koji su uvijek protiv nas, itd., mo*) da je zadnji svečani broj DRINE bio rastanak, reci te im, da je na putu novi broj od 132 strane, i dok je nas pet, da će DRINA izlaziti. Uvijek će ju netko pomoći, pa makar nekad i zapelo, netko će ju izvući. Novi broj posvećen NEZNANOM JUNAKU bit će bojli nego sve dosada i ima izgleda, da ćemo tiskati i jedan roman o našoj borbi (*ovdje se po svoj prilici misli na roman DIJEVOJKA DRINA kojeg je 1951. napisao fra. Gracijan Raspudić, a radnje su bile u tom ramanu borbe za vrijeme NDH i borbe hrvatskih KRIŽARA, mo*) i nekih drugih novosti. Radi se, žrtvuje se i vjeruje se. Mi ćemo zato i pobjediti i onda kada se ne tuže, da smo zločasti. Mi smo tukli komuniste, a i ne trebamo se ni plašiti, ni stiditi. Sviet će ići našim stopama, ili će k vragu otići sve skupa pred 1000 milijuna Rusa i Kineza.

Javite se, a i mi ćemo češće pisati svim povjerenicima i prijateljima.
Uz naš vojnički pozdrav, ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI!

general Drinjanin.

Nadodano i rukom napisano:

Dragi Dane! Javio mi se Kordić i poslao sam mu Okružnicu, pismo, foto i "Drina" starih. Bit će dobar - I hvala Ti na tome! Čekam vesti o proslavi i fotografije. Ti si mi dosada prvi o tome pisao u pismu od 11. IV. Evala! Tražiti ću Nikolinu adresu (*Nikola i Dane Jolić su braća. Nikola se nalazi u Španjolskoj a brat mu Dane ne zna za njegovu adresu, te preko generala nastoji saznati za brata, mo*) za pisanje i poslati drugi put. U Rim ću pisati još danas i sve učiniti što se može, da Tvoj sin mogne u Canada. (*Radi se o poznatom hrvatskom rogojebu Ivi Joliću iz Torona. On je sin ovog Dane Jolića, mo*) A onda ću te obavjestiti. Javi se i opet čim uhvatiš vremena i piši o Vašim poslovima. Pozdravi sve borce, a Tebe grli odani Ti.

general Drinjanin.

Nastavlja se. Otporaš.

23-09-2013 14:39 #15

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

domobran.prkos.com

Objavljeno: 23.5.2009. u 14:44h

(Autor: Otporaš NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (36)

Samo su složni jaki, samo su jaki slobodni, Franjo Mikulić (1932-1983) bivši gradonačelnik grada Jastrebarskog.

Piše: general DRINJANIN povodom smrti dra. V.Mačeka

"OBRANA" br. 25 1965. godine.**-- Jankapustaški "kompleks Maček" --**

U ulici Horty Miklosa br. 23 iznajmili smo jednu kućicu i u dvorištu iste jednu mehaničku radionicu. Htjeli smo se kamuflirati kao zadnje naše borbene uporište u Madjarskoj i u Području br. 1 uopće; iza radionice i dvorišta bile su bašče, vrtovi i voćnjaci. Računali smo na eventualnu potrebu bježanja i sakrivanja onih ljudi, koji nisu bili na službenom popisu. Budući je u Madjarskoj svaki predsjednik vlasti bio u prvom redu neprijatelj svega Jugoslavije - mogli smo uvijek računati, da će tako poneki od njih znati uvijek izvršiti pretres na način, da nam dadne vremena, da sakrijemo što je za sakriti, a predstaviti vlastima ono, što je u tu svrhu bilo pripremljeno.

Uz redoviti bravarski posao instalirali smo bili fabriku za pravljenje ručnih bomba i paklenih mašina.

U to doba rješili smo se bili balasta ne samo onih, koji su svoje ustaško djelovanje uvjerali s riječima i činima dra. Mačeka, nego smo odstranili balast s naše strane. Gustav Perečec je bio zagriženi stranačar i prije interesa hrvatskog naroda i njegove oslobodilačke borbe - on je stavio interes jedne političke stranke, kojoj je pripadao - a to je bila Stranka Prava. Zatim je iznad interesa te stranke stavio svoju osobu i svoje osobne interese, pa i svoje osobne - čeifove.

Kada smo bili instalirani u novoj "špilji", kako smo novo mjesto zvali među sobom konspirativno, imali smo već i novog, dostojnog zapovjednika Područja i osobnog izaslanika Poglavnika. To je bio satnik Vjekoslav Servatzsy, zvani "Bego". On je tada indoktrinirao preživjele borbe sasama u duhu ustaško - vojno - revolucionarnom. Mi već tada nismo imali - kompleks Mačeka - ali nismo bili ni "frankovci". Mi smo tada bili samo i jedino Ustaše, t.j. hrvatski vojnici u službi samo je jedino oslobodjenja Hrvatske Države. *(Čitajući pažljivo ove opise, nesumnjivo se može iz visoka zaključiti žarka ljubav ovih samoprijegornih Hrvata za oslobodjenje Hrvatske od srpske dominacije. To je to ozračje koje ih je kroz život vodilo sve do oslobodjenja Hrvatske 10 travnja 1941 godine. To je to ozračje koje ih je vodilo, skupa sa hrvatskim narodom, u borbu za obranu novostecene naše Hrvatske Države, moja opaska)* Vodja nam je bio jedan jedini, a to je bio Poglavnik. Zadnja lekcija Servatzsy - a trebala bi ući u anatologiju povijesti hrvatske borbe.

Riječi i odluke dra. Mačeka nisu više imale efekta na ostatak Jankapustaša.

Malo prije Marseille-a- "Bego" je uz pomoć osobnih prijatelja Madjara uspio u Italiju prebaciti još jedno desetak Ustaša, koji su bili označeni kao neupotrebljivi za ono, što smo očekivali. Stigao je Milisa (kasniji puk. Bzik) i donio upute, papire i znak za - novo doba!

Pospišil, Kralj i Rajić *(to su ti koji su sudjelovali u atentatu na srpskog kralja Aleksandra u Marseille-u 9 listopada 1934 god.,moja opaska)* otišli su na jednu stranu, a Laszlo (Francetić) i Maks otišli su na drugu stranu, a treći na treću. Malo je Ustaša bilo, koji se ne bi osjećali počašćenima, da izvrše osudu hrvatskoga naroda nad kraljem - krvnikom. *(Mnogo se je pisalo o atentatu na kralja Aleksandra; ponajviše sa srpske i neprijateljske strane. Najmanje se je pisalo o naše hrvatske strane. U ono doba, odmah neposredno poslije atentata, bio je veliki lov na Hrvate*

emigrante, po Madjarskoj, Austriji Njemackoj, Francuskoj, Belgiji, Švicerskoj, Italiji, te se je moralo zaliveno šutijeti o svim pripremama, sudionicima, suradnicima i raznim izvorima, samog atentata. Zato je neprijatelj mnoge stvari, i uz najbolju želju, izmišljao, izvrćao kako mu je najbolje odgovaralo, a najmanje se istinom koristio. Posjedujem gomilu različitih verzija, ali takodjer posjedujem i one verzije koje sam čuo od onih koji su ili bili tu ili čulu od onih koji su sudjelovali ili na jedan ili drugi način. Ovi opisi generala Drinjanina povodom smrti dra. V. Mačeka se mirne duše mogu smatrati kao jedan dio generalovih MEMOARA. Možda ću i to opisati, kažem možda, moja opaska,)

Po ulicama Nadjkanjize, Pešte i ostalih madjarskih gradova ljudi i žene su se grlili i ljubili, cigani su svirali u birtijama ili prateci vesele Madjare, a šampanjac je tekao: klicalo se Marseille-u!

Odgovorni državnici Madjarske spavali su u svojim uredima, napola vojnički napola civilni hrlili su na granice Madjarske, i svatko je očekivao, da će snage Male Antante, t.j. Češke. Rumunjske i Jugoslavije - udariti na Madjarsku.

Servatzsy je još jednom došao iz Italije i, da ironija bude veća, sa falcificiranim jugoslavenskim pasošom! Odveo je pripadnike "druge" i "treće grupe", a ja sam dobio nalog, da preuzmem vodstvo nad ljudima, koji su ostali u Madjarskoj, razbacani po cijelom području i stavljeni u pričuvu.

Dobio sam nalog, da u selu Ocsi kraj Pešte formiram jednu malu grupu od obitelji Tomas - Herceg i nekoliko starijih i neznatnijih Ustaša, koji će biti internirani. Madjarske vlasti su nam postavili ultimatum da, ili moramo sami stvoriti jednu koloniju, koju oni mogu kontrolirati, ili ćemo biti izvrgnuti hajki prestavnika okolnih država.

Ja sam preko jedne djevojke Madjarice, iz obitelji hrvatskog porijekla, koji su s nama tajno suradjivali - na njihovu imanju sakrio dio pismohrane i sve naše oružje, osim nešto pištolja i bomba, koje smo na drugom mjestu sakrili, da bude pri ruci. Sa dokumentima jednog člana te obitelji kamuflirao sam se kao Madjar i namjestio se u Pešti na jednoj novogradnji, kao zidarski pomoćnik.

Tako je svršila, za mene i vjerujem za sve nas, epoha dra. Vladka Mačeka, a čvrstom nogom i odlučnim planovima - njegovo je mjesto zauzeo mladi vodja hrvatskoga naroda - dr. Ante Pavelić. Tada sam se riješio i - kompleksa Maček.

(Slijedi: MAČEK IZMEDJU JANKA PUSTE I OPLENCA)

xxx

Sam se sada pitam: ili nastaviti opise generala DRINJANINA, ili, pošto vremenski sada odgovara, opisati rasulo, lom u Janka Pusti i atentat na kralja Aleksandra, te se opet povratiti na generalove opise. Osobno ove opise smatram kao USPOMENE Maksa Luburića.

Nastavlja se. Otporaš

24-09-2013 03:35 #16

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke
2,348

43. Nastavak

»Nijedan od ustaških ministara neće ministrovati, ni ako bi se sutra Hrvatska stvorila. Niti jedan od ustaških generala ne će isplivati na površinu, kao takav, ali ja želim da naši poručnici isplivaju i prenesu ustaški duh u hrvatsku vojsku, jer samo će ona okupiti i preživjele i prevarene, i pokajnike, i nove i mlade«, pisao je prijatelju general Drinjanin

Piše: Marin Sopta

Da bi se ostvarila potpuna asimilacija emigracije s domovinom, general Drinjanin smatrao je da najprije treba ostvariti »hrvatski narodni preporod u inozemstvu«. Da bi se taj preporod ostvario »potrebno je hrvatskom čovjeku dati u ruke hrvatsku knjigu, novine, brošuru, letak« u kojima će se pisati o povijesti hrvatskog naroda, njegovim kraljevima, banovima, biskupima, književnicima i kulturnim radnicima, o njegovim vojskovođama i ratnicima.

Potrebno »je pogledati u prošlost, analizirati sadašnjost i stvoriti plan za budućnost«, u sadržaju publikacija mora se nastojati »dati jasnu sliku stanja u domovini« kako bi se moglo lobiranjem upoznati strani svijet s položajem hrvatskog naroda u komunističkoj Jugoslaviji. Iznad svega treba »dati dokaze svijetle prošlosti i povezati generacije, ljude, ideje, pokrajine i događaje u jednu cjelinu«.

Da bi se to ostvarilo, gospodin Stjepan Šego iz Chicaga šalje deset tisuća američki dolara koje je general Drinjanin upotrijebio kao početni kapital za kupnju tiskare i osnivanje nakladničke kuće koju je nazvao Drina Press.

Nakladnička kuća Drina Press Osim što je tiskala službeno glasilo Hrvatskog narodnog otpora Obranu, tiskala je i posebne publikacije s različitim temama. Između velikog broja naslova, zanimljivo je spomenuti neke od knjiga koje je objavila Drina Press: »Elementi i metode komunističke gerile« i »Između revolucionarnosti i oportunitizma« autora pukovnika Ivana Štira; »Temelji i spoznaje stvarnosti« filozofska rasprava dr. fra Kvirina Vasilja; »Socijalni eseji« dr. Felixa Niedelskog; »Misija u Hrvatskoj«, dnevnik tajnika Vatikanske misije u Hrvatskoj 1941. – 1946. dr. Giuseppea Masuccia.

Ipak najvećeg odjeka među tim i sličnim knjigama u hrvatskom iseljeništvu, osobito među članovima i simpatizerima Hrvatskoga narodnoga otpora, imala je knjiga »Temeljna načela hrvatskih boraca u emigraciji« (uvod drugom izdanju napisao je general Drinjanin), te knjige španjolskoga generala Diaza de Villegasa na hrvatskom jeziku – »Revolucionarni rat«, »Napadaj i obrana«, »Građanski ratovi« i »Politički rat«.

Zanimljivo je da predgovor za neke od tih knjiga, koje je preveo general Drinjanin, napisao dopredsjednik španjolske vlade admiral Carrero Blanco.

No ipak Drina Press je posvetila posebne brojeve »našim hrvatskim periferijama, 'Sirotica Istra', 'Patnički Sandžak', 'Mučenička Boka kotorska', 'Hrvatski Jadran', predstavljaju prve i jedine cjeline o tim problemima ne samo u emigraciji nego uopće«. Kasnije su objavljeni i posebni brojevi koji »će obraditi skup povijesno-politički problema hrvatskog Međimurja, hrvatskog Srijema i druge pokrajine«.

Bez dvojbe, najvažnija od svih spomenutih publikacija svakako je »Hrvatska Istra« u kojoj general Drinjanin najavljuje svoju politiku hrvatskog mira odnosno hrvatskog nacionalnog jedinstva. On prvi u hrvatskoj političkoj emigraciji otvoreno govori o pomirbi s hrvatskim komunistima.

U pismu koje je poslao svom prijatelju i suborcu 21. studenoga 1961. general Drinjanin piše: »Pitanje je hoćemo li imati snage da Hrvatskoj spasimo one Dalmatince i Istrane koji su išli u partizane, ili bili odvedeni zato jer su se spašavali od četničkog noža i talijanske perfidije? Ovi nešto imaju vlasti u rukama u Hrvatskoj i jedini su koji nam mogu pomoći voditi hrvatsku revoluciju. Ali ako moraju ostati 'izdajicama' itd. jer nas 50 preživjelih starih ustaša moramo imati pravo i da bude svetogrđe, ako bi se samo i jedna rekla u pogledu Rimskih ugovora, ti ljudi moraju ići ili sa Srbima ili s Italijom ili s vragom... Pitanje je, imamo li snage, da vidimo da se stvara jedna nova klasa, radnička, koja je svjesna sebe, svog značenja, svojih prava koja ima. Glupo je sve skupa prišiti za

rep Srbima itd., jer ima hrvatskih komunista i bit će ih...«

U pismu general Drinjanin opisuje svoj životni put od dječaka koji je sa šest godina gledao kako mu jugoslavenski žandari izvode oca u dvorište, stavljaju mu cement u usta i bacaju ga u bunar, pa do njegova dolaska u iseljeništvo.

Pismo završava: »Nijedan od ustaških ministara neće ministrovati, ni ako bi se sutra Hrvatska stvorila. Niti jedan od ustaških generala ne će isplivati na površinu, kao takav, ali ja želim da naši poručnici isplivaju i prenesu ustaški duh u hrvatsku vojsku, jer samo će ona okupiti i preživjele i prevarene, i pokajnike, i nove i mlade.«

Takva razmišljanja i stavovi »zločestog dečka« poglavnika dr. Ante Pavelića bez dvojbe uzdrmali su hrvatski politički establišment, naročito u Buenos Airesu, koji je poslije Drugog svjetskog rata dosta vremena slovio kao središte iz kojeg su dolazile sve »upute« i »naredbe« za političko djelovanje u emigraciji.

24-09-2013 04:02 #17

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

otporaš. prkos.com

(Autor: Otporaš NASLOVNICA)

HRVATSKA I USTAŠTVO (35)

Prošteno je svima, svima, ubojici, zulumčaru, prošteno je svima, svaima, samo nije izdajici. Bruno Bušić o Ivanu Bušić "Roso" 1978. god.

Pise:genera DRINJANIN povodom smrti dra. V. Mačeka

"OBRANA" br. 25 1965. godine.

-- Jankapustaški "kompleks Maček" --

Kada su odjeknuli hitci u Marseille-u bila je pokopana ne samo figura kralja - krvnika, nego i čitava jedna tvorevina. Svi smo bili uvjereni, da je jednom zauvijek pokomana i svaka politika s Beogradom.

Janka Pusta je bila napuštena i još prije Marseille-a. Pritisak dolazio sa svih strana, a izdajstva i bjegstva pripadnika HSS-a uzdrmali su bili moral i dijela onih Jankapustaša, koji nisu bili pripadnici HSS-a, a nisu učestovali u bjegstvima ili konspiracijama protiv vodstva.

Tako je, na primjer, Feliks, dobri zagrebački bravar, iz pravaške radničke omladine, zatražio da ga se otpusti. Nije imao vjere, pa nije mogao više izdržati.

Dobri nas Mato, jedan Dalmatinac sa otoka, prokušani stari borac, nije mogao izdržati naš ritam: po noći raditi na granici, ujutro putovati, po danu na pustari raditi i navečer na straže ići. Nije htio ni izostati, jer je bio među prvima i najboljima. Kada su zatajili živci jednog oblačnog jutra - nakon što smo cijelu noć bili kod Gotalova u zasjedi - uzeo je pištolj i ispalio si hitac u sljepoočnicu.

Dobri nas Koprek, koji je došao iz Brazilije, a bio je pripadnik grupe satnika Seletkovića i prof. Crvića iz Djakova - bio je osuđen na smrt od Beograda. Od batina, koje su mu u svoje vrijeme dali, pobjegao je na sreću. Kada je saznao, da su i opet neki bježali - uhvatio se samo za srce i ostao kao kamen. Ljudi su rekli: ubio ga Maček! On, (*Maček, moja opaska*) koji je bio pacifista i koji je uvijek propovijedao mir među ljudima, eto, "ubio" je jednog od svojih najodanijih ljudi iz Slavonije, a da ni sam za to nije znao.

Takove su sudbine političkih ljudi. Oni pripadaju svome narodu, u njemu su uvijek prisutni, uz njega su vezani i s njim dijele sudbinu, pa to oni htjeli ili ne. Mogli bi nabrajati tako mnogo slučajeva, međutim, nije mi cilj pisati povijest Janka Puste. Htio sam istaknuti osobu dra. Mačeka u vezi događanja među nama emigrantima u najborbenijem ustaškom logoru, na Janka Pusti.

Mnogo je emigranata prošlo kroz Janka Pustu. Mnogo je događaja vezano uz živote Jankapuste. Budući sam počeo na njoj kao dijete i svršio kao zapovjednik Janka Puste, s tužnom ulogom, da ju likvidiram, poznavao sam sve njene pripadnike. Za vrijeme dugih noći u zasjedama i na osmatračnicama na našim mjestima, na granici, s ciljem da ne zaspem vršio sam praksu analize ljudi i događaja. Bilo je ljudi, koji su u takovim okolnostima - brojili od jedan pa dokle su stigli; drugi su namjerno ostavljali dio tijela izložen komarcima, da ga ujedaju, kako bi izbjegli opasan san. Jedan je od njih, ne sjećam se više koji, svojim vlastitim nožem šticao svoje meso i bolovi ga držali budnim na straži. Ja sam razmišljao. Počam od djetinstva, svega što sam se sjetio, roditeljskog doma, braće, sestara, susjeda, itd, a kao patriot razmišljao sam i o ljudima, koji su u duhu uvijek bili među nama, a da to ni sami nisu znali. Jedna izjava ili jedan akt dra. Mačeka imali su svoga učinka i na ljudima Janka Puste. Tomu je doprinijela i činjenica da i "oni drugi" nisu bili na visini. Tako, na primjer, sam Perećec i njegovi ljubavni problemi i pustolovine - ubijali su moral, a to je još više djelovalo na ljude, pa su tražili uzore. Istina, mit Poglavnika bio je apsolutan, ali nije bio kompletan. Sa strane onih, koji su vodili našu, ustašku propagandu, počinjena je jedna politička, taktička i psihološka pogreška. Nama je dr. Maček bio predstavljen kao vođa naroda, a Poglavnik tek kao revolucionarni vođa. Patrijarhalni i jednostavni izgled dr. Mačeka - stvorili su mu među nama jedan neizbrisivi lik. Neograničena odanost Mačeku dolazila je do izražaja posebno kod ljudi iz Zagorja i Podravine. Maček je za njih bio nasljednik Matije Gubca, borca za seljačka prava. Smrt Stjepana Radića, seljačkog vođe, dala je Mačeku neki kontinuitet Gubčeva mitosa, pa kada bi ga Srbi (*misli se na Mačeka, moja opaska*) još k tome progonili i osuđivali - davali su mu kategoriju martira. Ta mi smo tek emigranti, a hrvatski je narod ostao sa dr. Mačekom, pa makar i u tamnici, a Poglavnik, iako osuđen na smrt, među nama je i na slobodi.

Likvidirajući Janka ustu, kao njen zadnji zapovjednik, nastojao sam u sebi likvidirati i Mačekov kompleks. Udaljili smo iz naših redova na jedan, drugi ili treći način sve one, koji su bili borbom i vremenom slomljeni. Stavili smo u priču u i u privatni život sve one, za koje smo predmnijevali, da neće izdržati dugih napora bez redovnog građanskog i obiteljskog života. Preselili smo na Baza Pustu, jedno novo sabirno mjesto, samo najpovjerljivije ljude, i koji nisu bili za akciju. Desetak najizabranijih odveli smo u grad Nadjkanjižu, koju lijep broj tamošnjeg naroda na starom hrvatskom jeziku zove Velika Kanjiža.

xxx

Ne mogu a da ne ponovim moje divljenje samoprijegoru ovih Hrvata koji su se odrekli vlastitog zemaljskog užitka za veće i svetije ideale, a ti su: Sloboda i Hrvatska Država hrvatskom narodu. Već sam to rekao i neka bude ponovljeno; ovi opisi nisu "čula, vidila" priče. Ovi opisi su iz prve ruke i to baš iz pera onoga kojega je naš hrvatski neprijatelj najviše oblatio, više nego samog Poglavnika. Ovi opisi nisu razna pripisivanja niti kopije kopija, nego direktno iz pera generala DRINJANINA u novinu "OBRANA" iz koje ja sada prepisivam u originalu na ovaj portal za sve ljude dobre volje, posebice

za one koji će sa velikim strpljenjem i velikom dozom volje, uspoređivati sve ono što su naši neprijatelji pisali o ovima događajima o kojima general Luburić piše. Naš neprijatelj je pisao o stvarima po onoj: **Što gluhi ne čuju, to izmisli.**

Nastavlja se.

24-09-2013 12:04 #18

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

otporaš.prkos.com

(Autor: Otporaš NASLOVNICA)

HRVATSKA I USTAŠTVO (34)

Majka me je rodila kao Hrvata. To je njezina zasluga! Moja je da to Hrvatsvo dokažem. Ako u tome padnem, pao sam kao Hrvat. To je velika čast! kaže Mile Boban.

Piše: general DRINJANIN povodom smrti V. Mačeka
" OBRANA " br. 24 1965. god.

To je bio jedan novi događaj, ali se je kasnije ponovio više puta. Dok smo jedni krampali po danu, da možemo živjeti, čuvali straže, da možemo preživjeti, učili se teoretski i praktički u baratanju oružja, vršili konspirativne akcije, da možemo Hrvatsku osloboditi - dotle je naša "Republika" činila sve suprotno. Njima je ljeti bilo prevruće, a zimi prehladno, po danu su bili bolesni, a po noći se bojali ići na stražu, jer da su četnici u blizini.

Valjda najdrastičnija je razlika bila, kada smo nakon naporna rada i još napornije noćne vježbe - veselo umarširali na Jankapustu s pjesmom "Za čast i slobodu" - a našli našu "Republiku", skoro u cijelosti, kako piju vino "noha" ("direktor"), i pjevaju "Za dom i slobodu, a ne za gospodu... (ovdje se mora nadodati kako su ovi koji su umarširali nadodali " Za dom i slobodu" na originalnu pjesmu: "a ne za gospodu", moja opaska.)

Pitali smo se: koja je to gospoda? Nas Ustaša bilo je svega i svačega, pa se je jedva moglo nas dijeliti po nekakvim socijalnim skalama. Vodje su s jedne i s druge strane, manje ili više, bili svi advokati. Pitali smo se: po čemu je seljački i radnički sin dr. Ante Pavelić "gospodin", a po čemu je "seljak", recimo, advokat dr. V. Maček ili dr. Z. Šol, te mnogi drugi, koji možda sela ni vidjeli nisu, osim u izbornoj kampanji. To je bilo normalno rezoniranje ne sam nas najmladjih, nego i svih drugih.

Stvar nije ostala pri tome. Ovi redci nisu ni neka moja biografija, ni povijest Jankapuste, nego samo par riječi prigodom smrti dra. V. Mačeka, kojima opisujem moje uspomene i mišljenje onoga doba, (ovdje general Drinjanin govori o svojim uspomnama i mišljenju onoga doba, dakle doba iz 1933-34 godine, a danas mnogi Hrvati to gledaju i osudjuju iz današnjega doba, doba kada se je sve naopake izvrnulo od onoga doba, moja opaska, Otporaš) pa zato i iznosim samo neke stvari.

Osobno sam bio osvjedočen, da će doći do izdajstva, i prema tome bio sam među onima, koji smo od naših starijih tražili, da se napravi reda, da se uvede potpuna ustaška pravda, te da eventualno eliminiramo sve ono, što je dijelilo Jankapustaše. Ali u isto vrijeme, prema dolje, tražili smo stegu, vjernost idealima i konitnuitet borbe. A kada nismo našli dostatno razumijevanja ni kod naših starijina ni kod sudrugova, onda smo se, kao pravi revolucionarci, odlučili poduzeti mjere, i onda smo proveli ono, što se u modernoj terminologiji zove "čistka", i prema dolje i prema gore.

Tako je nestalo i "gospode" i "Republike".

Ali Štef Petrović je znao za mnoge veze, kao što je znala i Jelka Pogorelec. (*Jelka Pogorelec je bila Gustava Perečec djevojka, ljubavnica ili zaručnica, nije više vazno, koja je bila u službi Beograda i sve izdavala. Gustav Perečec je bio jedan od prvih koji su osnovali Janka Pustu 1930 godine. Spreman sam vjerovati da Gustav Perečec nije znao da je Jelka doušnik i špijun. Ali Gustav Perečec je bio zakleti Ustaša, to je on znao, i kao takav spadao je pod pravila Ustaških Načela, moja opaska, Otporaš*) Oni su izdali ne samo Jankapustaše, već su izdali sve, što su znali. Tako je pala jaka ustaška organizacija u Podravini, a preko nje dijelom i u Slavoniji, i u Zagrebu. Stradala je jedna čitava obavještajna i dojavna veza, bili smo kompromitirani pred svijetom i stvar je imala pred samim madjarskim vlastima velike neugodnosti.

Tako je naša "Republika" u borbi za "ne - gospodu" poslužila Beogradu i velikosrbskoj misli. Posebno je tragičan slučaj mladog borca Andrije Gredičeka. On je izvršio nekoliko ustaških zadataka, bio apsolutno povjerljiv, jako bistar i neograničeno hrabar. Dapače, skupa sa kasnijim stožernikom, mladim seljakom Pizetom, pripadao je grupi "bombari". Karakteristika te grupe "bombari" bila je, da smo nas trojica t.j. Grediček, Pizeta i ja bili svi mladi, velike glave, maleni i dobro razvijeni. Iz osobnog prijateljstva nastala je jedna akciona grupa, i Grediček je, kao jedan od glavnih iz grupe, vjerno sprovodio ne samo zadatak protiv Beograda i hrvatskih izdajnika (*uvijek smo ih imali, pa čak i danas, nažalost!, moja opaska*), nego i protiv same "Republike", u kojoj je sjedio i bivši njegov politički šef iz Hrvatske, Cvok. On je bio otpušten, i nije bio ono (*izdajnik, moja opaska*) što su bili Petrović i Jelka. Ali otrov je već bio u njegovoj krvi, on nije imao snage ni da iznevjeri svoju ustašku prisegu, a ni da djeluje protiv onih, koji su mu bili sudrugovi u borbenoj skupini u Hrvatskoj, i koji su izdali otvorenu parolu - da treba uteći sa Jankapuste, pobježi u šumu u Hrvatskoj, a onda iz šume i preko stranačkog vodstva H.S.S-e moliti od Beograda AMNESTIJU! Eto, na što je spala nekada djelatna i revolucionarna grupa haesesovaca, koji su bili prišli u ustaški pokret.

U medjuvremenu, naravno, saznali smo istinu. Ta je grupa dobivala upute i ponešto novaca od organizacije H.S.S.-e iz Kanade, i to, ako se ne varam, iz Winnipeg-a.

Nisam u stanju pisati o onom, što se dogodilo unutar H.S.S.-e, ali mi smo tada na Jankapusti znali ono, što su nam govorili pukovnik Perčević i drugi, koji su dolazili iz Beča. Posebno je puk. Perčević uvijek ponavljao, da bi dr. Juraj Krnjević bio sklon suradnji sa Ustašama, te da je do te suradnje došlo. Posljedica toga je bila, da su i ugroženi haesesovci, koji su počinili borbena djela, došli na Janka Pustu.

Ali, uvijek taj prokleti "ali": ni na našoj strani nije sve bilo kako je trebalo biti, i bilo je zadržanih "frankovaca", koji nisu htjeli čuti o ljudima iz H.S.S.-e. S druge strane kako smo to vidjeli za vrijeme rata i kako to vidimo danas (*1965 godine, moja opaska*) - Hrvatska Seljačka Stranka je imala i svoje lijepo (*izvorno piše lijepo, tako piše u novini OBRANA, a po shvaćanju opisa moglo bi biti i "svoje lijevo", moja opaska, Otporaš*) krilo i u njemu čiste članove komunističke partije, kao što su bili Gazi, Miškina i drugi, za koje se je već ustanovilo iz samih komunističkih izvora, da su bili redoviti članovi crvene partije. Mi smo za njih, već tada, bili fašisti, (*ovdje posebno treba naglasiti da se i dandanas ta riječ "fašista" nabaciva na čestite Hrvate(ice) bez ikakove podloge, te treba vrlo*

dobro podvući da ta riječ "fašista" je lansirana od strane načeg neprijatelja prije rata, a za vrijeme rata ju preuzeli politički komesari NOB, a poslije rata KPJ ju preko JNA, škola, poduzeća, mitinga, seoskih organizacija, filmova, novinstva i svih javnih priopćavanja, a dans preko vlade predsjednika Mesića i kompanije, ju sustavno šire, moja opaska), imperijalisti, nacisti, crno - žuti, klerikalci itd. Neće biti teško pogoditi, da se je i komunistička partija uvukla kroz te lijeve, srednje i desne kanale H.S.S.-e - do Janka Puste, pa je na kraju bio uhićen u blizini Pankapuste, u Murakeresture, jedan Madjar obuçar, šef onoga okruga komunističke partije, a na Janka Pusti bio je uhićen stvarni intrigant i gospodar "Republike", jedan metalurški radnik iz Broda, katolik i Hrvat, koji je imao svoje ustaško ime "Avan", dok se je njegovo pravo ime kasnije ustanovilo i kojega se ovoga časa ne sjećam.

Čast te "Republike" opraio je "bombar" Grediček. U krizi uvjerenja i savjesti, on je tražio da bude otpušten sa Jankapuste. Ja sam osobno svojim životom jamčio, da on nikada neće izdati Jankapustu, ni drugove, ni našu Hrvatsku. Položio je svoje oružje i otišao sa Janka Puste pognute glave i sa suzama u očima. Medjutim, nitko od nas nije mogao predvidjeti tragediju, koja će se odigrati s tim mladim, borbenim i zdravim seljačkim sinom iz puntarskog zagorja. Nije mogao nas sljediti u borbi protiv onih, koji su mu bili drugovi nekada, a nije mogao ni s njima (*onima koji su bojkotali Jankapustu, moja opaska*) prigeti šiju i tražiti od Beograda amnestiju. Izabrao je treći put. Pošao je preko Rumunjske, u pravcu Rusije. Bio je uhićen i predan Beogradu. Sud za zaštitu države u Beogradu osudio ga je na smrt radi izvršenih borbenih ustaških djela. Nu zna se sigurno od onih, koji su s njim bili u zatvoru, da je neposredno prije vješanja, i kao zadnji svoj pozdrav svijetu, koji on nije razumio, ili koji njega nije razumio, oprostio se uz neustrašivi poklik "Živila hrvatska država!

xxx

Eto, kako se voli, ljubi i gini za Hrvatsku. Da je ove opise dati Djordju Ličini ili Mati Rajkoviću, i drugim Udbaškim i VUS-ovim novinarima, vidjeli bi kako bi oni to nakitili kao božićni borić protiv Hrvata i Hrvatske. Mnogi se još uvijek ne mogu otresti njihovih piskaranja. Osim toga koliko god se je čulo, pisalo i govorilo o Janka Pusti, još se nikada nije opisala povijest o Janka Pusti. Najviše što se može znati o životu, radu i zbivanjima u logoru Janka Pusti je iz ovih opisa zdanjeg preživjelog Jankapustaša hrvatskog generala Maksa Luburića, Drinjanina. Otporaš. Nastavlja se.

(Prilažem ovdje ova dva komentara, mo)

Objavljeno: 21.05.2009. u 23:56h
colonia.tino 22.05.2009 00:20 h

citat:

"... Majka me je rodila kao Hrvata. To je njezina zasluga! Moja je da to Hrvatstvo dokažem. Ako u tome padnem, pao sam kao Hrvat. To je velika čast!, kaže Mile Boban."

Jedna je od najljepših ikada izrečenih rečenica, u stvarnosti bi morala biti istinita, nažalost mnogi su danas izigrali i poantu iz ove rečenice ali i ideale borbe za hrvatsku slobodu.

Domobran 22.05.2009 01:55 h

colonia.tino. Hvala na lijepim riječima. Tu izreku je rakao gospodin Mile Boban u "Hrvatskom Tjedniku" iz Australije 7 lipnja 1988 god., u članku : " Ja govorim o Hrvatskoj ". Taj članak je tako dobro i vizionarski napisan da bi mogao uvijek biti aktualan. Često se koristim tim izvorima kada se radi o Hrvatstvu. Pozdrav.

25-09-2013 00:17 #19

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

otporaš.prkos.com

Objavljeno: 20.5.2009. u 00:36u

(Autor: Otporaš) NASLOVNICA

HRVATSKA I USTAŠTVO (33)

Ja sam svoje račune sa Bogom i sa ljudima uredio. Došlo je vrijeme govoriti punu istinu. General Drinjanin, Obrana br. 1. 1963. On to čini.

Piše: general DRINJANIN povodom smrti V. Mačeka

"Obrana" br. 24. 1965. godine.

" Republika " i u njoj izdajnici Hrvatske.

Kada se nebi radilo o tome, da smo mi hrvatski vojnici, kao dio hrvatskog naroda pod oružjem, za vrijeme prošlog rata prolili potoke svoje i tuđe krvi - za obstanak Hrvatske Države - da radi politike i političkih razloga izgubimo rat nakon tisuću dobivenih bitaka, onda epizoda sa Jankapuste nebi imala neku posebnu važnost a niti bi mi, šaka preživjelih iz tih logora, imali pravo čeprkati po kostima palih drugova. Možda bi i za nas, koji smo igrali neku ulogu u tim logorima, bilo ljepše i možda elegantnije, da predjemo u povijest kao dio sveopće hrvatske legendne, skupa sa svom mistikom, koja je za naš rad i djelovanje dosada postojala.

Ali...Ali mi smo Hrvatsku Državu izgubili ne na oružju - *(kao što nebi ni Bosnu i Hercegovinu izgubili na oružju da nije bilo onih: Tko jači taj tabači, Daytona, moja opaska)* - nego za zelenim stolom. Na tom zelenom stolu nije bilo hrvatskih argumenata. Kako naivno nekad izgleda, kada neki naši vele, da smo bili - antemurale christianitatis - ili, kako smo imali svoj Sabor, svoju demokraciju, dok su divlji veprovi rovali po onim mjestima, gdje se danas ponosno dižu zgrade, simboli demokracije i civilizacije Zapada.

Stvarne političke argumente, koji bi nešto vrijedili na tom zelenom stolu, mogli su donijeti samo naši političari. Medjutim, stranački razdor i stranačarska politika, osobni prestiži i razne ideologije doveli su do toga, da su hrvatski političari postigli zavidne uspjehe jedino u formiranju novih rovova i bunkera - na kojima smo se tukli mi Hrvati *(izmedju sebe, moja opaska)* za tuđe interese i tuđe državne koncepcije.

Mi ne bi bili ozbiljni ljudi, kada bi zaboravili, da su prvu Jugoslaviju pravili medju inim i mnogi sljedbenici Oca Domovine, dra. Ante Starčevića. Dapače, moglo bi se reći, da su "Milinovci" (po dr. Mili Starčeviću) zapravo bili kontinuitet nekada Pravaške Stranke, koja se utopila u jugoslavenskoj sramoti, a tek je jedan manji dio t. zv. "Frankovci" bio za Hrvastku Državu. Trebao sam doći u Peštu i raditi u poduzeću dra. Ive Franka, sina pok. Josipa Franka, vodje, "frankovačkog" dijela Stranke Prava, koji mi je znao o tome satima govoriti. Nisam bio u dobi, kada se mnogo razmišlja o politici,

ali, mogao sam mnogo toga saznati iz usta stvarnog vodje one emigracije, koja je 1918. donekle spasila ugled Stranke Prava i ime Oca Domovine. Sve ovo pišem ne zato, da bih se natjecao sa drugima, koji su u to doba živili i sve to napisali, nego zato, da se ne bi reklo kako lupam po H.S.S. - i, zato, jer im nisam nikada bio sljedbenik i da zato nisam u ocjeni nepristran. Htio sam reći, da je Stranka Prava imala svoju crnu legendu, kao što su imale i kasnije Trumbićeva Hrv. Federalna Stranka, i one katoličke i muslimanske klerikalne organizacije.

I ne radi se samo o tome, da bi nekako ublažili onaj dio krivnje, koji spada i na nas hrvatske vojnike, i posebno na vrhove časničkog kadra t.j. generalski zbor, koji je - hoćeš nećeš - naravni predstavnik htijenja Hrvatskih Oružanih Snaga. Radi se o tome, da treba gledati na budućnost, a ta budućnost nije ni u Stranci Prava ni u njenom političkom kontinuitetu t.j. u Ustaškom Pokretu, ta budućnost nije u katoličkim ni u muslimanskim vjerskim strankama, kao ni u raznim pokrajinskim, lokalnim i profesionalnim grupacijama. I sve to velim zato, da mogu podvući da ta budućnost nije ni u H.S.S. - i, ni u Radićevoj ideologiji.

A, velimo, ako jest i u tim snagama budućnost, onda je ta budućnost u jednoj poštenoj i borbenoj hrvatskoj demokraciji, u hrvatskom starodrevnom Saboru, gdje će se ta stranačka igra izvoditi onako, kako se to danas odvija na jedan ozbiljan način u mnogim, posebno u anglosaskim zemljama, gdje se Laburisti i Konzervativci ili Republikanci i Demokrate smjenjuju na vlasti, a da ta smjena ne dovodi do alternative: jedni na vlast, drugi pod ledinu, u logor, u emigraciju, ili u šumu! Ta smjena vlasti mora uvijek biti u okviru striktnosti državnosti, a ne u paktiranju sa tudjinom preko granica, protiv brata, koji je uspio dobiti povjerenje naroda na slobodnim izborima.

Zato je nekada i sreća prvoboraca i revolucionaraca na Jankapusti bila neizmjerljiva, jer su postojali svi preduvjeti, da se u času odlučnog hvatanja u koštac sa srbijanskim okupatorom svi Hrvati nadjemo u istom rovu naprama Beogradu. (*Oni koji su do sada pratili generala Drinjanina izlaganje, mogli su uočiti važnost njegove PORUKE IZMIRENJA IZ 1964., koja se je očitovala u mnogim bitkama u prošlom Domovinskom ratu, gdje su sinovi bivših Ustaša i partizana bili: "u istom rovu naprama Beogradu, moja opaska*)

Razdor je među nama dobio najjasniju sliku, barem u mojim očima, kada je jedne nedjelje poslije podne naš mađjarski susjed i prijatelj dojavio jednu za njega i za nas poraznu činjenicu. Radilo se o sljedećem: nedjeljom su oni, koji su željeli, mogli na diskretan način ići u susjedno selo Beleznu, na sv. Misu. Tako su ove nedjelje nekolicina dobili za to dozvolu, a drugi su to učinili bez dozvole, i našli se u jednoj od poljskih kuća, gdje se je ilegalno točilo piće. Spomenuti Mađjar, dobronamjerni prijatelj i suradnik obavijestio nas je, da jedna grupa Jankopustaša, potpuno pijani, prave izgrede i ugrožavaju i tako delikatno naše stanje u revolucionarnom logoru, u neposrednoj blizini granice. Vrijedno je zabilježiti, da je dobri oružnički vodnik M. izgubio svoju službu, jer je sami izgred prešutio pred svojim predpostavljenim.

Nekoliko nas je trčeći požurilo tamo, gdje smo našli "Republiku", i nekoliko od njih, koji su se dali zavesti, a da nisu imali pojma ni o čemu ili nisu imali kapaciteta prosuditi događaje. Prvo što smo čuli bila je pjesma, koja na prvi pogled nije imala ništa naročita, ali kada smo je ponovno čuli, onda je sve bilo jasno. Mi smo pjevali sve hrvatske davorije i rodoljubne pjesme, većinom preinačene i u našem vojno - revolucionarnom ustaškom duhu. Tako se dogodilo i sa onom poznatom: " za čast i slobodu, hrvatskome rodu..."

Naši "Republikanci" su je pjevali ovako: "Za dom i slobodu, a ne za gospodu, život ćemo dati".
Nastavlja se.

26-09-2013 10:46 #20

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

Pridružen/a: sri lis 17, 2012 14:48

HRVATSKA I USTAŠTVO (102)

Dragi Mrginjdzija, ovo sam pronašao i vidih da general sam za sebe kaže da mu je 48 godine, a ovo je pisano 1962.

Dakle, ako je uistinu tada, te 1962 godine generalu bilo 48 godina, onda je on trebao biti rođen 1914. a ne 1913.

Dali si dobio jednu zemljovidnu kartu NDH koju sam ti poslao sutra će biti 3 tjedna?

Iskreni pozdravi svima. Bog! Mile.

USTAŠKI MIR NA GROBU POGLAVNIKA (102)

Prenosim ovdje za čitatelje portala javno iz DRINE br. 2-3 1962. jako zanimljiv članak generala DRINJANINA.

U S T A Š K I M I R N A G R O B U P O G L A V N I K A

Na Tvom je grobu, Poglavnice, održano je mnogo govora, izrečene su mnoge misli. O Tebi je napisano i napisati će se mnogo knjiga. Bit će svakakvih mišljenja. Tako je to sa velikim ljudima. A onda će Poviest reći svoju o Tebi i o onima, koji o Tebi govore i pišu. I onda će Bog suditi svima skupa.

Lako je Tebi, jer si našao svoj mir, ali teško nama, koji smo ostali. Ja Te molim povrati i meni moj mir. Za Tvog života nisam htio sageti šiju pred Tobom, ali pred Tvojim kostima to činim. Ne radi Tebe, ne radi ostalih, nego radi sebe. Potreban mi je taj mir, jer ustašku čašu treba ispiti do kraja, još treba jurišati, još treba ustašovati, (kao što je i Stjepan Mesić ustašovao kada je trebalo i u Osijeku i u Australiji, moja opaska) pa makar se i ne zvalo tim imenom.

Lako je bilo i meni, kao i ostalima iz prvih dana. Nije bilo druge kategorije nego Poglavnik i Ustaše. I s druge strane Srbi i Jugoslavija. Ali onda je došla nesretna politika i nastaje. Mi smo u Tebi gledali Poglavnika, čvrsta, jaka, granitna, revolucionarca, borca. Ti nisi volio ni politiku, ni političare, a mi još manje. Mene su u lance vezali na Janka Pusti, jer nisam htio, kao dijete, položiti prisege Ustaškom "vodstvu". Mi smo htijeli Ustaškog Poglavnika. Zvučilo je to ljepše u ono herojsko doba ustaške romantike. Zato se ni nismo razumijeli s Tvojim ministrima, a kako vidiš, ni danas se ne razumijemo s Tvojim nasljednicima, pomoćnicima i vječnicima. Nama će opet biti lako tek onda, kada se još šačica preživjeli sastanu s Tobom. Ustaše trebaju Poglavnika, ili nisu Ustaše. A Poglavnika među nama nema, i neće i ne smije biti. I Otac Domovine je bio samo jedan. Nikada više drugoga. Eto zato se i Tvoji nasljednici i pomoćnici ne razumiju i teško im je, kao i meni.

Mi smo u svoje vrijeme smatrali ustaštvo revolucionarnom hrvatskom vojskom. Ti si bio Vodja. Ali nakon Bleiburga poneka je ustaška glava počela misliti. Nastala je pobuna duhova. Da sam bio rastrgan na komadiće kao moj mali braco, ne bih imao problema, ali sam tu, u 48 godini, snažan, poletan, sa stanovitom životnom školom i obligacijom, da služim Hrvatsku do kraja. Došao je čas, da ustvrdimo, da su Ustaše zaželele Poglavnika, a Poglavnika nema... Ima samo politika, Ujedinjene Nacije, Zapad, Istok, i narod u dvojstrukom ropstvu. Ti si nam ostavio ciljeve, naučio si nas kako se

treba boriti, možeš u legendi juriti na konju pred hrvatskim vojnicima, ali hrvatski vojnici trebaju efektivno vojničko zapovjedništvo i efektivnu hrvatsku vladu, da bi ovi uskladili našu borbu sa stanjem u svijetu, kako ne bi išli glavom kroz Duvar i u drugi Bleiburg. (to je uistinu što je dr. Franjo Tuđman i prakticirao u Domovinskom ratu, proučivši " Poruku Izmirenja" generala Drinjanina, koja je izišla u Istarskoj Drini 1964 godine, moja opaska)

Ostani, Poglavniče, u legendi, pa jurisaj skupa sa novim generacijama, i zaustevi se na Drini. Vitez Pijanić i tako misli, da Ti moraš počivati na Drini, jer se tako nitko ne bi usudio Drine prekoračiti. I moli za nas, Tvoje nesretne učenike, da nadjemo mir na Tvojem grobu, i da taj mir koristno upotrebimo za stvarnu oslobodilačku borbu za Hrvatsku. Pa da Pjanićevi unuci čuvaju mrtvu stražu s Tobom skupa na Drini.

Znam, Poglavniče, da u svojim zadnjim časovima nisi više htio govoriti o problemima hrvatske politike, jer si osjetio, da Tvoj duh traži druge horizonte. Tvoje umorno tielo nije više moglo podneti. Osjetio si da se ide na zadnji, veliki put. Pa kada si na isti bio pripremljen, znam, da Ti se povratio Tvoj klasični i dominirajući mir, kojim si uvijek znao impresionirati. Bio si svjestan, da sada drugi moraju nastaviti. Znao si i to, da to neće biti lako. I nije lako. Ja, eto, idem sa Tvoga groba uvjeren, da si razumio svoga "zločastog dečka" koji Te je slijedio kroz svoje djetinstvo, kroz mladenačko i muževno doba i koji od Tebe ne traži ništa osim mira. Povrati mi mir, a Ti u legendi čekaj polazak u novi boj, (što se je i obistinilo u Domovinskom ratu, moja opaska) da se odatle Tebi pridruže i ostali: oni sa Kaptola, sa Jankapuste, sa Lipara. A onda, i za sve vjeke vjekova, uvijek će trebati stvarati nove legije, uvijek ići na grob velikana po snagu. Ovdje, na Tvom grobu, je jedan od izvora.

Za Dom Spretni!
Ustaša Maks.